

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

"Nancy Pickard suç romanlarının kalıplaşmış sınırlarını zorluyor."

-Los Angeles Times Book Review

NANCY PICKARD

Cinayetin ŞİFRESİ

BRO
SIS

Cinayetin ŞİFRESİ NANCY PICKARD

Fatma Korkusu ve Bakire adlı romanların ödüllü yaratıcısı Nancy Pickard, *Cinayetin Şifresi*'nde gerçek ve kurgu arasındaki çizgiyi bulanıklaştırırken, bizleri müthiş bir kodun kahramanı, gerçek suç öykülerinin yazar Marie Lightfoot'la tanıştırıyor. Çok satanlar listesine gireceği yayımlandığı ilk günden belli olan eserinde Pickard, Marie'nin kendi hayatını da her yönüyle altüst edecek bir cinayeti, Floridalı bir katilin davasını merceğe alırken alıyor.

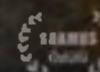
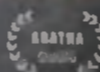
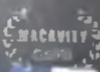
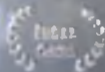
"Nancy Pickard *Cinayetin Şifresi*'nde psikolojik gerilimi çoğunluğu yönelttiği eleştirel bakışıyla sentezliyor.

Tam bir başyapıt!"

-*The Publisher Weekly*

"*Cinayetin Şifresi* bütün gece uyanık kalmayı göze alabileceğiniz türden bir polisiye gerilim. Başladığınız gibi bitirmek isteyeceksiniz."

-*Sherril Martin*

www.ayhanyayinlari.com

www.zalimbuyukguner.com
Kapak Tasarım: Selim Büyükgünler

NANCY PICKARD

**Cinayetin
ŞİFRESİ**

EPHESUS

CİNAYETİN ŞİFRESİ

Orijinal Adı: The Whole Truth (Marie Lightfoot Series #1)

Yazarı: Nancy Pickard

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Şafak Tahmaz

Çeviri: Ahmet Bora Pekiner

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım: 2016

ISBN: 978-605-9232-50-0

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2000, Nancy Pickard

Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları aracılığıyla

© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık

2. Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

www.bioofset.com / info@bioofset.com

Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Maltepe Mah. Fazıl Paşa Cad. No:8 Kat:4

Topkapı – Zeytinburnu – İSTANBUL

Tel: 0 212 415 00 00

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

CİNAYETİN ŞİFRESİ

Nancy Pickard

Çeviri
Ahmet Bora Pekiner

EPHESUS®

Oğlum Nick için...

RAYMOND

Florida'nın Bahia Beach kentinin merkezinde yer alan adliye, böylesine ihtiraslı davaların kanıtlarını barındırmak için oldukça serin bir yerdi. Boşanma, tecavüz, cinayet, kundaklama... Böylesi olaylar Florida 21. Temyiz Mahkemesi olan Howard County Adliyesi'nin beyaz duvarlarında her gün yankılanırdı. Burası sert karşıtıllıkların ve acı veren çelişkilerin, üstü kapalı alaycılığın ve korkunç şaşkınlıkların yeri idi. Adliyenin uzun ve dar pencerelerin ardındaki Florida güneşi, turistlerin derisini yakacak kadar sıcak olsa bile, içerisi gölgeli ve klimalıydı.

Bu satırları yazan parmak uçlarım buzlu suya daldırılmış gibiydi.

Her ne kadar mahkeme salonundakiler böyle bir şey ummasa da, parmak uçlarım bir çeşit hayret veya dehşet beklentisi içindeydi. Hepimiz jürinin mahkumiyet kararı vermesini bekliyor, birkaç hafta sonra da tekrar buraya üşüşerek, aynı jürinin ölüm cezası önermesini umuyorduk.

Fakat kelimelerim başka bir olasılığı ima ediyor gibiydi.

Tuhaf olsa da bunun ne olabileceğine dair bir fikrim yoktu.

Natalie Mae McCullen'in kaçırılması ve öldürülmesi üzerine görülen Raymond Raintree hakkındaki on günlük duruşma boyunca, gergin ve soğuk parmaklarımla notlar karalamıştım. Şimdi kararı beklerken de, kalemimi tekrar

oynatmadan önce ısınmaları için parmaklarımı avucuma bastırıyordum. Dizüstü bilgisayar kullanmıyordum, çünkü parmakların klavye üzerinde yarattığı dokunuşlarından deliye dönen yargıç, bilgisayar kullanımını yasaklamıştı.

Yargıç Edyth Flasschoen'in ikinci kat, üç numaradaki mahkeme salonu bilhassa serindi, çünkü odanın ısınıcı özellikle düşük tutuyordu. İçerisi o kadar soğuktu ki klimanın kokusunu alabiliyordum; burnumun ucuna yerleşip kalan bu metalik kokunun üstesinden ancak Bahia Caddesi'ndeki restoranların birinde, öğle yemeği olarak sarımsak yiyerek gelebilirdim.

Kürsüsünün tepesinde, kahverengi derili tekerlekli sandalyesine yerleşen yargıç, pembe tırnağıyla mikrofonuna hafifçe vurdu. Altmış iki yaşındaki bu çetin ceviz kadın, yapılı saçlara ve bir Florida sivrisineğinin metabolizmasına sahipti. Dava hakkında yazdığım kitap için kendisiyle görüştüğümde, "Kahrolası hava benim için her zaman fazla sıcak. Cüppemin altına bir şey giymesem bile yine de kurdeşen döküyormuş gibi terlerim," demişti.

Ve "Şovu başlatın," diye emretti mübaşire.

Diğer gözlemcilerle beraber ben de savcının masasının arkasındaki sırada oturuyordum. Her gün hangi tarafta oturacağımı seçmek, kimsenin damadın arkasında oturmak istemediği düğünlerde yer seçmeyi andırıyordu. Sarıgın arkasındaki sıralar dolu olsa da burada oturanlar durumdan memnun değil gibiydiler. Kimse Ray Raintree'ye sempati besliyormuş gibi görünmek istemiyordu.

Yargıç Flasschoen savunmaya dik dik baktı.

"İzleyicileri ve avukatları şimdiden uyarıyorum; hüküm ne olursa olsun kimse yaygara koparmayacak. Anladınız mı?" Azardan esas payı alan baş savunma avukatı

Leanne English'di; fakat bu biraz insafsızcaydı. Eğer savunmanın tek yükümlülüğü savcılığı iddialarını kanıtlamaya zorlamaksa, o zaman Leanne bunu takdire şayan bir şekilde başarmıştı. Buna rağmen yargıç manikürlü parmağını ona doğru sallıyordu. "Benim salonumda mahkemeye itaatsizlik içi boş bir ifade değildir. Kendi duruşmanızı mı istiyorsunuz? Sanık olmanın neye benzediğini deneyimlemek mi istiyorsunuz? Rahat durmayıp, çenesini tutamayan herkes için bunu ayarlayabiliriz."

Şık siyah takımlarının içinde ufak tefek ve kızıl saçlı bir kadın olan Leanne başıyla onayladı.

Jüri Leanne'yi beğenmemiş, fakat savcı Franklin DeWeese'e bayılmıştı. Uzun boylu, yakışıklı bir siyahi olan DeWeese'in insanı kendine hayran bırakan tavırları ve politik bir gelecek vaat eden bir ismi vardı. Savcı davada üstün bir performans sergilemişti. Jürinin dikkatini, sanığı suçla ilişkilendiren kanıtın üstüne çekmiş ve cevapsız kalan kafa karıştırıcı iki soruyu unutturmuştu: Sanığın tespit edilen herhangi bir motivasyonun olmaması ve onun gerçekte kim olduğunu kimsenin bilmemesi...

Ray Raintree kimliği olmayan biriydi.

Vatandaşlarının çoğunun hayatlarıyla ilgili bilgilere yabancıların kolayca erişebilmesinden endişe duyduğu bir ülke için, Ray sanki yoktan var olmuş gibiydi. Ne dijital suçlu kayıtları, ne parmak izi eşleştirmesi ne de DNA testleri onu tespit edebilmişti. Ben dâhil hiç kimse geçmişine dair bir şey bulamamıştı. Suç araştırmaları üzerine yazan ve kitabını iki hafta sonra editörünün masasına bırakması gereken bir yazar için bu hiç de iyi bir haber değildi.

Kapanış savunmasında Franklin şunları vurguladı: "Ray'in kim olduğu veya Natalie Mae cinayeti öncesinde

nerede olduğu önemli değil. Natalie'yi öldürdükten sonra Ray'ın kim olduğunu söylemesi de önemli değil. Önemli olan tek şey, Natalie öldüğü an Ray'ın nerede olduğu ve ne yaptığıdır. O andan sonra isterse önceki hayatında Birleşik Devletler başkanı olsun, yine fark etmez. İsterse bir sonraki gün Nobel Ödülü'nü alsın, yine fark etmez. Ray kim olduğuna dair istediğini söyleyebilir, ama eğer bu çocuğu öldüren oysa –ki odur– hepimiz ona katil diyeceğiz. Çünkü Ray budur. Bayan English bu çocuğu öldürmesinin ardındaki motivasyonu bilmeniz gerektiğine dair sizi ikna etmeye çalışacak. Fakat sizi temin ederim ki kanunlara göre Ray'ın bu cinayeti niye işlediğini bilmenize gerek yok. Bilmeniz gereken tek şey, onun bu cinayeti işlediğidir. Ve siz bunu biliyorsunuz, çünkü şüphe götürmeyecek şekilde kanıtladık. Ray o çocuğu kaçırdı, öldürdü ve kızın cesedini parçaladı. Onu mahkûm etmeniz için tüm bilmeniz gereken bu.”

Franklin beni ve muhtemelen jüriyi de ikna etmişti.

Ancak bu durum kitabımın sayfalarını gerçeklerle doldurmayacağı gibi, eyaletimin kimliği belirsiz bir adamı idam edecek olması da içime sinmiyordu. Bunun için neden endişelendiğimi tam olarak bilmesem bile, kitabım hakkında duyduğum şahsi kaygılar dışında yine de kaygılıydım.

Jüri başkanı elinde kâğıtla ayağa kalktı.

Hükümün verileceği o gün, jüri başkanı açık mavi bir takım, beyaz bir gömlek giyiyor ve lacivert bir kravat takıyordu. Al yanakları ve geriye taranmış saçlarıyla, sanki kasabadan şehre henüz gelmiş biri gibi görünüyordu. Ağırbaşlı, tedirgin, rolünün ve bu anın öneminin farkında gibiydi. Diğer jüri üyeleri ise, sanki hiçbirimiz verilecek hükümün ne olacağını bilmiyormuşuz gibi; başka yöne bakıldığı takdirde, alman karar anlaşılabilir diye korkar bir vaziyette, jüri başkanı izliyorlardı.

Birçok duruşmaya katılmış ve bir sürü jüri görmüştüm; genellikle böylesi anlarda çoğu korkmuş ve içten görünürdü. Ray'ın yanı sıra Leanne ve ekibi de ayağa kalktı. Franklin ve yardımcıları da kalktılar. Hüküm öngörülebilir olsa da, hepimiz nefesimizi tutmuşuz gibi bir hava vardı salonda.

Kalbim umduğumdan daha hızlı atıyordu.

"Jüri üyeleri, bir karara vardınız mı?"

"Vardık, sayın Yargıç," diye yanıtladı jüri başkanı güçlü, etkileyici bir sesle. Birkaç resmi ifadeden sonra nihayet kararı açıkladı: "Jüri olarak, 672 numaralı kanun gereği, işlediği iddia edilen tüm suçlardan sanığı suçlu bulduk. Hepimiz mutabıkız."

Bunu duymanın içimi böylesine rahatlatması beni şaşırttı.

Öngördüğüm hayret ve dehşet beklentisi buraya kaddı. Bu duruşmanın tam da böyle sonuçlanması icap ediyordu; nitekim öyle olmuştu ve ben de artık kitabımın son bölümünü yazabilirdim.

İtaatkâr şekilde mahkeme salonundaki nezaketi korumaya devam ettik.

Birden duyulan yüksek bir ses hepimizin sıçramasına neden oldu.

Natty'nin babası, eski boksör Tony McCullen kendisi ile savcı arasındaki tahta tırazana iri yumruğunu indirmişti. Yumruk tek başına hepimiz adına konuşmuştu: Evet!

Kalbim, Tony ve karısı Susan adına sızlıyordu. Bu hüküm onların düzelmesi için gerekli bir adım olsa da, küçük ve tatlı kızlarının kaybını telafi etmesi noktasında elbette etkisizdi.

CİNAYETİN ŞİFRESİ

Ray ise hüküm okunduğundan beri yerinden kıpırdamamıştı.

Sol elini Ray'in omzuna koymuş olan Leanne, adamın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Leanne'inkine benzer bir sakinlikle ellerini sıkamak için asistanlarına doğru dönmüş olan Franklin DeWeese şimdi de Tony McCullen'a sarılıyordu. Davada tanıklık yapan kurbanın annesi Susan, Natty'nin öldürülmeden önce nerede bulunduğu dair şahitlik yapmış, duruşmanın önceki günlerinde mahkeme salonunun önündeki bir bankta, etrafı onu teselli eden dostları ve akrabalarıyla sarılı bir halde beklemişti. Karar günü Susan'ın içeri girmesine müsaade edilmişti, fakat bugün onu salonun dışında gördüğümde bana, o an içerde bulunmak istemediğini söylemişti.

"Onu ölürken izlemek istiyorum," demişti bana, soluk ve harap halde gözüküyordu.

O nihai günden önce Ray'i görmek zorunda kalmak istemiyordu.

Hükümün ardından jüri üyeleri...

Jüri üyeleri suratlarında tuhaf ifadelerle Ray Raintree'ye bakıyordu. Jüride neler oluyordu? Ray şimdi ne yapmıştı? Altı ve yedi numaralı jüri üyeleri birbirlerine şöyle bir baktı. Ön sıradaki bir numaralı jüri kaşlarını çattı. Sağındaki jüri üyesi ise resmen hastalanmış görünüyordu. Kimi jüri üyeleriye Ray hariç herhangi bir şeye bakmak istermişçesine yüzlerini çeviriyorlardı.

Yargıç olağandışı bir durum fark etmemiş gibiydi. Yerleştiği kürsüsünde cezayı okuyacağı duruşmanın gününü belirlemek için evrakları topluyordu.

Fakat jüride ters giden bir şeyler vardı.

Elimden geldiğince ihtiyatlı şekilde ayağa kalkıp, bacaklarımı esnetiyormuş gibi yaparken, jüride neler döndüğünü tespit etmeye çalışacaktım. Tüm dava boyunca jüri üyeleriyle aynı duyguları paylaşmıştım. Raymond bakması zor biriydi. Onun ürkütücü gözlerinin içine bakmış olan herkes, o çocuğun gördüğü son yüzün bu olduğu gerçeğinden iğrenirdi.

Leanne English'in Franklin'e bir şeyler söylemek üzere olduğunu gördüm. Aman Tanrım! Ray kadını sert şekilde iterek onu savcının yanındaki koridora doğru yolladı. Franklin'in üzerine doğru düşerken "Ah!" diye bağırdı Leanne. Çığlık atan Leanne, Franklin'ni yakalamaya çalıştı. Franklin onu tutmaya çalışsa bile ellerinin arasından kayan Leanne zemine düştü.

Leanne'nın tekrar çığlık atmasıyla beraber salondaki başkaları da ona katıldı.

Mahkeme salonunda kargaşa patlak verdi! Avukatını bir kenara iten Ray, kadının üzerinden sıçradı ve Yargıç Flasschoen'in kürsüsüne doğru atıldı.

"Beni öldür!" diye bağırdı yargıca. "Beni şimdi öldür! Öldür! Şimdi!"

Ayağa kalkan Yargıç Flasschoen, sol kolunu örten uzun siyah kumaşın içine sağ elini uzatıp oradan küçük bir tabanca çıkardı.

Nişan alan Flasschoen, Ray'i vurdu.

Ray birkaç adım daha attıktan sonra yere yıkıldı.

Aman Tanrım, yargıç bir sanığı vurmuydu!

Kendi sesimin başkalarının sorularına karıştığını fark ettim.

"Öldü mü? Yargıç onu öldürdü mü?"

KÜÇÜK DENİZ KIZI
MARIE LIGHTFOOT

BİRİNCİ BÖLÜM

Güney Florida su kanallarıyla örülüydü. Bu kanalların tümü kaçınılmaz olarak Teksas'tan Boston'a uzanan Intra-coastal Kanalı'na, oradan da Atlantik Okyanusu'na bağlanırdı. Sırf Bahia Beach'de bile ebeveynleri devamlı kaygılandırmaya yetecek kadar su vardı. Bir bebeğin bir anlığına, belki de siz telefondaiken, ortadan kaybolması ve suya yuvarlanması ürkünç derecede kolaydı. Bahia Beach'de 327 kanal bulunuyor ve bunların çoğu konutların her iki yanında da uzanıyordu. Bu evlerin çoğunluğunda çocuklar emeklemeye başladıkları andan itibaren uyarılırdı: "Suyun yanına yaklaşayım deme!"

Şehrin etrafında araba sürmek, kimilerinin arkalarında uzun trafikler oluşturan ağır vasıtaların geçişini sağlamak için indiği köprülerden geçmek demektir.

Ancak Bahia'nın köprülerinin çoğu dar kanalları bağlayan, betondan yapılmış kısa ve hoş köprülerdi. Bu köprüleri görmenin enteresan bir yolu da küçük bir tekneyle altlarından geçmekti. Onları fazla ürkütmediği sürece özellikle çocuklar bunu yapmayı severdi. Köprülerin altı bambaşka bir âlemde; dipteki midyeleri görebileceğiniz, balıkların ve tuzlun suyun kokusunu alabileceğiniz rutubetli ve karanlık mağaralar vardı. Ancak bunu yapabilmemiz için akıntının alçalmasını beklemeniz gerekirdi, yoksa Atlantik'in

günlük gelgiti köprünün altını yalıyor olacağı için oradan geçemezsiniz. Akıntılar çekilirken kanalı eğlenmek veya nakliye için kullanan kayıkçılar küçük sandallarının içinde uzanır ve köprünün alt kısmı ile burunları arasında sadece birkaç santim kalırdı. Ancak nihayetinde su seviyesi Bradley Williams boyundaki birinin bile kafasını eğmeden geçmesine müsaade edecek kadar alçalırdı.

16 Haziran sabahı, kafasının üzerinde halen bir tutam kumral saçı olan elli yedi yaşındaki Brad, canından çok sevdiği beş metrelik teknesi Carousel'in kış kısmında oturuyordu. Hep oynadığı tenis sayesinde halen çekiciliğini koruyan altmış bir yaşındaki eşi Jeannie de ona dönük şekilde karşısına oturmuştu. Brad ile birlikte Carousel'in on bir beygirlik dizel motorunun şaşmaz gücüyle telaşsızca dolanırlarken, Jeannie bir yandan torununa kazak örüyordu. Brad'in üzerine titrediği bu ufak tekne bir aile yadigârıydı ve hem Brad'in hem de Jeannie'nin ailesi, tekneyi evcil bir hayvanmış gibi severlerdi. Yorulmak bilmeyen bir midilliye benzeyen Carousel, onları Bahia Beach'in tekne parklarına ve piknik alanlarına, deniz kenarında yaşayan arkadaşlarının evlerine ve hatta batmayan neşeli bir fok gibi sıçradığı okyanus da dâhil neredeyse her yere taşırdı.

Bu Salı sabahında Bradley ve Jeannie, Brad'in yakınlardaki bir kanalda oturan ihtiyar ailesine doğru tekneyle yol alıyorlardı. Yaşlı Williamslar yazları Maine'deki esas evlerinde yaşamayı tercih eder ve buradaki evlerine göz kulak olma işini de oğulları ile gelinlerine bırakırlardı. Bu durum evi her gün kontrol etmek, Carousel'e atlamak ve sabahın erken saatlerinde keyifli bir gezinti yapmak için Brad ve Jean'e hoş bir bahane sunuyordu.

Üstlerinde yüz bin kişilik bir şehir olan Bahia Beach'in yoğun sokakları iş çıkış saati trafiğinin gürültüsüyle uğulduyordu. Ufak tekneleri saygılı denecek biçimde sessizdi, böylece avluların yanından rahatça geçebiliyor ve kendileri ile Brad'in ailesinin yaşadığı üst orta sınıfa mensup mahal- lenin huzurunu neredeyse hiç kaçırmıyorlardı.

Brad'in ailesinin evine ulaşmak için üç köprü'nün altından geçmeleri gerekiyordu. Sunrise ve 14. Cadde'yi hemen üstlerinde bağlayan ilk köprüyü geçerlerken Jeannie örgü örmekle o kadar meşguldü ki (minnacık kazağı Pazar günü vaftiz törenine yetiştirmeye çalışıyordu) Brad kafasını eğmesi için onu uyarmak zorunda kaldı.

Akıntılar henüz fazla çekilmemişti. Köprü'nün altından geçmek için öne doğru eğilen Williamslar bunu yapmaya alışık- tı. Otuz yıldan fazladır su kenarında yaşayan Williamslar için köprü altlarında eğilmek, diğer insanların ağaç dallarının altında eğilmesi kadar sıradandı. Hem Brad o kadar uzundu ki, hayatının çoğunu bir o şeyin bir bu şeyin altında eğilmekle geçirdiğini söylerdi şakayla.

Böylece ilk köprü'nün altından rahatlıkla geçtiler. Jeannie asla ilmek kaçırmazdı. Etkinliğin anısına ördüğü kaza- k tamamen beyazdı. Yün o kadar narindi ki, teknelerinin ahşabını zımparalamaktan sertleşen parmaklarının ipliğe takılmasından ve onları sökmesinden korkuyordu.

Alelacele yaptığı örgüye rağmen, Jeannie etraflarındaki güzellikleri görmezden gelmiyordu. İskeleler, bakımlı taş- lara ve dalgakıranlara doğru uzanan harika yeşil çimen- ler... Sevimli evler, görkemli palmyeler, şakıyan kuşlar... Yılın bu döneminde dallarından sarkan bereketli mahsul- leriyle övünen portakal, avokado veya greyfurt ağaçları... İskele direklerinin üstüne tünemiş koca gagalı pelikanlar...

Tekne direklerinin üzerinde süzülen martılar... Ve tabii tepede de Florida'nın açık ve güneşli göğü... Bugün de, şanslı Güney Floridalıların uyandığı tüm günler gibi, kusursuz bir güne benziyordu. Sıcaklık her ne kadar sabahın yedisinde otuz iki dereceye ulaşmış da olsa, kanallar keyifliydi.

*

Jeannie böylesi günlerden her zaman haz ederdi.

Bradley de talihleri için her zaman şükrederdi.

Böylesi günlerde kendilerini özellikle şanslı hissederler ve bunu birbirlerine söylerlerdi. Yirmi beş yıllık evlilik... Üç harika kız çocuğu... Şimdi ise ilk torun; Melanie adında, sarışın tombul bir melek. Brad torununa çoktan tekne şeklinde bir "büyük kız yatağı" yapmaya başlamıştı. Yapımı bittiğinde, kız sanki denize açılmışçasına yatağı hafifçe sallanacaktı.

Yolları üzerindeki ikinci köprüden de kolayca geçtiler.

Eğil, altına gir ve diğer taraftan çık.

Denize alışkın olmayanlar için sokakların altındaki karanlığa dalmak her ne kadar korkunç olsa da, Williams-ları ziyaret edenler Carousel'le yapılan bu gezintilere bayılırlardı. Özellikle de epey eğilmeleri gerektiğinde, hele ki sırtlarını sürtebilecek veya kafalarını beton desteklere çarpacak kadar eğildiklerinde, oldukça heyecanlanırlardı. Williamslar henüz hiçbir turist yitirmemişlerdi.

Jeannie ile Brad üçüncü ve son köprünün yaklaştığını gördüler. Köprünün ardında Brad'in ailesinin evi gözlerine ilişti.

"Henüz yanıp kül olmamış," diye şaka yaptı Brad. Oradan ayrılalı yirmi yıl olsa bile halen kaba bir Maine aksanıyla konuşurdu.

"Birileri oltasını unutmuş," diye belirtti Jeannie. Brad'in Maine aksanında olduğu gibi, Jeannie'nin aksanında da yettiği Boston'ın izleri açıkça görülüyordu.

Üçüncü köprüye yaklaşıklarında sahiden de küçük köprünün beton direkleri arasına sıkıca yerleştirilmiş bir olta gördüler. Williamslar burada balık tutmanın yasak olduğunu, ancak insanların gene de tuttuğunu biliyorlardı. Kuzeyinde Pompano sahili, güneyinde Fort Lauderdale bulunan Bahia inanılmaz varlıklı bir yerdi; fakat bir o kadar da evsiz güruh vardı ve bu insanların da karınlarını doyurması gerekiyordu. Şahsen Jeannie bu kanallardan avlanan bir şeyi yemek istemezdi. Belki biraz titiz olduğunu, ancak Intracoastal'dan geçen onca koca tekneyi ve yönetmeliklere rağmen artlarında muhakkak bıraktıkları onca kirliliği düşünmeden edemediğini söylerdi Jeannie. Endüstriyel atıklar ise cabası. Jeannie'ye göre bu kanalların içinde ne varsa orada kalsındı. Tanrı korusun, olur da bir gün aç kalırsa köprülerde balık tutmak yerine bir aşevinde çorba sırasına girmeyi yeğlerdi.

Fiberglas oltaya doğru yavaşça yaklaştıklarında oltanın sertçe büküldüğünü ve misinasının gerili olduğunu gördüler.

"Eski bir şambrele takılmış," diye tahmin etti Jeannie.

"Senden bile yaşlı," diye alay etti Brad. "Lastiklerin içinde artık şambrel olmadığını bilmiyor musun?"

"Eski dedim zaten değil mi?"

Oltayı inceleyen Bradley bunun serserinin teki tarafından kanaldan geçen bir yengeci veya küçük bir dil balığını kapmak için kullanılacak ucuz bir olta değil de, balık avlamaya bayılan damadının büyük ve iri bir kılıçbalığını yakalamakta kullanabileceği sağlam bir alet olduğunu düşündü.

Kimsenin bu oltayı öylece bırakıp da gideceğini düşünmezsiniz. Her ne kadar köprünün altındaki bir şeye takılmış bile olsa, misinayı kesip oltayı kurtarabilirlerdi.

Bradley tekneyi iyice yavaşlatmak için frene bastı.

Bahia Beach Emniyet Müdürlüğüne bağlı, açık kahverengi üniformasına bürünmüş bir polisin köprünün kenarından aşağı dikkatlice baktığını gördüler. Kısa kollu bir gömlek giyen polisin hemen kalbinin üzerindeki rozetinden yansıyan güneşi görebiliyorlardı. Adamın güneş gözlüğü sol elinde sallanıyordu. Köprünün altındaki kara suların içine doğru kaybolan gergin misinaya bakan polis, ardından onların teknesine baktı. "Misinanın aşağıda neyi yakaladığını görebiliyor musunuz?" diye bağırdı.

Bradley misinayı koparmadan ona olabildiğince yaklaşmak için dikkatlice Carousel'i yönlendirirken, Jeannie de suya bakabilmek için sancak tarafından aşağı eğildi. En başta hiçbir şey göremedi, çünkü üst geçit yüzünden su hayli karanlıktı. Fakat sonra gözüne çok daha karanlık bir şey ilişti...

Balık?

Hayır! İçgüdüsel olarak irkildi, çünkü suya attığı ikinci bakışta saça benzeyen bir şey görmüş ve aklına ilk gelen kanal fareleri olmuştu. Kendini toparlayıp tekrar baktı. Hayır, bu saçlar bir fare için çok açık ve çok uzundu...

Jeannie ellerini dehşet içinde ağzına yaklaştırdı.

Haykırmasıyla beraber Brad bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Karısının, "Bu bir ceset! Aman Tanrım! Bir çocuk!" diye bağırması Brad'i fena halde sarstı.

O sabah akıntıların amansızca çekilmesiyle beraber, kırık boynunun etrafına misina sarılı halde köprüden sallanan

küçük bir beden, bir kız çocuğu, dehşete düşmüş haldeki tanıkların gözleri önüne serildi.

Üniformalı polis koşarak kanalın yanına indi ve ayak-kabılarını çıkartmak için bile durmadan suya daldı. Kurtarabilme ihtimaline karşı kızı bir an önce oradan çıkarmak istiyordu. Fakat tuzlu sular deri ayakkabılarının içine dolarken, sezgiler ve deneyimi ona kızın bir süredir ölü olduğunu söylüyordu: Boynu kırılmış gibi gözüken kızın derisi buruşmuştu ve küçük bedeni suyun içinde gevşek ve cansız şekilde asılıydı.

Kızı kurtarmaya çabalamanın sahiden de nafile olduğuna karar verdi. Madem durum böyleydi, o zaman soruşturmanın muntazam şekilde başlatılması adına kızı bulduğu gibi bırakmak polis memuru için önem kazandı.

Sırlıslıklam şekilde güçlkle kanaldan dışarı tırmandı.

*

Küçük bir kalabalık toplanmaya başladı.

Su seviyesi düştükçe kızın bedeninin yüzeye çıkışını izlemek korkunçtu; ilk önce yürekleri burkan ve doğal olmayan şekilde yana yatmış kafası, ardından ıpslak olduğu için tenini gösteren beyaz bir tişörtle sarılı dar omuzları... İşin acı verici yanıysa, tişörtün üzerinde birkaç yıl önceye dek küçük kızların favori film karakteri olan Küçük Deniz Kızı'na ait bir resmin bulunuşuydu. Kızın ufak bedeni nihayet, nazikçe ve dikkatlice polis teknesine indirilirken, izleyenler ayrıca kızın pembe şortu ile çıplak bacaklarını ve ayaklarını da görebildi. Tekneye indirilene dek ceset mecburen bekletilmiş, polisler fotoğraf çekip, bir taslak oluşturarak notlarını alırken, kızın bedeni izleyenlerin

çoğunun tahammül edebileceğinden daha uzun bir süre öylece asılı kalmıştı.

Kızın saçları omuzlarının üzerine tel tel tutamlar halinde yapışmıştı. Saçlar ıpslak olduğundan kızın sarışın olduğu anlaşılmıyor, saçları siyahmış gibi görünüyordu; çok ıslandığı zaman sarı saçın büründüğü şu belirsiz renk... Pembe tokası halen saç tutamlarından birinin ucuna tutunuyordu.

Kimse kızı gereğinden bir saniye bile daha fazla orada asılı bırakmak istemiyordu. Ancak kimse bu suçun failinin yakalanmasını ve cezalandırılmasını engelleyebilecek bir hata da yapmak istemiyordu. Mahalle sakinlerini rahatsız edecek olsa bile, şüpheye yer bırakmayacak bir tempoda ilerlemek mecburiydi. Birden fazla kişi kanaldaki polis teknesine doğru bağırıyordu: "Tanrı aşkına, şu misinayı kesin! En azından bunu yapamaz mısınız?"

Aşağıdaki teknede, yerel emniyet teşkilatınının 1965 yılında ancak başlatılan ve akabinde Bahia Beach Emniyet Müdürlüğü'nün değerli bir kolu olan denizcilik biriminden iki memur bulunuyordu. İlk yıllarında, bir çavuş ve iki devriye memuru, 220 kilometrelik kıyı şeridini ve 8 kilometrelik sahilleri gezmek için dört metrelik bir filikayla yetinmek zorundaydı. Şüphesiz ki bu imkânsız bir görevdi. Onlarca yıl sonra, günümüzdeyse, farklı tiplerden teknelere atanmış özel eğitilmiş denizcilik memurları emniyet müdürlüğünün iftiharıydı. Bugün ise kanaldaki, yedi metre uzunluğunda bir Boston Whaler'dı. Birimdeki polisler aslen deniz trafiği polisleriydi; aşırı hız cezası keser, sarhoş kaptanları tutuklardı. Ancak dalgıçlara veya olay mahalline su üzerinden giriş gerektiğinde, tıpkı bu vaka-daki gibi, gene bu birim çağırılırdı.

Teknedeki memurlar olabilecek en hızlı şekilde kızı misinadan kurtardı ama öncelikle olay yeri incelemenin onayını beklemeleri gerekmişti. Kızı tekneye indirmek dışındaki başka bir yolsa onu oltayla yukarı çekmekti. Bunu yapmama sebepleri köprüdeki memurların duyarlılıkları veya midelerinin hassaslığı değildi; çünkü bunu yaparlarsa boyundaki yarayı bozma ihtimali doğar ve ölüm sonrası oluşan bir yara da otopsi tehlikeye atılabilirdi.

Küçük bedeninin ilmikten kurtulduğunu ve merhametlice siyah ceset torbasına konulduğunu görmek herkesi rahatlattı. Deniz birimi kızı kanallar aracılığıyla oradan uzaklaştırdı. Bahia Beach'de polis karakollarının dahi Kuzeydoğu 12. Sokak'ta yer alan iskeleleri bulunurdu. Böylece ceset hızla taşınacağı gibi, gözlerden uzak da tutulabilecekti.

Bu esnada köprü bir süre kısmen kapalı kalmış ve sebebin ne olduğunu bilmeyen araba ve tekne sahiplerini bir hayli öfkelen-dirmişti. Fakat burası Bahia Beach'ti, köprülerin açılmasını beklemeye alışmış olmaları gerekirdi.

Williamslar, yani Brad ve Jeannie, isimlerini ve adreslerini polise verdikten sonra, Carousel'i yoldan çekmek için aldıkları talebi yerine getirdi. Derinden sarsılmış halde Brad'in ailesinin evine doğru devam ettiler. Kızın bedeninin kanaldan çıkarılışını görmemişlerdi. Jeannie buna müteşekkirdi, çünkü gördüğü kadarı bile ömrünün sonuna dek hatırlamak istemeyeceğinden fazlaydı.

St. Pious Katedrali'nde ertesi Pazar sabahı birbirlerinin ellerini sıkıca tutan Jeannie ve Brad, Melanie'nin vaftiz töreninde sessiz gözyaşları döktü. Ölen kızı ve onun için yas tutan büyükbabasıyla büyükannesini düşünüyorlardı. O an, tıpkı Güney Florida'nın tümü gibi, kızın kimliğini ve onu

sevenlerin kimler olduğunu öğrenmişlerdi. Jeannie kızlarına o gün "Yaşam çok kıymetli bir şeydir," dedi. "Sizinle şu dünyayı paylaştığımız için ne kadar şükretsek azdır." Jeannie bunu hayatının sonuna dek düşünecek, eskisine göre buna daha kalpten inanacaktı; ayrıca torunuyla kendisi ilgilendiği zaman gözlerini ondan kolay kolay ayırmayacağıının da farkındaydı.

*

Olay yeri inceleme ekibi saat 07:30'u çok geçmeden köprüye ulaşmıştı.

Suç mahalline varan ilk memur olan Jimmy Clubman olay yeri inceleme ekibinden evvel birçok şeyin üstesinden gelmişti. Rahatsız etse de, ıslak kıyafetleri ve ayakkabıları içinde itinayla çabalamıştı. Teşkilatta henüz ikinci yılını dolduran genç bir memur olan Clubman'ın da iki çocuğu vardı. Korkunç keşfi onu sarsmıştı.

"Güzergâhımda ilerliyordum." Clubman, her sabah mahalleleri nasıl yavaşça devriye gezdiğini anlatıyordu. "Köprüye tutturulmuş oltayı fark ettimse de yanında kimseyi göremedim. Beni görünce kaçıp saklandıkları için oltayı sökecek vakit bulamadıklarını düşündüm. Onları aramaya koyuldum, çünkü böylesi şık bir oltayı öylece bırakıp uzağa gitmeyeceklerini tahmin ettim."

Oltayı çimento desteklerden sökmeye çalışmış, ama sudaki bir şeye sıkıca takıldığı için yerinden kıpırdatamamıştı.

"O küçük bottaki kişiler gelmemiş olsaydı, büyük ihtimalle döner ve oltayı orada bırakmak zorunda kalırdım," diye kabul etmişti memur. "Çünkü misinanın ne kadar sıkı gerildiğini gördüğümde, bunun bir balıkçı için benim yapacağım uyarıdan daha iyi bir ders olduğunu düşündüm."

Misininizi bu köprülerin altından geçen pisliklere kaptırmak hayli kolay.”

Carousel olay yerine gelmeden önce misinayı birkaç kere çekse de işe yaramamış, ardından da ürpermişti; üşüdüğünden değil, ucuna takılı şeyin ne olduğunu görecektik kadar misinayı yukarı çekmek nasıl olurdu diye düşünmekten. Bu yaşanmadığı için memnundu. Teşkilatta geçirdiği iki yıl süresince berbat şeyler görmüştü. Tek başınayken rastlamak istemediği kimi şeyler olduğunun farkındaydı. Yanında birilerinin olmasının, ki bunlar korkmuş halde iki sivil de olsa, ona biraz yardımcı dokunmuştu.

Durumla ilgilenmesi gerektiğini biliyordu.

Williamslara olay yeri inceleme ekibi varana dek teknelelerinde kalmasını söylemişti. “Onlar adına üzüldüm,” dedi Clubman. “Ne kötü bir rastlantı ama. Tam da sabah vakti tekne gezisine çıkmışken...” Fakat Clubman’ın onlara ayıracak vakti yoktu. Birbirlerini teselli etmek onlara kalmıştı. Devriye arabasını ve bagajından çıkardığı turuncu konilerle oltaya en yakın trafik şeritlerini kapatarak olay mahallinin güvenliğini olabildiğince iyi şekilde sağlamalıydı.

Her iki şeridin de kapatılması gerektiğini düşünmüyordu, çünkü bu sokaklar üç yönü de suyla sarılı olan insan yapımı yarımadalardı. Tüm köprüyü kapatacak olursa, olay yeri incelemesi sürdüğü müddetçe, evlerindeki vatandaşlar mahsur kalırdı. Bu, vatandaşların keyfini kaçıracağı gibi, itfaiyenin de hoşuna gitmezdi. Dolayısıyla cesedi rapor etmek ve destek istemek için amirini aradığında, tekneleleriyle sudan erişimi engelleyerek olay mahallini emniyete almalarına yardımcı olmaları için deniz birimini çağırmasını da dile getirmişti.

Destek varmadan önce, Clubman saat 07:12'yi cesedi bulunduğu saat olarak kaydetmişti. Otuz iki derece olan hava sıcaklığını da kaydetmiş ve güneşli havanın, güneydoğudan hafif esintili, bulutsuz ve yüzde doksan oranında nemli olduğunu tutanağına geçirmişti.

Bu bilgilerin –özellikle zamanın, sıcaklığın ve nemin– adli tıpcılara ölüm anını belirlemede yardımcı olacağını ummuştu. Suyun sıcaklığının da alınması gerekiyordu, ancak bunu ve diğer verileri olay yeri inceleme ekibindeki memurlar da saptayabilirdi. Cesedi ve olay mahallini tutanağında titizlikle betimledi ve kurbanın yüzünde “huzurlu” bir ifade olduğuna dair gözlemine de eklemişti. Olay yeri incelemenin de tutanak tutacağını tahmin etse bile, bir gün kendisi de dedektif olmayı umuyordu. Bir dedektif gibi düşünerek, onların önemli bulacakları detayları fark etmeye ve bunları yazarak kendisini gelecek için eğitmeye çalışıyordu. Kız misinayla boğulmuş olsa gözlerde oluşacak pörtleme ve dışarı sarkmış dil gibi berbat ayrıntılara rastlardı.

“Bana kalırsa oltaya asılarak ölmedi,” demişti. “Tahminime göre oraya asılmadan önce ölmüştü. Zaten öldürüldüğü oldukça aşikâr. Yani başka ne olabilir ki?”

Ne kendisi ne de kızın ölümünü araştıran herhangi biri, intihar olasılığını ciddiye almamıştı. Öncelikle, ölen kişi aşırı küçük bir yaştaydı. Tabii anaokulu çağında kendilerini öldürenler yok değildi; bu bir gerçektir ne yazık ki. Fakat kızın asılma şekli, bunu kendi başına başarmasını imkânsız kılıyordu. Bir çeşit ürkütücü kazanın neticesinde bunun gerçekleşmiş olma ihtimali üzerinde kısaca durmuşlardı. Cinayet gününün ilk saatlerinde, insanoğlunun yapabileceği sapkınlıkların farkında olan biri, belki çocukların aralarında “balıkçılık” oynayıp kızı da “yem”

olarak kullandıklarını, ama sebep oldukları şeyi görünce dehşet içinde kaçtıklarını öne sürmüştü. Fakat olay yeri, kurban ve kullanılan yöntem, ana hatlarıyla polise âdeta "cinayet" diye bağıyordu.

Clubman kurbanın altı yaş civarında olduğunu tahmin ediyordu.

Deneyimlerine dayanan bu tahmin kesinlikle doğrudu. Kızın son doğum günü mayısın ilk haftasıydı. Kız beyazdı. Daha sonra dikkatlice ölçülen boyu tam olarak doksan santimdi. On sekiz kiloydu. Omuzlarında biten uzun perçemli koyu sarı saçlara sahip, ufacık bir kızdı. Herkesin sonradan öğreneceği üzere, saçlarının kenarlardan toplanmasını ve neredeyse her renkten birer tane olan onlarca tokasından biriyle saçlarının kafasının üstünde tutturulmasını annesinden isterdi. Gözleri koyu maviydi. Olay yeri ekibi bunu daha sonra öğrenecekti, çünkü Natalie'yi ilk gördüklerinde kızın gözleri kapalıydı. Onu misinadan kurtarıp, nazikçe polis teknesine indirenler için bu kapalı gözler bir lütuftu. Çünkü en sert kişiler bile ölü bir çocuğun gözlerinin içine bakmakta zorlanırdı.

Bahia Beach polisi kızın kimliğini kolayca tespit etmişti.

İlginç şekilde kız hakkında kayıp ihbarında bulunulmamıştı. Ancak küçük Natalie, pembe şortunun sağ cebinde koruyucu bir plastiğin içinde kimlik kartı taşıyordu.

"Benim adım Natalie Mae McCullen. Florida, Bahia Beach, 2533 Palm Sunrise'da yaşıyorum. Telefon numaram 394-999-1232. Ebeveynlerimin adı Susan ve Anthony McCullen. Lütfen benim için onları arayın. Teşekkür ederim."

Bu kartı taşıması tuhaf görünebilir; çünkü yaşadığı adresi ve telefon numarasını hatırlayabilecek kadar büyük

gibiymiş. Siyah fontla beyaz zemin üzerine özenle yazılan kimlik kartı, sanki Natalie McCullen'in yabancılar tarafından teşhis edilmesini bekleyen biri tarafından hazırlanmıştı. Fakat bunun sebebi kartın arkasına kalın ve siyah harflerle yazılıydı: Sağırım.

Bunun halkın gözü önünde gerçekleştirilecek sansasyonel bir dava olacağını anlamak, Clubman'ın amirinin on saniyesini almıştı. Katil âdeta herkes görsün diye cesedi özellikle oraya yerleştirmiş gibiymiş. Kıstaslar düşünüldüğünde, seçilen kurban, yöntem ve mahalle, bunun önemli bir dava olacağı anlamına geliyordu. Basının dava için çıldırmasını bekliyordu. Hemen harekete geçilmiş, Paul Flanck ve Robyn Anschutz adlı iki yetenekli dedektifin davaya atanması için uygun mecralara başvurulmuştu.

*

Dedektif Paul Flanck öyle görünse de İspanyol asıllı değildi.

"İşe yarıyor," derdi, "Özellikle de neredeyse herkesin İspanyolca konuştuğu bir yerde." Köprüye asıllı halde bulunan küçük kızın davasına atandığında otuz iki yaşında olan, Florida, Fort Mayers doğumlu Paul, kendini "koşmayı ve ağırlık kaldırmayı tutkuyla seven efendi bir çocuk" olarak tanımlardı. Boşanmıştı ve çocuğu yoktu. İspanyolca dersleri almak her daim hobisiydi. "Geleceği görebiliyorum," derdi alayla. Gelecekte kastı, İngilizcenin Güney Florida'da da ikinci dil konumuna düşüşüydü.

Dedektif Robyn Anschutz onunla bu konuda hemfikir değildi. Kübalı bir sürgünle evli olan otuz dört yaşındaki Robyn'e göre, nüfusları ne kadar olursa olsun İspanyollar her zaman azınlık statüsünü koruyacaktı. Kısa sarı

saçları, samimi gülümsemesi ve koyu kahverengi gözle-riyle güzel bir kadın olan Robyn, partneriyle fiziksel anlamda çarpıcı bir benzerlik taşıyordu. İki de bir metre seksen santim boyundaydı; fakat biraz yukarı doğru tara-dığı saçları yüzünden adamdan üç santim daha uzunmuş gibi görünen Robyn, bu farklılık yüzünden Paul'la dalga geçmeye bayılırdı.

Hakkında yaşlı bir çiftmişçesine atıştıkları tek konunun sadece İspanyol nüfusu olmadığı biliniyordu. İki de partnerliklerinin Tanrı huzurunda onaylanmadığını kabullenecek kadar dürüsttü. Robyn bununla "Haşa," diyerek dalga ge-çer, birlikteliklerinin Tanrı'nın huzurundan olabildiğince uzakta, hatta amirlerinin her ikisini de üst düzey dedek-tif olarak gördükleri Emniyet Müdürlüğü'nün ilk katında gerçekleştiğini ima ederdi.

Robyn içten gülümsemesiyle suçluları konuşTURUR, Paul ise kaslı ve sert görünümüyle onlara elini bilen sürmeden insanları korkuturdu. İki de kendilerini işlerine adanmış polisler olarak tanınırdı. Emniyeti utandırmadan hızlı ve güvenilir neticelere varabilecek bir çift varsa eğer, bunun Flanck ile Anschutz olduğu düşünülürdü. İnsanlar onla-rın kişisel farklılıklarını bir kenara bırakacaklarını umardı.

İyi polisler olmak dışında nadir ortak yanlarından biri ikisinin de çocuk, hatta üvey evlat bile sahibi olmayışydı. Paul daha sonraları davaya atanma gerekçelerinden biri-nin de bu olup olmadığını sorgulamıştı. "Bu bizi daha mı nesnel kılacaktı?" diye soracaktı patronuna. "Bu yüzden davaya duygularımızı daha az katacağımızı mı düşündü-nüz? Eğer beklenen buysa, işe yaramaz."

Paul'a bunun konuyla alakası olmadığı söylenmişti.

Böylesi kuşkular daha sonra ortaya çıkardı: geçmişe bakılıp da her davanın daha iyi yürütülebileceği görüldüğünde ve iş işten geçtikten sonra sana akıl verenler ortaya çıktığında. Temmuzun on yedisinde, Dedektif Flanck ve Anschutz'un bildikleri tek şey bir an önce olay yerine varmaları için aldıkları emirdi. Dedektifler, cinayet masasının parçası olan Adli Tıp birimine güveneceklerdi. Paul'un tabiriyle, "Onlar bizim suç mahalli birimiz, uzmanlarımız. Olay yerinde kanıtları toparlar, bu kanıtları muhafaza etmek ve mahkemede sunmakla sorumludurlar."

Kolluk kuvvetleri birimlerinin Florida eyaletindeki teşkilatlanması bazı yönleriyle diğer eyaletlerden farklıydı. İlk olarak, Florida'da eyalet polisi bulunmuyordu. Tabii ki otoyol devriyeleri vardı; ancak bunların görevi genellikle adları ne ima ediyorsa oydu: Eyalet otoyollarını devriye gezmek... Eyalet polisi veya eyalet kriminal laboratuvarı olmadığından, her ilçenin şerif departmanına bir hayli yetki düşerdi. Mesela her ilçe kendi kriminal laboratuvarını kurduğu gibi, şerif yardımcıları da kasabaların kolluk kuvvetliğini üstlenirdi. Fakat tıpkı Fort Lauderdale gibi, Bahia Beach de kendi polis departmanını finanse edebilecek ve küçük çaplı hırsızlıktan toplu katliama dek kendi davalarının altından kalkabilecek kadar büyüktü.

Cinayet masasındaki polis memurları olay mahallinde önemli bilgiler bulmuştu.

Ancak Hatteras'ın üzerindeki ayak izlerini, yerdeki kül-leri ve oltadaki parmak izlerini bulan Paul'du. Failin tekneye tırmanırken ayak parmaklarını, inerken de topuklarını yerleştirmek için kullandığı zemindeki oyukları da Paul fark etmişti. Bunların tümü daha sonra doğrudan cinayetle ilişkilendirilecekti. Onları doğrudan şüpheliye yönlendiren

ve baş döndürücü bir hızla yakalanmasını sağlayan hakikati sezense Robyn'di.

Bir çocuğun öldürüldüğünü bilmek, bir de Williams-lar gibi buna tanıklık etmek, insanları –üstelik çarpıcı bir şekilde– değiştirebilirdi. Ancak durum Paul'un sözcüklerinde özetleniyordu: "Bu değişimi yaşamak için amma berbat bir yol. Natty'i geri getireceğini bilsem, eski cahil halime dönerdim."

*

Perişan halde haberini beklediğin kayıp çocuğunun öldüğünü öğrenmek bir ebeveynin en kötü kâbusu olarak yeterince kötüydü. Ancak bundan daha makus bir talih varsa, o da muhtemelen Natalie McCullen'in ailesinin o sabah yaşadıklarıydı.

Aile, kızlarının kaybolduğunu dahi bilmiyordu.

Anlaşılan göre, Natalie kendi başına küçük bir maceraya atılmak için evden sıvışmıştı. Evden kaçış, Haziran'ın on beşinde, Pazartesi akşamı saat dokuz civarında annesinin Natalie'yi öpmesi ve yatırmasının ardından gerçekleşmiş olmalıydı.

Nereden bakılırsa bakılırsın, bu ufaklığın gözü pekti. Çoğu çocuğun aksine, Natalie asla karanlıktan korkmazdı. Natalie'nin dışarıda oyun oynadığı akşamlarda, güneşin batmasının ardından Susan veya Anthony verandanın ışığını defalarca açıp kapayarak her seferinde kızı eve çağırmak zorunda kalırlardı. "Müsaade etseydik Natty tüm gece dışarıda kalır ve oyununa devam ederdi," demişti Susan. "Her zaman bir yıldızda doğmuş olduğunu hayal ederdi." O, ailesinin küçük yıldızı, onların gündüzlerini ve gecelerini aydınlatan kıvılcımdı; şimdiye dek asla bir

yabancıyla tanışmamış bu kız, yavru bir köpek kadar meraklı ve atılgandı.

McCullenların kapısı o ürkünç Salı sabahının 08:30'unda çaldığında, üzerinde sabahlığıyla kapıyı açan Susan, karşısında biri kadın diğer erkek iki dedektif buldu. Kendilerini tanıtmalarının ardından, ellerinden geldiğince nazik bir şekilde, "Natalie Mae McCullen'ın annesi siz misiniz?" diye sordular.

"Evet, neden? Yanlış bir şey mi yaptı? Henüz altı yaşında!"

"Bayan... Bunu sorduğumuz için üzgünüz, fakat kızınızın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Tabii ki biliyorum! Odasında uyuyor!"

"Emin olmamız için kontrol edebilir misiniz?"

"Niçin?" Fakat Susan dedektiflerin cevabını beklemedi. Birden hayatının en boğucu, berbat, yürek burkan korkusuyla yerinden fırlayan Susan, dedektiflerden hızla uzaklaşarak kızının odasına doğru atıldı.

Dedektifler kadının çığlığını duydu. "Natty! Neredesin Natty?"

Kapı eşiğindeki Robyn Anschutz gergince bir nefes aldı ve gözlerinin dolup, dudaklarının titrediğini hissetti. Dudaklarını geren ortağı ise sadece "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldandı.

"Bebeğim nerede?"

Çıldırılmış ve dehşete düşmüş görünen anne, burada olmak yerine başka bir yerde olabilmeyi ve vermek zorunda oldukları dışında herhangi bir haber verebilmeyi dileyen polis memurlarının yanına koşturdu.

Küçük kızın bedenini bulduklarını ki ne şekilde bulduklarını sakladılar ve çocuğun cebinde kendini Natalie Mae olarak tanıtan bir kart olduğunu söylediler. McCullen'lara kızı ve kıyafetlerini tarif ettiler. Susan'a, kızının öldüğünü düşündüklerini söylediler. Kızın bedenini, eğer kız Natty ise, morga yollandığını belirttiler.

"Polislikten istifa etmenize," diyecekti Paul Flance sonraları, "ve hayatınızı çimenleri keserek kazanmanıza sebep olacak kadar kötü bir durumdu."

Durumu iyice kötüleştirence, bir çocuğun öldürülmesinde baş şüphelinin her zaman aile olduğu gerçeğinin kaçınılmazlığıydı. Bu da, hayatlarında yaşadıkları en büyük şokun ve yasin ilk dakikalarında Susan ve Anthony McCullen'i sorguya çekmek demek oluyordu. Kendini kaybetmiş halde karşılarında duran bu genç ve güzel kadının, iğrenç şekilde çocuğunu katlettiğine inanmak iki dedektif için de hayli zordu. "Bebeğim, bebeğim," diye haykırmasının ardından yere yığılan Susan McCullen, "Hayır, hayır, hayır," diyerek inlemiş, ağlamış, haykırmıştı. Kadının ardında beliren kaslı, iyi görünümlü genç adamsa çocuğun ölüm haberi karşısında öylesine sarsılmıştı ki, Dedektif Robyn Anschutz'un ilk tepkisi adamı sorgulamak değil, ona sarılmak oldu.

RAYMOND

“Burası benim mahkeme salonum!” Silahını bırakan Yargıç Flasschoen tokmağını kaldırdı ve kürsünün ahşap yüzeyine art arda vurmaya başladı. “Sessizlik! Mahkeme salonumda ses çıkmayacak!”

Fakat kimse onu umursamadı.

Çünkü herkes vurulan adama ne olduğunu görmek için çabalıyordu.

Yargıç yerine o kadar sert oturdu ki, sandalyesi ardındaki duvara doğru kayarak ona çarptı ve başı öylesine sertçe savruldu ki boynundan gelen çıtırdama sesi cübbesine bağlı mikrofondan işitildi. Boynunun arkasını ovuşturan kadın, etrafında kaos patlak verirken, ağırbaşlılık sergilemeye koyuldu.

Yargıç kürsüsünün dibinde cansız yatan Ray’e hızlı bir bakış attım.

Kalabalığın arasında, Leanne’nin kendine gelerek Ray’in yanına koştuğunu ve eğilerek “Tanrı aşkına, birileri bir şeyler yapsın! 911’i arayın. Doktor lazım!” diye bağırdığını işittim.

Mahkeme salonunun arkasındaki ikili kapıların aniden açılıp duvara çarpmalarıyla yerimden sıçradım. Howard County’den beş şerif yardımcısı içeri girdi. Kısa kollu, koyu yeşil gömleklerini ve departmanın altın rozetlerini takmış

ikisi, insanların ayrılmalarını engellemek için benden çok da uzakta olmayan bir noktaya konumlandılar. Koridorun ortasına koşan başka biri de, "Baylar, bayanlar, oturun ve sessiz olun. Sessizlik! Yerlerinize oturun. Sizi elimizden gelen en kısa sürede buradan çıkaracağız. Ancak öncelikle iş birliğinize ihtiyacımız var," diye bağırdı.

Biz izleyenler yavaşça ve isteksizce komutlara uyduk, ancak birkaç dakika bile geçmeden tekrar yerimizden fırlamamızla beraber içerideki ses oranı az evvelki seviyesine geri döndü.

Kalabalığın arasından aktararak arkalarda kulağımıza gelen bilgiye göre Ray ölmemiş ama şuurunu kaybetmişti. Bunu duyar duymaz, şerif yardımcılarının beni durdurmayacağını umarak, adım adım öne ilerlemeye başladım. Kendi adıma kitabım için onu görmek istiyordum.

"Pardon. Geçmem lazım. Teşekkürler."

Mecbur kalan insanlar kenara çekildi. Beni kitap kapaklarından, dergilerden veya televizyondaki röportajlardan tanımış görünen kimileri ise dönüp bana baktı. Hatta içlerinden "Siz şu-" diyen birini başımla onaylayıp güldüm ve ilerlemeye devam ettim.

Neredeyse en öne vardım. İşte Ray de orada...

Ve ben kalakaldım; mahkeme salonunun zemininde yüzüstü yatan Ray Raintree'nin görüntüsü karşısında serseme dönmüştüm. Cinayetler hakkında o kadar yazmama rağmen vurulan birini gerçekte ilk defa görüyordum. Morgdaki soğuk bedenler bir yana, ki iyi kötü alışacak kadarını görmüştüm, ama tanıdığım birinin vurulmuş halde kan kaybediyor olması... İşte bu ürkütücüydü. Etrafta kan göremiyordum, o halde derisi ve kıyafetleri tarafından emiliyor

olmalıydı. Avukatları, Ray'e beyaz bir gömlek, siyah bir pantolon ve kravat giydirecek onu normal biri gibi göstermeye çabalamıştı. Siyah koşu ayakkabıları –takımına uygun bir ayakkabı giymesi için Ray'i ikna edememişlerdi– parke zeminin üzerinde hareketsizce uzanıyordu.

Belki sadece yaralanmakla kalmamış, ölmüştü de...

Tony McCullen'ı arayan gözlerle sağıma bir bakış attım ve etrafında dikilen çıldırmış insanların arasında oturduğunu gördüm. Natty'nin genç babası afallamış gözüküyordu. Sanki bayılmanın eşiğindeymişçesine önüne eğildiğini ve başını bacaklarının arasına koyduğunu gördüm.

"Marie! Buraya gel!"

Adımı duymamla yerimden sıçradım.

Bana seslenen bu kişi Leanne'nın hukuk danışmanı Manny Meade'di.

Yargıç ve birkaç jüri üyesinin dışında, izleyicilerle davacıları ayıran tırabzanın diğer tarafındaki en yaşlı kişilerden biriydi Manny. Kat kat gerdanı, aşırı kiloları ve her zaman dağınık olan, bol, frapan takım elbisesi içindeki Manny, bir hukuk danışmanından çok Damon Runyon tipinde birini andırıyordu. Kırıcı olmadan bunu kitabımda yazmanın bir yolunu bulamamış ve spor müsabakalarına şike karıştırmaktan hapis yatmış eski bir hükümlü olduğunu belirtmem gerek olup olmadığına karar verememiştim. Eski bir hükümlü olduğu için Manny baroya kabul edilmese bile, Florida kanunları en azından bu kadarına müsaade ediyordu. Altmış üç yaşında bir gaziydi. Öyle olduğunu pek sanmasam da, "Eyaletin güneyindeki en yaşlı hukuk danışmanı," diyerek kendiyi övünürdü.

Sadece tanıkların girip çıkması için kullanılan küçük kapıyı açarak benim için oluşturduğu aralıktan içeri süzdüm.

"Manny!" Sesimde işittiğim adrenalini bastırdım. Hevesle olayın detaylarını sormam yakışıksızdı. "Ray'in yarası ne kadar kötü? Leanne iyi mi?"

"Bilmiyorum Marie."

Dönüp, Leanne'nin yardımcı danışmanı Jaime Suarez'e sordum. Omuzlarını silkip, "Sen ne biliyorsan biz de onu biliyoruz Marie," dedi.

"Neden yanına gidip Leanne'ye yardımcı olmuyorsunuz?"

"Leanne her şeyi kontrol altına almış durumda," diye iddia etti Manny.

"Ray'e dokunmak istemiyorum," dedi Jaime, tiksinen bir ifadeyle. "Aşağılık piç."

Eğer müvekkili bunu duyabilse, görevi ihmalden dava açabilirdi. Kitabımın birinci bölümüne ait ilk taslakta, Jaime'yi "bir savaş esirinin duygusuz ifadesi ile bir sokak serserisinin alaycı diline sahip, uzun, ince, iyi giyimli ve atletik görünümlü" biri olarak tasvir etmiştim. Ardından bunu sildim. Çünkü konu edindiğim kişilere hakaret etmek benim tarzım değildi.

"Benden alıntı yapma, tamam mı?" diye ekledi Jaime hızla.

"Yapmam," muzipçe sırttım, "tabii bana Leanne'nin Ray'e ne dediğini söylersen."

"Ne zaman?"

"Yargıcın yanına gitmeden önce. Leanne eğilerek Ray'in kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Ray'e ne dedi?"

"Leanne bir şey mi dedi?" Jaime, kendisinden en az otuz yaş ve kilo olarak da o kadar ağır olan hukuk danışmanına göz attı. Kimileri benzer bir farklılığın zekâ seviyelerinde de bulunduğunu ve ibrenin yaşlı adamdan yana olduğunu iddia ederdi. Yazdıktan sonra sildiğim gözlemlerden biri de buydu. "Leanne'nin bir şey dediğini duydun mu Manny?"

Cevap sallanan bir gıdıydı: hayır.

"Kolunu Ray'ın omzuna koymuştu," diye hatırlatmama rağmen, bunu görmemiş olabileceklerinin farkındayım. "Sonra da Leanne ona bir şeyler söyledi. Ardından da Ray çığına döndü. Ne söylediğini bilmiyor musunuz?"

Manny dudağının kenarından komik şekilde mırıldandı, "Leanne dedi ki, 'Ray, ayın biri olmadan önce ödemi yap.'" "

Müvekkilliği pahasına yaptıkları bu yersiz şakaya gülümsedim.

Jaime başıyla koridorun öteki tarafını işaret etti. "Ee, Marie. Onları kahraman, bizi de pislik gibi mi göstereceksin?"

Manny, "Marie asla kimseyi kötü göstermez," diye düzeltti Jaime'yi. "Tabii katiller dışında." Genç patronuna dönmeden önce bana göz kırptı. "Marie sadece güzel bir surattan ibaret değil. Hakkında yazdığı herkese adil davranır. Kitaplarını okumuyor musun?"

"Ah, teşekkür ederim Manny."

Komplimanına gülümsedim.

"Kimin suç hakkında okumaya vakti var ki?" Jaime'nin sesi gücenmiş gibiydi. "Hem ayrıca, tüm övgüyü diğer avukatların alışını görmek için niye para ödeyeyim?"

Manny üzerime doğru eğildi ve alaycı bir sesle, "Jaime'nin hukuka atılmasındaki tek amaç insanlığa hizmet etmek," dedi.

"Prensipleri olan bir adam, orası kesin," diye cevapladım.

"Aynen," diye mırıldandı söz konusu genç adam. "İnsanlık. Tıpkı Ray Raintree gibiler."

Hukuk danışmanının Jaime'ye attığı bakış, sert bir babanın ukala oğluna atacağı cinstendi.

Çenesini kapatan Jaime, konuşmayı kesti.

"Bilincini nasıl kaybetmiş olabilir?"

Bu kelimeleri dillendiren şüpheci sese doğru döndüğümde, savunmanın bulunduğu masanın ardında duran gri saçlı bir kadın gördüm. Bu kadın duruşmalar esnasında her gün dikkatimi çekmişti. Şerif yardımcısına kadının kim olduğunu sorduğumda, kadının bir *müdavim* ve ilginç davalar için mahkemeye gelen bir *duruşma bağımlısı* olduğunu söylemişti.

Küçümser bir el hareketiyle, "Yirmi iki kalibrelik ufak bir tabancaydı," diyor kadın bana. "Kuşlarım için koyduğum yemliklerden sincapları uzaklaştırmak için ben de böyle bir silah kullanıyorum. Bizim yirmi iki kalibrelik ufaklıkla birilerini kan kaybından bile öldüremezsin. O yüzden bu adam nasıl bilincini kaybetmiş olabilir?"

"Belki yargıç onu gözlerinin arasından vurmuştur" dedi Manny.

Jaime de kadın da güldü; fakat ardından kadın üzerime doğru eğildi ve başkalarının da duyabileceği şekilde kulağıma fısıldadı, "Vurulmadan önce Bayan English'in Ray'e ne söylediğini biliyorum. Kitabın için bunu öğrenmek ister misin? Ray'e fısıldadığının ne olduğunu? Hükümden

sonraki hani? Demişti ki 'Yargıcı öfkelenendirme Ray. O kadın silahsız dolaşmaz!'

"Teşekkürler," dedim ve hafif dehşete düşmüş halde bunları not düştüm.

Kadına inanıp inanmamam gerektiğini bilmiyordum; ancak ismini öğrenip, onu doğru hecelemeye çalışırken epey bir kasıldım. Hoşnut ve tatmin olmuşa benziyordu. "Kitaplarınıza hayranım," diye içini döktü ve kitaplarımla ilgili benimle muhabbet etmek konusunda hevesli gibiydi.

Fakat tam o anda mahkeme salonunun küçük asansörünün kapısı yanlara doğru kayd ve deniz mavisini üniformalarının içinde iki sağlık görevlisi, yanlarında sedye ve tıbbi malzemelerle içeri adım attılar. Sağlık görevlileri nihayet Ray' i sedyeye kaldırıp, onu asansöre doğru taşıırken, Ray kesinlikle kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Sallanan kafası bizden yana döndüğünde, gözlerinin arasından vurulmadığı anlaşıldı. Beyaz gömleğinin ortasında kan lekesi vardı. Mermi küçük olsun veya olmasın, Ray kesinlikle acı çeker ve bilinçsiz bir haldeydi. Dakikalar içinde, Ray' i, yanında Leanne English ve şerif yardımcısı ile asansöre bindirdiler.

Asansörün kapısı kayarak kapandı.

Şov bitti.

*

"Güle güle Ray," dedi Manny Meade duygusuz bir sesle.

"Yürüüü," dedi benzer bir sesle Jaime Suarez.

İzleyicilerden biri alkışlamaya, arkamızdaki bir kadın ise "Yargıç, Yargıç!" diye tezahürata başladı. Alkışlayanların sayısı arttı ve kısa sürede âdeta tüm mahkeme salonu "Sayın Yargıç" diye tezahürat etmeye başladı. Yargıç

Flasschoen ayağa kalktı ve ellerini kaldırdı. Siyah cübbesinin kollarının geriye düşmesiyle beraber sol koluna bağlı siyah bir kayış ortaya çıktı. Burası silahını sakladığı yer olmalıydı. Kalabalığı selamlamasıyla beraber, şerif yardımcılarını beyhude şekilde düzeni korumaya çabalarırken izleyiciler tepinmeye, haykırmaya ve ıslıklar atmaya başladı.

Kutlama esnasında, Ray'in sedyedeyken tuhaf şekilde ne kadar ufak ve zayıf görüldüğüne dair bir not karaladım. Onu, uzaktan bir çocuk, yakından ise bir yeniyetme sanabilirdiniz. Tam da sedyeye kaldırılırken yaşanan ürkütücü anda, göz kapaklarını hafifçe kaldırdığını ve doğrudan bana baktığına dair yemin edebilirdim.

Kafamı yukarı çevirdiğimde, savcı Franklin DeWeese'in yakışıklı suratındaki anlaşılmaz ifadeyle doğrudan bana baktığını fark ettim. Kalbim âdeta utancımından duracak gibi oldu ve o an kalplerin dışarıdan görünmemelerine sevindim. Savcının ağzına bakıyor olduğumu fark etmemle beraber bakışlarımı hemen gözlerine doğru çevirsem de, bu tarafsızlığımı korumama pek de yardımcı olmadı.

Ona doğru yaklaştım ki beni duyabilsin.

"Tebrikler Franklin."

"Sağ ol Marie. Artık onlardan taraf mısınız?"

"Ne? Sırf burada durduğum için mi?"

Onları saklamak için bu kadar çabalamama rağmen insanların eğilimlerim konusunda bana yapıştıkları yaf-talar beni şaşırtıyordu.

"Yargıç konusunda ne yapacaksın Franklin?"

"Kalabalığa kalmış olsa, ona bir madalya vermem gerekirdi."

"Eh, sonuçta Florida ölüm cezası verilebilen bir eyalet ve kadın da senden önce davranmayı çalıştı."

Dediklerime güldü. "Bizim elektrikli sandalyemiz bile bundan daha kullanışlıdır Marie." Florida'nın elektrikli sandalyesi, olabilecek en kötü anlarda kısa devre yapmasıyla ünlüydü. "Mahkumları önce yaralayıp, sonra öldürdüğümüz pek azdır."

"Ray'i nereye götürecekler?"

"Görmek ister misin?"

"Evet!"

"O zaman benimle gel, buradan kaçalım."

Savcının beni dirseğimden çekmesiyle beraber, kendimi içgüdüsel olarak biraz geriye çektim. O da elini dirseğimden çekti. Bu sefer daha zarif bir biçimde, beni, Ray'in, sağlık görevlerinin, şerif yardımcılarında birinin ve Leanne English'in az önce bindiği mahkeme salonunun asansörüne doğru yönlendirdi.

Yan yana beklerken, asansör kapısının üzerinde kömür rengi bir takım elbise giyen siyahi bir adamı ve açık renkli yazlık bir elbise giyen sarışın bir kadının yansımasını gördük. Bakışlarımız kapının metali üzerinde karşılaşırsa da, hızla başka yönlere döndük.

Asansör bizim katımızda gürültüyle durdu.

Kapı nihayet bir kez daha kayarak açıldı ve içeridekileri görmemizle beraber çılgın atmaya başladım. Demin sedyeyle beraber aşağı inmiş olan şerif yardımcısı asansörün içinde yığılmış bir halde duruyordu. Otuzundan fazla olamayacak bu genç adam şu an gözlerinde çıldırmış bir ifade taşıyor, suratındaki korkunç yaradan kanlar akarken bir yandan da ağlıyordu.

-KÜÇÜK DENİZ KIZI
MARIE LIGHTFOOT

İKİNCİ BÖLÜM

Bir zamanlar Susan ve Tony McCullen kendilerini kutanmış görürlerdi.

Gençtiler, birbirlerine halen aşıktılar ve güzeller güzeli bir kızla, ufacık iki sevimli oğlanın ebeveynleriydiler. Tony, geleceği parlak olan iyi bir işte çalışıyordu. Üstüne üstlük bir de Bahia Beach'in en hoş evlerinden birinde yaşıyorlardı. Tony, bu evin büyük bir şans olduğunu düşünüyordu, çünkü burası için tek bir kuruş dahi ödememişti.

Araba parçaları satan biriyle, markette kasiyerlik yapan birinin, Bahia Beach'in en lüks mahallelerinden birinde bulunan böylesi bir evin masrafını nasıl karşılayabildiğini sorma patavatsızlığını gösteren kişilere bu durumu, "Ev patronuma ait," diye açıklıyordu Tony. "Kendisi buralara sıkça gelse de eşi gelemiyor. Kadının evinden uzaklaşması biraz zor da. Dünyanın farklı yerlerinde eğitim gören bir sürü çocukları var. O yüzden kadın belli bir yerde kalmayı istiyor ki çocukları evlerinin neresi olduğunu bilsin."

Bu güzel konut, dört yatak odası ve Florida usulü mimarisinin yanı sıra, üç araba alabilen garajı ve yüzme havuzuyla birlikte, Bahia'nın en pahalı ve kıydan hemen içeride yer alan kanallardan birinin üstündeydi. Evleri, sokağın iki yanında da aynı şekilde uzanan palmyelerin altı rakamlı fiyatlara satılan konutların üzerinde yükseldiği nezih bir

mahalledeydi. Tony'nin patronu evi satmaya yanaşmamış, fakat yabancılara kiralamayı da istememişti. Böylece patronu, harika bir günde satış elemanı Anthony McCullen'in yanına gelmiş ve "Tony, ailenle beraber benim evime taşınmak ister misin?" demişti.

Hem de bedavaya.

Ya da neredeyse bedavaya. McCullenlar sadece faturaları karşılamış ve klima yerine vantilatörleri kullanarak, neredeyse fatura ücretlerini sıfıra indirmişlerdi. Geri kalan tüm harcamaları patronları üstlenmişti. Çimenlerin ve havuzun bakımının yanı sıra, ayda bir kez evi bile temizletiyorlardı. Patronu, küçük yaştaki üç çocuğa ve baktıkları birkaç kediye sesini dahi çıkarmamıştı.

"Ya bir şeyleri bozulursa?" diye sormuştu Tony.

"Kazalar yaşanabilir," diye kabul etmişti patronu. "Fakat seni ve Susan'ı iyi tanıyorum. Sizden daha fazla güvenebileceğim kimse yok. Ayrıca sigortalar bozulan şeyler için vardır. Kafanıza takmayın."

"Orayı satmak istemez misiniz?"

"Tabii ki hayır. O lanet evi emekliliğimizde yerleşiriz diye yaptırдық; o günler de pek uzak sayılmaz. O evi severim. Karım da sever. Bir gün orada yaşayacağız. Fakat orayı değerlendirmemek yazık olur. Hele ki sizinki gibi bir aile oturabilecekken."

Ve böylece McCullenlar eve taşındı.

O günlerde, Tony de Susan da yirmi yedi yaşındaydı. Natty Mae dört, oğulları Todd ve Troy ise on sekiz aylıktı. Patronun teklifini duyduğunda mutluluk gözyaşları döken Susan, daha sonra eve ilk kez girdiğinde ve taşındıkları gün yine ağlayacaktı. Burası yaşanacak bedava bir yerden

daha fazlasıydı. Artık apartmanları için kira veya çocukların kreşi için para ödemek zorunda kalmayacaklardı. Susan suçluluk hissetmeden çocuklarla kalabilecekti, çünkü eve artık para getirmesine gerek yoktu. Tony'nin omuzlarından da büyük bir yük kalkmıştı.

Fakat yeni ve etkileyici yaşam ortamları, doğuştan evhamlı olan Susan'ın içini rahatlatmaya yetmemişti.

"Burası bizi aşar," diye söylenmişti Tony'e. "Böyle bir yerin elektrik masraflarını nasıl olur da karşılayabiliriz? Hem çocuklarımız henüz yüzmeyi de bilmiyor. Ya içlerinden havuza ya da evin arkasındaki kanala düşerse?"

Klima olmadan da yaşayabileceklerini ve eğer gerekirse çocuklara yüzmeyi ve suya karşı tedbirli olmayı da öğretebileceğini söylemişti Tony.

Bu Susan'ı biraz rahatlasa da kadının tek endişesi bunlar değildi.

"Bir gün buradan ayrılmamız gerektiğini biliyoruz," demişti. "Peki gerçekten ait olduğumuz yere dönmemiz gerektiğinde çocuklarımız nasıl hissedecek? Lüksün kucağında yaşadıktan sonra geri dönmek zordur. Babamın derdi ki, 'Paris'i gördükten sonra onları çiftlikte nasıl tutacaksın?'"

Susan'ın para konusundaki endişeleri yersiz gibi görünüyordu; en azından evde geçirdikleri rahat ve eğlenceli ilk yılın ardından. Tanıdıkları herkes onlara imreniyordu. Arkadaşlarına ve dostlarına evlerini gezdiriyor, herkesin kendi içkisini getirdiği ve bir şeyleri kırarlar ya da komşuları gücendirirler korkusuyla kimsenin kontrolünü kaybetmesine müsaade edilmediği havuz partileri düzenliyorlardı. Bir gün karşılayabileceklerini umdukları ve bu eve

nazaran hayli makul olacak kendi evlerini almak için para biriktirmeye başlamışlardı.

Diğer çalışanlar kıskansa ve bunu dillendirseler de McCullenlar da mutluydu, patronları da.

Ancak McCullenların birikimleri büyüdükçe tekneye duydukları özlem de büyüdü; arka bahçelerinde onların akıllarını çelen kanallarda dolanacak küçük bir bot istiyorlardı sadece. Hem zaten evlerinin ahşap iskele, yanında bir tekne olmaksızın neye yarardı ki?

Böylece, evdeki ikinci yıllarının başında, çektikleri 8 bin dolarlık ve bir de kapora ödeyerek aldıkları ikinci el küçük teknenin ismini Şanslı Ducky koydular.

“Tekne bakımın böylesi pahalı olduğunu hiç bilmiyordum,” diyordu Susan. Orta batıdan gelen çift, sadece iki yıldır Bahia’da yaşıyordu ve bebek yapıp, onları geçindirmeye çalışmakla öylesine meşguldüler ki, Güney Florida’daki milyonlarca dolarlık tekne ticareti pek dikkatlerini çekmemişti. “Bu tekneyi parçalarına ayırıp yüz dolarlık banknotlar haline getirsek daha iyi olurdu yahu!”

Tony, durumun Susan’ın abarttığı kadar da kadar kötü olmadığını, fakat hiç beklemedikleri bir motor tamiri yaptırdıklarını ve ondan aşağı kalmayan fiyatlara tamir yaptırıp, parçalar aldıklarını söylüyordu.

Susan Ohio’nun Dayton şehrinde yaşayan annesine, “Teknen için özel bir anahtarlık dahi almak zorunda olduğunu biliyor muydun?” diye sormuştu. “Anahtarın suya düşerse diye batmayan bir tane alman gerekiyor.”

Annelerin bir karavan dolusu çocuğu haftada birkaç kez, bazen de günde birkaç kere, McDonalds’a götürmesinin alalade bir olay olduğu böylesi varlıklı bir mahallede,

nasıl olduysa masrafları da çoğaldı. Ayrıca Susan, Natalie'nin mahalledeki ilkokula diğer kızlara göre hayli vasat kıyafetler giyerek gitmek zorunda kalacağını anlamıştı.

Hayat burada pahalıydı; hem de mahalledekilere ayak uydurmaya çalışmadıkları halde! Tek istedikleri çocuklarının, oyun arkadaşlarının yanında kendilerini daha farklı veya yoksun hissetmemeleriydi.

"Utanmalarını istememiştim," diyordu Susan.

Natalie'nin öldüğü gece, Susan düzenli şekilde uyku sorunları yaşıyor ve ay sonunu getirememekten endişeleniyordu. "Üstelik mahallede bunu yapan tek kişi ben değildim," diye iddia ediyordu. "Orada yaşadıklarımdan anladığım bir şey varsa, o da zengin insanların dahi faturalarını nasıl ödeyeceklerine dair endişe duyduklarıdır." Susan, tüm insanların kendi imkânlarının ötesinde yaşamaya yatkın olduklarını öğreniyordu.

Armağan olan bu ev, hem de hiç ummadıkları şekillerde bir külfete dönüşüyordu. Nankörlük yapmaktan nefret etse de, Tony'nin patronunun bu evi onlara asla teklif etmemiş olmasını ve şehrin mavi yakalılarının oturduğu, etrafı karalarla çevrili eski küçük dairelerinden hiç ayrılmamış olmayı diliyordu.

Ve ardından da yaşanabilecek en kötü şey yaşandı. Hayallerinin evi, bir annenin en kötü kâbusunun gerçekleştiği yere dönüştü.

*

Tony McCullen, görünüşüne de uygun düşen aklı başında bir biçimde konuşurdu. Bir metre seksen santim boyunda, yapılı ve kaslı eski bir amatör boksör olan Tony'nin, omuzlarıyla parmak boğumları arasında alışılmadık uzunlukta

bir mesafe vardı. Ringlerdeyken, hem bu uzun mesafeden hem de kıllı olmasından dolayı –kolları, bacakları, göğsü ve sırtı da dahil kıvrır kıvrır siyah kıllarla kaplıydı– lakabı Goril'di.

Eşinin ringdeki günleri için, "Başarılıydı," diyordu Susan içtenlikle, "fakat eğer burnu kırılırsa onunla evlenmeyeceğimi söylemişim." Pek de şaka yapmıyordu. Gerçek şuydu ki Susan eşinin dövüşlerinden nefret ediyor ve adamın beyin hasarını yaşamasından korktuğundan dolayı bu sporu bırakması için ona ısrar ediyordu.

"Sporu bırakacak kadar seviyordum onu," diyordu Tony. Zamanında güzellik yarışmasına katılmış olan Susan, Tony'nin tanıdığı en güzel, en içten kızdı ve adam onu kaybetmek istememişti.

"Sahiden de hoş bir çocuktuk," diyordu Susan. "Kırık bir burnu, bükülmüş kulakları olan alkolik biriyle evlenmek istemiyordum." İnsanların Tony'e Goril demesi onu çıldırtmıştı. Tony boksu bıraktığında, Susan ayağını bir kez daha yere vurmuş, "Artık takma isim falan yok!" demişti. Onun adı Anthony'di ve bu güzel bir isimdi. Bundan böyle ya o adıyla ya da Tony olarak anılacaktı. Bundan böyle Goril falan yoktu; en azından yeni karısının işitme menzili dâhilinde.

Kadının kendisine gösterdiği bu ilgi, Tony'nin hoşuna gitmişti.

"Zaten pek de yetenekli değildim," diye devam ediyordu Tony. "Bırakmam için bana bir mazeret verdi."

Tony açık sözlü bir adamdı; dobra, kelimelerle arası iyi, çarpıcı ve azimli olması da muhtemelen Motor Land Şirketi'nin gözde satış elemanlarından biri olmasına yardım

eden nitelikleriydi. Bahia Beach dedektifleri tarafından ilk kez sorguya çekilirken, "ağlıyor olmasına rağmen," adamın doğrudan onların gözlerinin içine baktığını not düşmüştü Dedektif Anschutz.

*

Antik Çin'de, birbirlerine ait insanları bir araya çeken gizli kuvvetlerin dünyada kol gezdiğine inanılırdı. Bu "gizli kuvvetler" in tamamıyla faydalı oldukları düşünülürdü. Fakat ne zaman ki insanlar bilerek ve isteyerek özgürlüklerini kötüye kullanır, işte o zaman Tanrılar da onları kaderleriyle baş başa bırakırdı.

Ray Raintree'yi, Güney Florida'daki herhangi bir iskeleye, herhangi bir gece veya saatte değil de, McCullen'ların iskelesine, o gecenin o saatinde çeken "bilerek, isteyerek" yapılmış insani hatalar silsilesinin izini sürmek er ya da geç mümkün olacaktı. Küçük bir kızın katiliyle buluşmasını sağlayacak bir kapıyı davetkârca açık bırakan *insani hatayı* takip edebilmek de muhtemeldi.

"Yatmadan önce neredeyse her gece salonda oturur ve biraz Leno izlerim," diye açıklamıştı Tony perişan bir şekilde dedektiflere. Geç saatlerde başlayan, Jay Leno'nun sunduğu programdan bahsediyordu. "Onu izlemek sanırım beni biraz rahatlatıyor." Jay Leno'nun programı Güney Florida'da gece on bir buçuktan sonra başlıyordu.

"Peki aşığı yukarı ne kadar süre izlersiniz?" diye sormuştu Dedektif Robyn Anschutz.

"Bilmiyorum. Sahiden ilgimi çeken kişiler, mesela Dennis Rodman ya da Tanya Harding gibi skandal isimler, özellikle de ünlü sporcular konuk değilse, genellikle açılış konuşmasından sonra izlemeyi bırakırım."

Ancak Jay Leno'nun o geceki ilk konuğu, eyalet çapında düzenlenen domuz terbiyeciliği panayırının galibiydi ve bu da Tony'yi uykusundan edecek kadar ilginç değildi. Televizyonu ve salonun ışıklarını kapattıktan sonra yatağına geçmişti.

"Çocukları kontrol etmiş miydin Tony?"

O gece etmemiştii, çünkü bunu her gece yapmazdı. Çocukların üçünün de uykusu hafif olduğundan, onları uyandıracabilecek ani sesler çıkarmak doğru olmazdı. Natalie her ne kadar sağır olsa da, evdeki kımıltılara karşı aşırı duyarlıydı. "Çocuklardan birini bile uyandırırın, tüm geceyi onları uyutmakla uğraşarak geçireceğinden emin olabilirsiniz," diyordu Tony ve Susan.

O yüzden Tony çocukların kapılarının yanından parmaklarının ucuyla geçerek, karısıyla paylaştıkları koridorun sonundaki odaya ilerlemiştii. Dedektiflere bunu anlatmasının ardından gözyaşlarına boğulan Tony, Natalie'ye son kez bakmış olmayı dilediğini söylemişti. Onun o uyuklayan, tatlı suratına son bir bakış... Belki bu sayede kız uyanacak ve böylece Tony'nin başına gelebilecek en kötü olay sadece yatağına biraz daha geç gitmek olacaktır.

Ancak kapıyı açmadı.

İçeri son bir kez bakmadı.

*

Susan ve Tony'nin ailece bedava evlerine yerleşmeden önce başlarına gelen lütuflar arasındaki en önemli şey üç çocuklarıydı. İkizler, yani Tony'nin lakabıyla Tapılası Baş Belaları doğdukları andan itibaren hayatlarının her anını ve aynı beşiğı paylaşan, birbirine tıpatıp benzeyen sevimli, sarışın Troy ve Todd'du. Her zaman etle tırnak gibi, her

daim hareket halinde ("Karnımdalarken bile!" diye anımsıyor somurtarak gözlerini deviren Susan) ve gürültücüydüler. "Her şeyi olabilecek en patırtılı şekilde yaparlar," diye anlatıyordu anneleri. İkizlerin ablasının, onlar bebekken tek bir ağlamalarını veya büyüdüklerinde ağızlarından çıkan tek bir kelimeyi dahi duyamamış olması bir çeşit ironiydi. İkizler doğduğunda, henüz iki yaşındayken, kız artık tamamen sağırdı.

Natalie böyle doğmamıştı.

"Onu sağır bırakan bir dizi alışılmadık iç kulak enfeksiyonuydu," diye açıklamıştı Natalie'nin osteopati pediatristi Doktor Norma Battle. "Hiçbir çocuğun böyle ciddi enfeksiyonları, özellikle de ardı ardına kaptığını görmemiştim. Henüz üç aylık bile olmadan başlamışlardı ve biz birinden kurtulamadan bir diğeri başlıyor gibiydi. Hiçbir zaman onu ameliyata almaya yetecek kadar enfeksiyonlardan kurtulamadık. On sekizinci ayma vardığında, neredeyse tamamen sağırdı." Dört torun sahibi bir anneanne olan elli yedi yaşındaki doktorun keyfi, bunu hatırladıkça kaçıyordu. "Başka bir çağda yaşıyor olsaydı, öldürüldüğü yaşa gelmeden çok önce enfeksiyonlar yüzünden ölmüş olacağını düşünmeden edemiyorum."

Pediatrist itiraf etmişti, "Kronik bir enfeksiyon karşısında kendimi bu kadar çaresiz hissettiğim nadirdir."

O günlerden suratında bitkin bir gülümsemeye bahsediyordu.

"Öte yandansa, Natalie sağır olduğunda, enfeksiyonlar âdeta sihirli şekilde kesildi. Hayatında neredeyse ilk kez ıstıraplarından kurtulmuştu. Sağır, fakat sıhhatli. O açıdan, sağırlık bu kıza şifa oldu; bilmem anlatabildim mi? Sağır-fakat bunun haricinde mutlu- bir çocukla ilgilenmenin,

devamlı çılgınlık atan veya içi dışı ilaçlarla dolmuş bir çocukla ilgilenmekten daha kolay olduğunu ailesi dahi kabul edecektir bence.”

Doktor bunları söylerken iç geçirmişti.

“Bunların ardından, Natalie, tanışabileceğiniz en sağlıklı çocuk haline gelmişti. Neredeyse bir gecede, hastalıklı, devamlı ağlayan, perişan halde bir çocuktan, sürekli gülen, neşeli ve tabii sağır birine dönüşmüştü.”

Peki Natalie kulak enfeksiyonuna neden bu kadar yakındı?

Pediatrist kafasını sallamıştı. “Neden?” Tıpta halen süren en büyük soru bu, öyle değil mi? Temelde yatan felsefi muamma. Sahiden, birisi *neden* hastalanır ki? Peki ya diğer insanlar, kalan her şeyin eşit olduğu düşünülürse, *neden* hastalanmazlar? İmmünolojik yetersizlik gibi yüzlerce dolarlık kelimeler uydurarak, bunu cevaplayabiliyormuşuz gibi yaparız.”

Ancak vereceğimiz her cevabın altında daima başka bir “neden” ve onun da altında başka bir “neden” yatar.

“Nedenini bilmiyorum.” Ofisinde oturan Doktor Battle, güneşli güne bakmak için kafasını çevirmişti. Sarsılmış görünüyordu. “O küçük kızın neden böylesine makus bir talihe sahip olduğunu bilmiyorum.”

Natalie’nin ebeveynleri de çılgınlık içinde bir çocuk yerine sağır bir çocukla uğraşmanın –böylesi durumlar kendilerine has şekilde kıyaslanır– daha iyi olduğunu kabul ediyordu.

“Bize yardımcı olması için katılabileceğimiz kurslar vardı,” diyordu Susan. “Okuyabileceğimiz kitaplar, hatta onunla iletişim kurmak için öğrenebileceğimiz bir dil dahi

vardı. Biliyorum, kulağa zor ve üzücü geliyor, fakat şunu anlamalısınız ki sonunda sıhhatli bir çocuğumuz olmuştu. Güliyordu, mutluydu. İlaçlardan uyuşmuş halde koltuğun üzerinde uzanmak yerine, oyun oynayabiliyordu. Acıları dindiğinden dolayı gerek, mutluluktan çiçek gibi açılmıştı.”

Susan içini dökmeye devam ediyordu, “Sağırılık, iyi kötü beraber yaşamayı öğrendiğimiz makul bir durumdu; çünkü bizler nihayet gülücükler atan küçük kızımıza, oğullarımız da beraber oynayabilecekleri ablalarına kavuşmuştu. Çocuğumun sağırılığının benim açımdan makul olduğunu söylemem kulağa tuhaf mı geliyor?”

Biraz duraksadıktan sonra, doktorunkine epey benzer bir düşünceyi dillendirdi. “Küçük bir kızın neden bunca acı çekmesi gerekti? Bu dünyaya geldiği andan itibaren neredeyse iki yıl boyunca her gün acı çekti ve sonrasında normal şekilde yalnızca dört yılın ardından feci şekilde öldü. Böylesi bir varoluşun amacı nedir? Bunu bilmek istiyorum, bunu sahiden de bilmek istiyorum.”

Peki ya kızın sevenlerinin neden bu acıları çekmesi gerekmişti?

İşte bunlar hiçbir dedektifin asla çözemeyeceği, insanın canını yıkan “neden”lerdi. Gelgelelim dedektifler, Natalie’nin öldürüldüğü gece neler yaptığına dair olası bir senaryonun parçalarını doğru şekilde bir araya getirmişlerdi.

*

Natalie’nin bir sebepten uyandığına inanılıyordu.

Bir rüya... Evin duvarlarındaki bir titreşim... Bastıran bir ağrı... Bunu asla kesin şekilde bilemeyeceğiz. Hayatta olsaydı Natalie’nin kendisi bile onu uyandıranın tam olarak ne olduğunu asla bilemeyebilirdi.

Odası karanlıktı, fakat Natalie asla karanlıktan korkmazdı. Gece saatin kaç olduğunu sezemeyecek kadar gençti; zeki olmasına zekiydi, fakat saatleri henüz ayırt edemiyordu. Natty'nin tek bildiği, sabaha ve kahvaltıya dakikalar kalmış olabileceğiydi.

Bir noktada uyanmaya karar vermiş olmalıydı. Odasının tavanındaki ışığı yakmıştı muhtemelen, çünkü Susan ertesi sabah polis geldiğinde kızını kontrol etmek için hızla koridordan geçerken bu ışığı açık bulmuştu.

Natalie daha sonra kıyafetlerini giymişti.

İç çamaşırı çekmesinden aldığı temiz külotu giymiş, annesinin yapmaması için kendini devamlı uyarmasına rağmen çekmeceyi açık bırakmıştı. Pazar günü de giydiği pembe şortları giymişti. Çamaşır sepetinin içinde titizce katlanmış tişört yığınının temiz bir tanesini seçmişti. Bu her ne kadar önceden kuzeni Ginny tarafından kullanılmış olsa da en sevdiği tişörtüydü. Küçük Denizkızı filminden kalma bir hatıraydı. Natalie'de filmin videosu da vardı. O ve beraber oyun oynadığı arkadaşları bu filme bayılıyordu. En az yeni Disney filmlerini izledikleri sıklıkta bu filmi de izlerlerdi. Natty filmi ilk izlediğinde kulakları halen duyabiliyordu, bu yüzden bazı diyalogları ve müziği ezbere bilirdi.

Natalie saçına pembe bir tokta takmıştı. Tokasını takmadan hiçbir yere gitmezdi. Ardından bir dizi ufak, birbirine bağlı plastik kalplerden oluşan en sevdiği bileziğini yanma almasına karşın, birinin yardımı olmadan onu bileğine bağlayamamıştı.

Açıkça görünüyordu ki ayakkabılarını giymemişti. Çünkü olaydan sonra hepsi yerlerinde bulunmuştu. Ne yazın plajda giydiği tokyoları, ne havuz için kullandığı

sandaletleri, ne de spor veya beyaz deriden şık ayakkabıları... Natalie'nin dışarı çıplak ayakla çıkması yasak olsa da, görünen o ki bu sefer buna kulak asmamıştı.

"Tony'nin arka kapıyı kilitlediğinden şüphem yoktu," dedi Susan. "Her zaman kilitlerdi. Üzerine düşünmezdim bile."

Evden sıvışırken hayli sessiz davranmıştı Natalie. Eğer kapıyı veya sinekliği hızla çarpmış olsaydı, oğlanları ve muhtemelen ebeveynleri de uyandırabilirdi. Gecenin bir vakti duyulan, beklenmedik, ürkütücü bir ses, neredeyse herkesi yataklarından ok gibi fırlatarak, "Bu da neydi?" diye haykırmalarına yeterdi.

Fakat Natalie hayli sessizdi; tıpkı küçük bir fare gibi.

Susan sabahleyin içerdeki kapıyı açılmış halde bulmuştu. Oğlanlar o saate dek uyanıp da dışarıda oyun oynamaya başladıklarından, Susan kapıyı açanın da onlar olduğu zannetmişti.

Natalie, çimenlerin çıplak ayakları üzerinde yarattığı hisse bayılırdı.

Doğrudan iskelelerine gitmiş ya da önce biraz dolanmış olabilirdi. Muhtemelen hiç korkmuyordu. Ne karanlıktan, ne arka bahçelerinden, ne de garajlarından çıkan herkesin küçük sağır kız orada mı diye şefkatle kontrol ettiği güvenli mahallesinden... Sağır olmayanların aksine, gece duyduğu tuhaf sesler onu korkutamazdı.

Bir noktadan sonra iskeleye varmış olmalıydı.

Natalie sudan korkmaz, teknelere bayılırdı. "Ona göz kulak olacak bir yetişkin olmadığında, Natalie'yi tekne-mizden uzakta tutmak güçtü," diye açıklamıştı annesi dedektiflere. "Ne zaman diğer insanların iskelelerini ziyaret

etsek, bir gözüm her an onun üzerinde olurdu; yoksa hemen insanların teknesini kurcalamaya başlardı.”

Natalie yabancılardan da çekinmezdi.

“Natalie asla bir yabancıyla tanışmamıştı,” diyordu babası. “Ona herkesin arkadaşı olmadığını anlatmaya çalıştık; fakat sahiden de herkes Natalie’ye sanki arkadaşımış gibi davranıyordu, çünkü ona karşı hep iyiydiler. Nereye gidersek gidelim, Natalie insanlara, insanlar da Natalie’ye gülümserdi. Onların ne dediğini duyamadığı için, aslında pislik yapıyor olsalar bile Natalie bunun farkında olamazdı.”

Gece iskeleye vardığında, kanaldan aşağı doğru ilerleyen ufak tefek, siyah-beyaz renklere sahip bir teknenin kızın ilgisini çektiği sanılıyordu.

Natalie McCullen cinayetiyle alakalı üç telefonda ikincisi, Bahia Beach 911 hattına 15 Haziran Pazartesi günü saat 23:55’de, kızın bedeni köprüye asılı bulunmadan önceki gece ulaşmıştı. Telefon, kanalın karşısında, McCullenların çarpazında yaşayan bir kadından gelmişti. Suda ilerleyen bir tekneyi ihbar eden kadın, teknenin şüpheli şekilde yavaş ve sessiz olduğunu düşünmüştü. Güney Florida’da hırsızlar hem karadan hem sudan evlere girebildiği için vatandaşlar iki taraftan da gözlerini ayırmazlardı.

“Kontrol etmesi için birilerini yollayın,” diye talepte bulunulmuştu.

“Tamam hanımefendi,” diye yanıtlamıştı 911 de.

Arayan, seksen altı yaşlarında, yalnız yaşayan ve kanalındaki uygunsuz faaliyetlere karşı tetikte olan Bayan Marjorie Noble’dı. Bayan Noble, olay anında evinin arkasındaki Florida tipi odasında uzanıyordu. Daha önce görmediyseniz, Florida tipi odalar etrafı kapatılmış geniş

verandalardır; evin normal bir odasına oldukça benzer ve tıpkı Bayan Noble'inki gibi genellikle bir de havuz ihtiva ederler. Kanalin, çok daha geniş büyüklükteki Intracoastal Kanal'ına açıldığı doğu yönünden yaklaşan bir şeyin sesini işitmişti Bayan Noble.

Muhtemelen fark edilemeyeceğinin bilincinde olan Bayan Noble, yerinden doğrulmuş ve elinden geldiğince perdelerin arasından dışarıyı gözlemişti. O saatlerde kanallarda tekne yoğunluğu olmasında tuhaf bir yan yoktu, ancak Bayan Noble, gece yarısına yaklaşıırken onun mahallesinde teknesiyle gezinen kişilerin gerekçelerinin pek masumane olmayacağından şüphelenmişti. Devamlı tetikte olmasının komşuları tarafından takdir edildiğini hisseden Bayan Noble, bunun uykusuzluğundan kaynaklandığını açıklamıştı. Birçok gece Bayan Noble kanepesinde uzanır, saatler boyunca sakin ve ıssız gecenin ilerleyişini izlerdi.

Gece vakti işlenen bir suça tanıklık ettiğini iddia eden seksen altı yaşındaki bir kadın, genellikle her savunma avukatının hayalidir. Çapraz sorgu esnasında, yaşlı vatandaşların görgü tanıklığının itibarı, bozulan görme, duyma ve hafıza yetileri öne sürülerek pekâlâ yerle bir edilebilir. İster adil olsun ister olmasın; bunu yapmak mümkündür. Fakat Bayan Noble için bu söz konusu değildi. Doğrusu, Bayan Noble, bir savcının hayaliydi.

"Katarak ameliyatlarımın sonuncusunu henüz altı hafta önce olmuştum," demişti jüriye.

"Bu ameliyatlar görme yetinizi nasıl etkiledi Bayan Noble?" diye sormuştu Franklin DeWeese kibar bir şekilde. Savunma ise itiraz etmiş, bunun ancak bir uzman görüşüyle yanıtlanabileceğini ve yaşlı kadının böyle bir vasfı olmadığını ileri sürmüştü. Ancak Frank, kadının gözleriyle

gördükleri konusundaki en iyi uzmanın gene kadının kendisi olduğunu ve buna rağmen istendiği takdirde bir göz doktorunun ifadesini mahkemeye sunabileceğini sakince belirtmişti. Baş savunma avukatı Leanne English'in bu durum hiç hoşuna gitmese de, yargıç, Franklin DeWeese'in devam etmesine müsaade etmişti. Davayı takip eden bir gazetecinin gözlemlerine göre, davanın kovuşturma aşaması öylesine kolaydı ki, Franklin ondan beklenmeyecek bir şekilde kendini beğenmiş görünmemek için çabalıyor gibiydi.

Nihayet soruyu cevaplamasına izin verildiğinde, Bayan Noble şunları dedi, "Görüşümü 20/20 düzeldi."

Aslında, kadının cerrahının da ispatlayacağı üzere ameliyat Bayan Noble'ın gözlerini biraz daha iyi hale getirmişti.

Ancak bu bile savunma tarafınca yerle bir edilebilirdi; tabii bu ideal tanığın savcılığa iki tane daha hediyesi bulunmasaydı: Bir dürbün ve içinde tarihi, saati ve teybe alınmış detayları barındıran kasetler!

Tanığın savcının aklını başından almasında şaşılacak bir yan yoktu. Bayan Noble zeki ve hoşsohbet biri olmasının yanı sıra, kusursuzun ötesinde görme yetisine, dürbünlere ve bahsi geçen kaset kayıtlarına sahipti.

"Kuş gözlemciliği yapıyorum," demişti ifadesinde. "Gerçek bir kuş gözlemcisi olmak istiyorsanız sahiden de dört dörtlük olan bir dürbüne sahip olmalısınız. Kendi dürbünümle kırk beş metre ötedeki perçemli isketenin ibiğini görebiliyorum. Jürinin gözünden kaçmaması için Franklin'in de belirttiği üzere, isketeler epey küçük kuşlardı. Kanal-daki bir tekneye veya onu kullanan adama göre bir hayli miniktiler.

Notlarına gelecek olursak, Bayan Noble vaktinin çoğunu geçirdiği verandasında bir ses kayıt cihazı ile bir günlüğü hemen yanı başında tutardı. Günlüğü sağlık sebeplerinden dolayı tutmaya başlamıştı ("Şu doktorların sizden neleri not almanızı istediklerine inanamazsınız!), ama zamanla yaptığı, söylediği veya düşündüğü her şeyi karaladığı bir hobi haline dönüşmüştü. Tüm bunları yazmak bir külfet haline geldiğindeyse, kayıtlarını oğlunun ona verdiği ufak ses kayıt cihazında tutmaya başlamıştı.

O andan sonra Bayan Noble bu alete sanki başka biriyle veya kendisiyle konuşuyormuş gibi konuşmaya başlamıştı. Her şey orada, kaset yığınlarının içindeydi. Savcı onları mahkemeye sunana dek kasetlerin hiçbiri kâğıda aktarılmamış da olsa, Bayan Noble küçük günlüğüne her birinin tarihini not düşmüştü (Bayan Noble sağlık sorunlarıyla ilgili notlar tutmak için günlüğünü kullanmaya devam ediyordu).

Kayıt cihazı hem geçmişin hem de şu anın kaydedildiği bir yere dönüşmüştü. Kasetlerde, kadının onlarca yıllık yaşamından derlenmiş derin düşünceler, felsefi kısımlar vardı; zekice, kafiyeli şiirler; torunlarına bırakacağı anılar ve tabii bir de sabah dişlerini fırçalamaktan, akşam ayın yükselişini izlemeye dek tüm eylemlerinin aralıksız kaydı.

"Sanırım bir teknenin sesini duydum. Hem de bu saatte? Saatime göre şu an an gece yarısına çeyrek var. Dürbünlerimi kullanıp bakacağım. Motorlu bir tekne. Küçük. Çirkin, siyah beyaz bir tasarıma sahip; damanın kareleri gibi. Ayrıca öbür tarafında da bir şeyler yazılı ama okuyamıyorum... Altı, evet, yanına bir de altı rakamı yazılmış. Bu tekneyi ya da ona benzeyen bir tanesini daha önce görmüştüm. İçinde sadece tek bir kişi görüyorum; oğlan çocuğuna

benziyor ama bu saatte olmaz herhalde. Eğer öyleyse, ebeveynlerinin akli neredeydi? Sarı bir gömlek, pembe pantolon ve yeşil bir beyzbol şapkası giymiş. Uçuk bir tarz. Pağana benzemiş.

Gece yarısına beş var. 911'i aradım. Teknedeki genç adamı bildirdim. Bu saatte kanalımızda bir aşağı bir yukarı çıkmaya hakkı yok. Kontrol etmesi için birilerini yollayacaklarını söylediler. Yollasalar iyi olur!

Gece yarısını beş geçiyor. Dürbünümünden tekrar baktığımda, aynı teknenin kanalda geri gittiğini gördüm. Aslında görmedim, tekrar duydum diyelim. Görmedim, çünkü komşumun iskelesindeki tekne görüşümü kapatıyor. Kaç kere de söyledim onlara şunu yıkın diye.

Gece yarısını yirmi beş geçiyor. Eyvah eyvah, bahçelerimize ışık tutan birileri var. Polis olabilir mi? Eh, eğer öyleyse çok geç kaldılar. Tekne çekip gitti bile."

Işığın kaynağı sahiden de mahalleyi sokaktan kontrol eden bir devriye arabasıydı. Bayan Noble'in notlarında, bundan birkaç dakika sonra tepesinde bir helikopter sesi duyduğu ve ardından da helikopterin projektöründen yayılan ışığın kanalı apaydınlık hale getirdiği yazıyordu. Etraf öylesine aydınlanmıştı ki, Bayan Noble, sahte bir gün doğumuna sığıyormuşçasına sudan fırlayan bir balık görmüştü. Bahia Beach polisi helikopteri 911'e yapılan ihbarı kontrol etmesi için yollamamıştı; tesadüfen mahallenin üzerinden geçen helikopter kanala şöyle bir göz atmıştı.

İki buçuk saat sonra, kırk bir yaşlarındaki pilot Broyle Crouse, batıya doğru beşinci kanalda küçük, siyah beyaz renklere sahip bir tekne gördüğünü bildirmişti. Crouse, bunun kanallarda dolanan bir hırsız değil, Damacı Yengeç şirketine ait bir deniz taksisi olduğunu anlamıştı. Bunda bir

sorun göremeyen Çavuş, helikopteri okyanustan yana yattırılmış ve uzaklaşmıştı. İskeledeki epey büyük bir teknenin yanına çekili teknede sadece bir kişi gördüğünü bildirmişti.

Crouse, altı numaralı Damacı Yengeç'i, Natalie'nin bedeninin ertesi sabah bulunacağı köprünün orada tespit etmişti. Ancak küçük kız muhtemelen ölmüştü bile.

Aksi gibi, karakoldaki telsiz ofisinde yaşanan vardiya değişimi esnasında, en başarılı karakolların dahi başına bela olan şu iletişim kesintilerinden biri yaşanmıştı. Cınayet davasıyla alakalı daha önce gerçekleşmiş başka bir 911 ihbarı daha vardı. Gece yarısına çeyrek kala gerçekleşen bu ihbarın sahibi, teknelerinden birinin kaybolduğunu ve muhtemelen çalındığını bildirmek için arayan öfkeli bir yat limanı sahibiydi.

"İsminiz beyefendi?"

"Donor Miller."

Telsizdeki bayanın isteği üzerine adını hecelemişti.

"Kayıp botun sahibi misiniz?"

"Aynen öyle! O ve onun gibi beş tanesinin daha sahibiyim. Onlara söyle de siyah ve beyaz kareli, yanında da altı rakamının olduğu bir tekneye bakıversinler. Tekne benim bel!"

Crouse'yi kanaldaki olası bir hırsıza doğru yönlendiren telsiz memuru bu ihbardan haberdar olmadığı için Crouse gece yarısı 02:30'da tespit ettiği teknenin çalınmış olarak bildirildiğinden de bihaberdi. Bay Miller'ın gece yarısı 02.00'de tekrar arayıp, önceki şikâyeti geri çektiğine dair de bilgilendirilmemişlerdi.

“Yanlış alarm,” demişti 911’deki telsiz memuruna. “Tekne en başından beri buradaymış be! Benim beyinsiz elemanlardan biri tekneyi yanlış yere çekmiş.”

“Polis memuru talebinizi iptal etmemi mi istiyorsunuz beyefendi?”

“Aynen öyle.”

Daha sonra iptal edilseler bile, 911 ihbarlarının kontrolü için polis memuru yollanması bir teşkilat prensibiydi. İyi niyetli bu prensip, 911’i arayan kişinin kafasına silah dayanması gibi durumları engellemeye yönelikti. Bahia Beach polisi her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için arayanın kapısına şunu soracak bir polis memuru gönderirdi, “Hiçbir sorun olmadığından emin misiniz hanımefendi?” Veya beyefendi. Ancak bu prensip nadiren uygulanırdı; çünkü tüm yanlış alarmlara ve üstüne bir de hakiki olanlara yetiyecek kadar polis memuru bulunmuyordu. Hem zaten küçük çaplı tekne hırsızlığı, hele ki gece vardiyasındakiler için düşük öncelikli bir suçtu. Teşkilatın bu prensibine rağmen, hiçbir polis memuru mülk sahibinin herkesin güvende olduğu yönündeki iddiasının doğruluğunu kontrol etmek için oraya gitmezdi.

Öyleyse, Natalie, Bayan Noble’ın dürbününü bırakıp eline telefonu aldığı 23:55 ile Broyle Crouse’un köprüünün yanındaki tekneyi tespit ettiği 02:30 saatleri arasına ölmüş gibi olmalıydı.

RAYMOND

Ray Raintree adliyeden kaçmıştı.

Bu gece nihayet eve vardığımda Ray'ın bu işi nasıl kıvırdığına dair hakkında yazabileceğim kadar bilgim vardı. Ancak durup da kendimi yatıştırarak kadar soluklanmazsam iki paragraftan ileri gidemezdim.

Bu sefer de dizüstü bilgisayarına yazmaya başladım:

Asansörün kapısı tam zemin kata açıldı. Ray sedyeden yuvarlanmış ve şerif yardımcısının silahını kılıfından çekmişti. Mahkeme salonu asansörünün içi sıkıştı; ayakta dört kişinin durabileceği kadar yer anca varken, üstüne bir de sedyedeki Ray bulunuyordu. Azami panik ve acı yaratmak için Ray bu dar alanı kullanmıştı. Yuvarlandığı yerden doğrulan Ray, kollarını çılgınca savurup insanların suratlarına sertçe vurarak onların haykırmasına ve onun kaçmasını engellemektense kendilerini savunmalarına sebep olmuştu.

Silahlı ele geçirdiğinde önüne çıkan herkese metal tabancanın sert ve ağır dipçığıyle vurmuştu. Leanne'yi elbisesinin önünden tutup da kendisiyle beraber asansörden dışarı çektiğinde kanlar etrafa sıçırıyor ve bir kan gölünü oluştuyordu. Pençelerinin arasındaki kurbanıyla vahşi bir hayvana benzeyen Ray, önünden itelediği avukatının arkasında asansörden çıktı.

Kanlar içinde yere yığılan iki sağlık görevlisi de feryatlar içindeydi.

Kapılar kapanmış, sersemlemiş ve yaralı haldeki şerif yardımcısı tekrar yukarı yollanmıştı.

Yazmayı kestim; biraz kalkıp dolaşmam lazımdı. Adamın hastanelik ettiği dört kişinin durumları, hafif yaralardan hayati tehlikeye değişiklik gösteriyordu. Zavallı şerif yardımcısının suratına estetik ameliyat yaptırmak zorunda olması bir yana, henüz kemik parçalarının beynine saplanıp saplanmadığından bile emin değillerdi. Sağlık görevlilerinin yüzlerinde kırıklar ve bu kırıklara uzanan korkunç çürükler varken, mahkeme salonundan birkaç yüz metre öteye ite kalka götürülen Leanne English'in de çenesi kırılmış ve omzu çıkmıştı.

Bilgisayarına dönüp tekrar denedim:

Sağlık görevlileri anlaşılır şekilde konuşmaya başladıklarında, yargıcın silahından çıkan kurşunun Ray'i sıyırdığını açıkladılar. Bazen mermiler saplanmaları gereken bedenine ta kendisinden sekebiliyordu. Her iki sağlık görevlisi de yaşananın bu olduğuna inanıyordu, çünkü merminin çarptığı göğüste tam anlamıyla bir kurşun deliği tespit etmemişlerdi.

Eğer bu doğruysa, kayıplara karışmış olması bir yana, Ray'in sağlığı da yerindeydi; durumunun en azından kurbanlarına nazaran daha iyi olduğu kesindi. Kanlı gömleğini bir çöp kutusuna atmıştı. Şehir merkezine doğru akan, adliyeden çok da uzakta bulunmayan New River'a doğru kaçmıştı. Buraya vardığında ise nehre kalıcı şekilde demir atmış teknelerin birinden can yeleği çalmıştı. Nehirde yüzünü ve kollarını yıkamış olabilirdi. Ardından Bahia Bulvarı'na çıkmış ve turistler için olan ücretsiz tramvaylardan birine binmişti.

Koşu ayakkabıları, siyah pantolonu ve turuncu can yeleği giymiş zayıf ve ufak tefek bir adam şehir dışından gelen tramvay

yolcularına tuhaf görünmüş olabilirdi. Ancak bu kişilerin Güney Florida tatilleri esnasında görecekları diğer tuhaf tiplerin yanında çok da tuhaf görünmüyordu. Pantolonun altında mayosunu giymiş ve ağır can yeleğini taşımaktansa giymeyi tercih etmişti muhtemelen. Turistlere gülümsemişti. Onlar da tedirginlik içinde karşılık vermişti. Hem bu adam kaç yaşındaydı ki? Okulda olmayacak kadar büyük müydü? Garip görünümlü bu küçük adam kendilerinden para istemez diye ummuşlardı. Bir süre sonra, tramvay dolmaya devam ederken, ona bakmayı kesmiş ve etrafı izlemeyi sürdürmek için adamı görmezden gelmişlerdi.

Diğer turistlerle birlikte Ray de tramvay plaja varınca inmiş, ahşap platformda dolanan yaya güruhunun arasına katılmıştı. En son umumi erkekler tuvaletine doğru süzülürken görülmüştü.

İşte bu da Ray Raintree'nin "bulunduğu bilinen son yer"di.

Masamdan tekrar kalkıp, cama doğru yürüdüm.

Suçlu bulunma, patlayan bir silah ve kaçış...

Aşırı gerilen sınırlarım için kendimi affetmeye karar verdim.

Sürgülü cam kapılarım açıldı, ayrıca Yargıç Flasschoen'in soğuk mahkeme salonunda geçirdiğim onca saatten sonra kendime geleyim diye klimamı da kapattım. Ellerimi sinekliğin üzerine koyuyor ve tel örgüsünü avuçlarımda hissediyordum. Jüri üyelerinin ne durumda olduğunu hayal bile edemiyordum. İçlerinden biri, hükmün verilmesinin ardından Ray'in onlara doğru dilini çıkardığını ve müstehcen bir Fransız öpücüğu taklidi yaptığını söylemişti. Silah patlamadan az önce keyifleri kaçmış ve iğrenmiş görülmelerinin sebebi de buydu. Bu gece kendimi ne kadar tükenmiş hissedersen hissedeyim, yine de jüri üyelerini

yataklarında yüzükoyun yatmış ve tavana bakarken düşünabiliyordum.

Ray'in firarda olması onları kaygılandırıyor muydu?

Sineklikli kapımı açıp, arka bahçeme doğru adım attım.

Intracoastal Kanalı'nın batı yakasında, Bahia Bulvarı Köprüsü'nün hemen doğusundaki müstakil ve korunaklı bir çıkmaz sokakta bulunan bir sitede yaşıyordum. Deniz kenarındaki beş odalı bu evin herhangi bir köşesinde perdeleri açıp, zeminden tavana dek kanalı ve köprü trafiğini görebiliyordum. Geceleri köprüden, teknelerden ve kanalın karşısındaki evlerden gelen ışıklar sayesinde her günümü Noel'miş gibi geçiriyordum ve bunun için minnettardım.

Arka bahçemin beş metre aşağısında, kanalın çalkantılı suları dalgakıranlara aralıksız ve vahşice çarparak, benim veya başkalarının teknelerinin güvenli bir liman bulmasına mani oluyordu.

Bu siteyi, hem kara hem de deniz güvenliğini göz önüne alarak seçmiştim.

Çıkmaz sokağın girişinde, ziyaretçilere nazikçe kimliklerini soran ve gece gündüz nöbet tutan bir dizi silahlı koruma bulunuyordu. Listede adları bulunmayan veya beklendikleri bir telefon görüşmesiyle onaylanmayan kimse, korumalar tarafından içeri alınmazdı. Denizden hiçbir giriş bulunmuyordu; tabii içeri sızmaya çalışanlar teknelerinin dalgakıranlar tarafından parçalara ayrılması riskini göze almadıkça... Çıkmaz sokaktaki ev sahipleri teknelerini başka yerlerde, kendi silahlı korumaların bulunduğu müstakil yat limanlarında demirliyorlardı.

Dışarıya kapalı bu yerleşimin kurucuları ona Bahia Adası adını vermişti. Gerçi buraya bir ada demek ve hatta

yarımada olarak nitelemek dahi güçtü. Yapısı gereği daha çok, kanalın ucundaki bir noktanın etrafındaki toprak parçasının nazikçe dışa doğru kıvrılmasıydı. Komşularım buraya şakayla Paranoya Parkı adını vermiş olsalar da, her birimizin buradaki güvenliğin kıymetini bilmemizi sağlayan nedenler vardı. Kendi adıma bu, kitaplarımda bahsettiğim türden insanlara ve okurlarım arasındaki küçük ama tuhaf bir azınlığa karşı tedbir almak içindi.

Evime girip, sinekliği kapattım ve mandalını indirdim.

Ray firarken kendimi burada güvende hissediyordum.

Onun hedeflerinden biri olacağımdan değildi bu. Röportaj yaptığım katiller, kitap yayımlanana dek onların en iyi arkadaşı olduğumu düşünürdü. Daha sonraysa benden ölümüne nefret ederlerdi; çünkü tüm dünyaya onların gerçekte kim olduğunu gösterirdim ve bu da olduklarını sandıkları kişiye hiç benzemedi. Ray ve korkunç suç hakkında yazdığım kitap henüz yayımlanmamıştı –hatta bitmemişti ve hiç bitmeyebilirdi de–, o yüzden henüz benden nefret etmiyordu muhtemelen.

Nefret etmesi için basım takviminde vakit henüz erkendi.

Kendi kendime gülümseyip, başka bir pencereye, yatıştırıcı başka bir manzaraya doğru ilerledim.

Açık pencerelerden gelen su şapırtılarını işittim.

Çıkmaz sokaktaki en küçük ev benimkiydi; iki katlı, kayısı renkli, çatısı teraslı, yeşil panjurlu İtalyan tipi küp görümlü bir ev... Sokaktan bakıldığında, neredeyse servilerle aynı tonu taşıyan vernikli bir yeşille boyalı, çift kanatlı kapının her iki yanında yükselen servi ağaçlarının ardında, ev neredeyse görünmez bir haldeydi. Kanalın her iki ucundan da kilometrelerce öteden görülebilen ağaçlar.

su trafiği için de yön işaretleriydi. İster havadan ister sudan olsun, büyük köprü, görüş alanıma girmeden önce, evimin yerini seçebiliyordum.

Gelgelim diğer insanlar beni kolayca göremiyordu.

Su kenarındaki beş metrelik kayalık ve evimin, gemilerin güvertesinden görüşünü engellemeye yetecek kadar eğimli bir yerde bulunuşu, başkalarının görüşünü kısıtlıyordu. Ben onları görebiliyor, fakat onlar doğrudan penceremin altında değillerse beni göremiyorlardı. Arka kapılarımdan –mutfak, salon ve çalışma odamda birer tane olmak üzere– dışarı çıktığınızda, suyu gözetlemek için yokuş yukarı beklenmedik bir yürüyüş yapmanız gerekirdi.

Arkamı dönüp evimi inceledim.

Hayatının kıymetini bilmek için böbürlenmekten iyisi yoktu.

Evimin girişi, güney duvarı tamamen camlarla kaplı olan geniş ve aydınlık bir oturma odası ile yemek salonuna açılıyordu. Batı kanadındaysa, etrafı camlarla çevrili bir mutfak ve küçük bir tuvalet bulunuyordu. Doğu tarafında ofisim, kanal tarafındaysa banyo ve onun ardında da misafir yatak odası vardı. Yatak odamsa ikinci katın tümünü kaplıyor; fakat ev geniş olmadığı için, yatak odam devlere ait bir odaymış gibi görünmek yerine, benim mekân algımla kusursuzca uyum sağlıyordu. Kayısı renkli dış duvardan yola çıkarak, evin içini, İtalya'nın kırsal kesimlerine has renkler veya limon, şeftali, portakal, donmuş üzüm ve çileklerle dolu bir taze meyve kasesinin renkleriyle dekore etmiştim.

“Pekala, bu kadar pohpohlama yeter,” dedim kendi kendime.

Yazarken görebileceğim şekilde sol tarafıma bir atlas yerleştirdikten sonra masama, bilgisayarımın başına döndüm. Karnımın aç olması gerekirdi ama acıkmamıştım. Ray'ın kaçışını takip eden saatlerde ne bir şeyler yemek ne de kıyafetlerimi değiştirmek için zaman bulmuştum. Onun yerine bu saatleri benimle konuşacak tüm yetkililerle görüşmeye harcamıştım. Ardındansa bunları yazmak için hızla eve dönmüştüm. Yazmayı kestiğimde kendimi kirli, yorgun ve açlıktan ölü bir halde bulacaktım, ama yazmaya başladığımda her şeyi unutuyordum.

Yazıyor olmamın sebeplerinden biri de buydu.

Şimdi ise özellikle de Florida'da hiç bulunmamış okurlarım için, Ray'ın kaçışını tüm boyutlarıyla netleştirmek istiyorum.

Harita üzerinde Florida, kaçan birini yakalamak için kolay bir eyaletmiş gibi görünür, diye yazdım, yanımdaki haritaya sık sık bakışlar atarak. Yaşadığım eyalet burasıydı, ancak bir yazarın muhtemelen yanılığa düşeceği nokta, aksini olanaksız bulduğu şeylerdi. Kaçmaya başladıklarında ne kadar güneydelerse, yakalanmaları da o kadar kolay olacakmış gibi gelir. Ne de olsa burası üç tarafı da denizlerle çevrili olan ve insanın tıpkı bir adadaki gibi kapana kısıldığı bir yarımadadır. 95. otoyolunu aşmaya çalışan biri –iş çıkış saati olmasa bile– Florida'nın yollarında nasıl kapana kısılmış hissedebileceğini iyi bilir.

Florida Körfezi'ne yönelmediyse ya da Keys'in caddelerinde kendini iyice belli etmediyse, kaçtığı nokta itibarıyla Ray'ın Homestead'den daha güneye kaçmış olması imkânsız.

Kaçtığı yerin doğusunda sadece Atlantik Okyanusu var.

Firarına başladığı Körfez'den batıya doğrudan uzanan tek yol, Timsalı Geçidi olarak da bilinen ve kolayca barikat kurulabilen ücretli geçişe sahip 75. otoyol.

Kuzeyden Georgia'ya yürüyerek ulaşmak hayli uzun bir zaman alır, ayrıca Ray ister A1A'ya, ister 95. otoyola sapsın veya 75. otoyoldan devam etmek için eyaletin bir ucuna, hatta 27. karayoluna ulaşmak için eyaletin ortasına varsın, yollar her halükarda yoğun olacak.

Fakat bu işin bir yönüydü diye düşündüm.

Diğer bir yönü ise, Florida'nın birçok bakımdan firarilere eşsiz olanaklar sunmasıydı.

Trafik ve kalabalıklar, saklanmayı, araçlara binmeyi ve araya karışmayı kolaylaştırıyordu. Her yer suyla kaplı olabilirdi, ama suyun olduğu yerde çalınacak, gasp edilecek veya kaçak binilebilecek tekneler de bulunurdu. Doğru gemiye bindiği takdirde, firari bir haftadan kısa süre içinde Colombia'ya adım atabilirdi. Barikat kurulması kolay her bir karayolu için daha küçük başka arka yollara bağlanan düzinelerce arka yol vardı; bunlar, Everglades'den, bataklıklardan ya da kişinin kendi yiyeceğini toplayıp, hayatta kalma yeteneklerine sahip olmadığı veya ihtiyaç duyduklarını güç yoluyla başkalarından almadığı müddetçe hayatının sonuna dek içinde kaybolacağı ormanlardan geçen yollardı çoğunlukla. Bu kadarla da kalmazdı; Florida iskelelerine bağlı binlerce teknenin çoğu, genellikle boş bir halde, sahiplerinin Indiana'dan gelmelerini veya bir hafta sonlarını kendileri için boşaltmalarını beklerdi. Yılın büyük bir kısmını boş şekilde geçiren birçok ev de kiracı turistlere ya da satması zaman alan yeni imar planlarına bağlıydı.

Birçok yönüyle Florida bir firarinin cenneti ve kolluk kuvvetlerinin cehennemiydi.

Tabii firarinin işini iyi bildiğini varsayacak olursak...

İşini iyi bilmeyen firari içinse, Florida, timsahlardan, yılanlardan, kum bataklıklarından, sivrisineklerden, zehirli kurbağa ve böceklerden, aşılamaz mangrovlardan, siyah ayılardan, panterlerden, diğer vahşi sabikalılardan ve boğulabileceğiniz binlerce farklı şekilden oluşan kâbus gibi bir eyalettir diye yazdım.

Kullandığın son tabiri beğendiğimden biraz durdum.

Ardından, arama çalışmalarının ta kendisi geldi:

Kaçışının ardından henüz on iki saat dahi geçmeden, Ray Raintree aşağı yukarı 250 polis memuru tarafından aranan bir adam oldu. Howard, Palm Beach, Broward ve Dade bölgelerinden şeriflerin katıldığı arama çalışmalarına, Florida Karayolları Devriyesi, yerel polis ve Sahil Güvenlik ekipleri de dâhil oldu. Bu memurların çoğu kurşun geçirmez yelekler, 9mm'lik silahlar ve gece görüş dürbünleriyle donanmış durumdadılar. Bunlara köpekleri, iz sürücüleri ve helikopterleri de ekleyecek olduğunuzda, Florida kolluk kuvvetlerini altına bakılmadık taş seviyesine mümkün olabildiğince yaklaştırmış olursunuz.

Ray'in biran önce yakalanmaması halinde, valinin Florida Ulusal Muhafızları'nu göreve çağıracağını duymuştum.

"Bu da olasılıkla en yakındaki Askeri Polis Birliği'nden gelecek yüze yakın askeri polis ve destek ekibi demek oluyor," demişti eyalet karayolları devriyesinden bir polis memuru.

Ray'in bakış açısından yazabilmeyi dilerdim; fakat sanırım onun açısını hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Muhtemelen ölecek ya da kaçmaya çabalarken öldürülecekti. Böylesi geniş çaptaki insan avlarından kurtulabilen nadiren çıkardı, çıksa da elektrikli sandalyede ölürdü. Gerçi Ted Bundy bunu başarmıştı, hem de bu eyalette. Ray'i

canlı ele geçirseler bile kendisine çevrili 250 silahın karşısında bir başına olmanın nasıl bir his olduğundan kimseye bahsetmeyecekti.

O an çalan telefonuma cevap verdim.

"Bayan Lightfoot, ben Dedektif Anschutz."

"Merhaba Robyn."

Hattın diğer ucunda nazik bir gülüş duyuldu. "Merhaba Marie. Resmiyeti bir kenara bırakabilmek zor."

"Bana Ray'i gözaltına aldığınızı söyle."

"Hayır, seni de bu yüzden arıyorum. Yardımına ihtiyacımız var."

"Benim mi? Tabii, ne yapabilirim?"

"Giancola, Paul ve benden Ray hakkındaki tüm notlarımızın üstünden geçmemizi istedi. Çünkü Ray'in nereye gidebileceğine dair arama ekiplerine iyi kötü bir fikir vermeye çabalıyoruz. Anlatabiliyor muyum? Bir sonraki hareketinin ne olabileceği gibi mesela."

"Size iyi şanslar," dedim alayla.

"Doğru diyorsun," diye onayladı benimkine benzer dalgacı bir tavırla. "Fakat Giancola'nın açıklaması şöyle: Paul ve ben Ray'i sorguladık, sen onunla röportaj yaptın, sonra da onunla girdiğimiz sorgular hakkında bizimle söyleşi yaptın. Anladın mı?"

"Sahiden anladım."

"O yüzden Giancola diyor ki, içlerinde belki bir ipucu vardır diye hep birlikte elimizdeki notların üzerinden bir kez daha geçelim. Biraz fazla şey istiyorum ama bunu yapar mısın?"

"Tabii ki Robyn. Gerçi bu konuda pek iyimser değilim ama..."

"Ben de. Numaramı biliyorsun."

"Biliyorum, hem evdeyim de."

"O zaman bir şeyler bulursan beni hemen ararsın."

"Peki sen bir şeyler bulursan beni arayacak mısın?"

Dedektif güldü. "Tanrım, her şeyin bir bedeli var."

"Doğru diyorsun."

"Pekâlâ, anlaştık o zaman."

Eh, işte bu ilginçti. Kitabım için yaptığım araştırmalarda bana bir sürü kıyak geçmiş olan polislere yardımcı olmamı sağlaması yönünden de ayrıca güzeldi. Yaptığım söyleşilerde sabırla oturup, sorduğum milyonlarca soruya katlanmış ve hatta çektiğim fotoğraflar için poz bile vermişlerdi. Onlar için bunu yapmaktan memnun olduğum gibi, Ray'le ilgili ufak tefek bilgilere ulaşabileceğim için de heyecanlıydım.

Kendime taze kahve demleyip, dosyalarıma geri döndüm.

Oturma odamdaki koltuğa kıvrıldıktan sonra kitabımın üçüncü ve dördüncü bölümleriyle işe koyuldum, çünkü bu bölümler Ray'in kendi hikâyesinde ortaya çıktığı o ürkütücü ilk ana, zemin hazırlıyordu; fakat bu ürkütücü an, beşinci bölümde meydana çıkacak olan dehşetin yanında sönük kalırdı.

KÜÇÜK DENİZ KIZI
MARRIE LIGHTFOOT

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dedektif Paul Flanck olay mahallinin etrafında boş boş geziniyordu. Hiçbir şeyle ilgilenmiyormuş gibi gözükse de, bu izlenimin gerçeğe uzaktan yakından alakası yoktu.

Paul'un diğer insanlara nazaran olaylara daha geniş bir perspektiften yanaştığı –mesela geleceğe hazırlık için İspanyolca öğrenmek gibi– teşkilat genelinde yaygın bir kanıydı. Patronu, Cynthia Giancola, büyük resmi görebilmesi için Paul'un suç mahallinde dolaşmasından hoşlanırdı. Diğerleri ufak detayları –hem de harfiyen– toparlarken, Paul'un işi hepsini bir araya getirmektir. Bu, Giancola'nın tabiriyle, yakın çekim fotoğraflar kadar panoramik çekimler yapmak da demektir. Dedektifler için her ikisi de olmazsa olmazdır.

İşte bu yüzden çocuğun cesedinin bulunduğu sabah, Dedektif Flanck ağır adımlarla, polis barikatlarının ötesindeki daha geniş bir çevreyi dolanmıştı. Henüz araştırmanın hayli başlarındaiken, olay yerindeki polis memurlarının hiçbiri Bayan Noble'ın yedi saati birazcık aşan bir süre önce 911'i aradığını veya Crouse'ın köprüünün orada Damacı Yengeç'i helikopterinden tespit etmiş olduğunu bilmiyordu.

Paul, katilin girebileceği veya çıkabileceği olası cadde-ler hakkında düşünüyordu. Arabayla yukarı çıkmak, bedeni misinayla köprüden aşağı indirmek ve oradan uzaklaşmak kolay olurdu. Su üzerindense zor ama mümkündü.

Faillerin birden fazla olabileceğinden şüphelendi; biri tekneyi sabit tutarken en azından bir kişi de oltayı köprüye yerleştirmiş olabilirdi. Paul, suçun nasıl işlenmiş olabileceğini düşünürken hayal gücünü kısıtlamayı sevmezdi. Zihninin olabildiğince çok olasılıkla oynamasına izin verir; mantığın, deneyimin, sezginin ve tabii bir de güzelim sağduyunun baştan çıkarmalarına kendini açık bırakırdı.

“Şunu gördüm ki,” diye açıklıyordu o gürlere gibi çıkan kaba sesiyle, “kanallarda tekne bağlanabilecek aslında sadece tek bir nokta var ve bu da köprünün doğu tarafında bulunuyor.” Paul’a göre bu, katil veya katiller eğer tekneyle gelmişse bunun doğu tarafından gerçekleşmiş olması gerektiği anlamına geliyordu. Çünkü henüz birkaç saat önceye dek su seviyesi, batı tarafından doğuya geçmek isteyen biri için fazla yüksek olmalıydı ve çocuk da doğu tarafından sarkıyordu.

Doğu tarafında ise iskeleye bağlı sadece tek bir tekne vardı. Paul, ilgisini çeken Hatteras marka bu büyük ve güzel teknenin uzunluğunun on beş metre civarında olduğunu tahmin ediyordu. Haklıydı da. Teknenin ismi parlak gümüş harflerle kıç tarafına gelişigüzel şekilde yazılmıştı: *Lüzumsuz*. Bunu okuduğunda Paul gülümsedi. Sahiplerinin bu tekneyi almakla biraz müsriflik yaptıkları –kendilerini kaybettikleri– anlamına mı geliyordu yoksa? Büyük balık avlamak için miyar güvertesi bile vardı. Pırl pırl parıldayan bu tekne, sokakla köprüye doğru uzanan, kısa ama hayli dik çimenli bir tepenin ucundaki müstakil bir arka bahçenin ardında yer alan, bakımlı bir çimento iskeleye bağlıydı.

Paul, Hatteras’ın yanında birinin sandalıyla durmuş olabileceğini, teknenin güvertesindeki büyük metal

koçboynuzlarından birine halat attıktan sonra yüzme platformu ve merdivenini kullanarak kış güvertesine tırmanmış olabileceğini düşündü. Hatteras'ın parıldayan güvertesinden doğruca geçerek çimento iskeleye inmiş ve ardından da sokaktan köprüye geçmiş olabilirdi.

Paul, hayalinde, şüpheli ve meçhul bir şahsı tam da bunları yaparken canlandırdı. Misina aşağı sarksın diye elindeki oltayı köprünün korkuluğuna sıkıştıran biri...

"Hayır," diye düzeltti kendini Paul. "Katil misinayı serbest bırakıp, kancayla kendi sandalını yakalamış olmalı; yoksa kızın boynuna sarmak için misinayı tekrar nasıl eline geçirebilirdi?"

Hayalindeki sahnede, önceki adımlarını takip eden katil, Hatteras'ın güvertesine çıkmış, oradan sandalına inerek sarkan misinayı yakalamış, onu kurbanının boynuna birkaç kez doladıktan sonra kızı suya doğru indirerek, sudaki akıntının misina gerginleşene dek kızı batıya, köprünün birazcık altına doğru sürüklemesine müsaade etmişti.

"Tabii ki," diyordu Paul, "eğer katil olay mahalline arabayla gelmişse veya araba sahibi bir suç ortağı varsa, o zaman fikirlerim beş para etmez."

Fakat katil (şu aşamada kadın veya erkek olabilir) su üzerinden gelmişse, bunun, katilin akıntı sebebiyle kanala mecburen doğudan veya Intracoastal Kanalı'ndan girdiği anlamına geldiğini Paul çözmüştü. (Bu kanı ile Damacı Yengeç Şirketi'nin Intracoastal Kanalı'nın sadece dört kilometre batısında yer aldığı gerçeği arasında daha sonra bağlantı kurulacaktı.)

Suç mahallindeki kimse henüz evin arkasındaki yatı incelememişti. Paul, Florida tarzı bir odada dikilip, köprü-nün etrafındaki karmaşayı dikkatle izleyen iki kişi gördü.

Sesini duyurabileceği kadar yakınlarına yürüdü, "Tekne sizin mi?"

Florida'da bir teknenin bir evin önüne demir atmış ol-ması onun sahibinin doğrudan o evin sakinleri olduğunu anlamına gelmezdi. Ev sahiplerinin çoğu iskelelerini baş-kalarına kiralardı. Ancak altmışlarında gibi gözükten, üstü çıplak, altınaysa şort giymiş olan bir adam Paul'a bağırarak karşılık verdi, "Evet!"

Paul, birkaç dakika geçmeden, evlerinin aranmasını rızalarıyla kabul ettiklerini belirten bir belgeyi onlara im-zalattı. Oklohama'dan gelmiş olan altmışlarındaki bu çift, arka kapılarında gerçekleşen cinayet karşısında öfkelen-mişlerdi. Hiçbir şey duymadıklarını söylemişlerdi dedek-tife. "Ne ürkünç bir şey," demişti yaşlı kadın gözlerinde yaşlarla. Torunlarına yakın olmak için Bahia Beach'e ta-şındıklarını belirtmişti. Ellerinden gelen ne varsa bunu memnuniyetle yapacaklardı. Böylece Paul tekneye bakmak için kısa sürede yaşlı çiftin arka bahçesinden geçip, iske-lelerine varmıştı. Teknenin sıkıştırıldığı iskelede durdu ve onu gözden geçirdi.

"Hoş," diye düşündü. Kim aynısı düşünmezdi ki?

Kendisi de bir tuzlu su balıkçısı olan Paul, bir Pazar sabahı böylesi bir güzellikle, oltanın ucuna yem niyetine takılan yengeci suyun içinde metrelerce indirdikten sonra otuz kiloluk bir tarpon, eşkina ya da turna balığı yaka-lamayı ummanın ne zevkli olacağını düşünmeden ede-medi. Otuz binden fazla teknenin bulunduğu ve kimile-rinin kendi helikopterlerini taşıyacak büyüklükte olduğu

bir yerde kıskanç olmamak zordu. Fakat Paul, rahat bir emeklilikle, büyük bir tekne arasında seçim yapması gerektiğinin farkındaydı. Neyse, zaten beş metre boyundaki iki direkli bir yelkenliyle de büyük bir balık yakalanabilirdi ki Paul için de zaten önemli olan teknenin değil, balığın boyutuydu.

Paul, neredeyse tek bir bakışta, Lüzumsuz'un lekesiz beyaz güvertesindeki isli tek noktayı fark etti. Paul, ayakkabılarını çıkardı ve yakından bakmak için tekneye adımını attı.

İsli nokta, Paul'un gözüne birinin üzerine basıp dümdüz ettiği iri bir sigara külü gibi gözüksü.

Eğer katil o an sigara içtiyse, belki ağzından sallanan sigarasından farkında olmadan güverteye kül düşürmüştü. Eğer suç, Paul'un da tahmin ettiği gibi gece işlenmişse, o halde katil, beyaz güverte, ay veya ışıklar tarafından aydınlatılıyor olsa bile, düşen külünü görmemiş olabilirdi. En ufak bir gölge bile bir külü veya is lekesini gizlerdi. Çoraplı ayaklarıyla güvertede dikilen Paul, kalbini heyecanlı gümlenen bir şey fark etti.

Güvertenin ucunda, tam da başka tekneden bu tekneye geçen birinin ilk adımını atacağı noktada, bir ayakkabı önünün bıraktığı iz vardı. Bunun bir ayakkabıya ait olduğu gün gibi aşikârdı. Karakteristik "sürtünme izleriyle" gelişigüzel şekilde biçimlenmiş belirgin bir V kalıbı her dedektifin gönlünü hoşnut ederdi, çünkü bu izi bırakan ayakkabıyla eşleştirme hayli kolay olurdu. Eğer katilin teknesinin zemininde (tabii katilin halen bir bot kullandığı farz edildiği takdirde) birazcık bile su ve kir varsa ve eğer katil Lüzumsuz'a binmeden önce teknesine bastıysa, o halde ardında bu ayakkabı izini bırakırdı.

Paul dikkatle geri çekildi.

Yaptığı muhtemelen önemli keşifleri meslektaşlarına bildirmeden önce yattan indi ve ayakkabılarını geri giydi. Bu keşifler önemsiz olabilirdi, suçla hiçbir ilişkileri bulunmayabilirdi. Ya da...

Büyük resme bakmak kimi zaman karşılığını verirdi.

Paul Flanck'ın bir teknedeki yalnız bir katille ilgili düşüleri, o Salı sabahının erken saatlerinde yaşananların neredeyse birebir aynısı çıktı.

*

Dedektif Robyn Anschutz'un dediğine göre, kendisi o sabah suç mahallinde faydalı tek bir şey yapmıştı: kendi kendine vardığı birkaç kanının üzerinde durmak. FBI istatistikleri ve psikolojik profillerle beslenen genç bir polis nesliyle beraber yetiştirilmesinin yanı sıra, daha geleneksel bir eğitim de alan Robyn, tuhaf ama kanıtlanması mümkün iki fikre sıkıca inanırdı:

Bir: Katiller sırf suç mahalline dönmekle kalmaz, ayrıca yapılan incelemeyi izlemeyi de severlerdi.

İki: Katillerin çoğu polislerin uyguladıkları yöntemlere hayranlık duyardı.

Diğer bir deyişle, polislerin etrafında takılmaktan hoşlanırlardı.

Ve tabii kendi işledikleri suçların mahallinde çalışan polisleri izlemeyi ise sahiden severlerdi. "Yardımcı" olmayı ister, mesela arama çalışmalarına gönüllü olarak katılabilirlerdi ve böylece, yanlış ipuçlarının peşinden giden veya araştırma esnasında hatalar işleyen "şapşal" polisleri izlerken, kendilerini gizlice üstün hissetmenin tadına varırlardı.

Bu mantıksız iki durumun da gerçekleşme olasılığına inanan Robyn, o sabah gittikçe artan kalabalığın içindeki her yüze uzun uzun bakmıştı. Polisler, medya, vatandaşlar... Herkes...

"Sizi şaşırtabilir ama," diyecekti, "çok da fazla cinayet mahalline gitme şansım olmuyor. Fakat karelerine izleyenleri de almaları için fotoğrafçılarımızın ve videocularımızın her zaman başının etini yerim. Orada bulunanların kim olduğunu daima görmek isterim."

Şimdiye dek olay mahallini izleyen birinin yüzüyle, olası bir şüphelinin veya hükümlü bir katilin suratını eşleştiremediğini kabullense de, bir gün bunu başaracağını düşünmeye devam etti. Bir dosyanın ilk aşamasında "izleyici fotoğrafları"nda göz gezdirmeyi seven Robyn, eğer şüpheliye daha sonra rastlarsa böylece onu tanıyabilecekti.

"Bunun olsa olsa çılgınca bir hobi olduğunu söyleyebilirdiniz," diyecekti, "ta ki Natalie Mae McCullen cinayetine dek."

O sabah, olay mahallinde, o güne dek sonuç vermeyen hobisiyle uğraşmakta olan Robyn, Güney Florida'ya has onlarca yüz fark etmişti. Lilly Pulitzer pembeleriyle yeşillerine bürülü bronzlaşmış yaşlıca kadınlar ve guayabera gömleklerin altına şortlar veya kumaş pantolonlar giymiş erkekler... Mayolar, yazlık elbiseler, boyundan bağlanan bluzlar veya tişörtler içindeki kadınlar gözüne ilişmiş ve üstü çıplak erkekler görmüştü. Turistler, emekliler ve sıkı çalışan yerlilerin yanı sıra, bazen en sosyetik caddelere bile dadanan evsizlerden oluşan bir kümenin de dâhil olduğu alışıldık bir güruhtu. Bu yüzden gözleri, en başta çocuk sandığı bir figürün üzerine doğrudan kilitlendi. Sarı ve pembenin akıl almaz cırlak karışımının üzerine bir de yeşil beyzbol

şapkası giyen bu figür, annesi tarafından plaj için çılgınca-
sına abartılı giydirilmiş bir çocuğa benziyordu.

Fakat Robyn tekrar baktığında, bu çocuksu çelimsiz be-
denin görüldüğünden daha uygun olduğuna karar verdi.
Bunun gençten bir adam olduğu sonucuna varmıştı o an.
Şapkasının ucu yüzünden onun yüzünü göremiyordu
Robyn, fakat yoğun faaliyet altındaki polisleri ne kadar
dikkatle incelediğini ve polis barikatlarının ardından suç
mahallini izleyen bir grup yabancıнын arasında bile ne ka-
dar yabancı durduğunu sezinlemişti.

Robyn, bu genci sadece kafasına işlemekle kalmamış,
dikkat çekmeden olay yeri inceleme birimi fotoğrafçısının
yanına gitmiş ve "kirli pembeye bürünmüş moda fiyas-
kosunun" fotoğrafını çekmesi için adamı yönlendirmişti.

"Belki bir önseziydi," diyecekti Robyn. "Ya da belki de
deneyim. Fakat biri bana, kalabalığın içindeki katili ya bu-
lursun ya da ölürsün deseydi, onu seçerdim."

Nitekim haklı çıkmıştı.

Şüphelinin tespiti ve yakalanışı, en az kurbanın tespit edi-
lişi kadar hızlı ve kolay olacaktı.

"Fazla kolay olduğunu hepimizin anlaması gerekirdi,"
diyecekti Paul Flanck tatsızca. "İlerleyen evrelerde daha
karmaşıklaşacağını bilmem gerekirdi." Fakat öte yandan,
Paul'un alaycılığı ve karamsarlığı herkesçe bilinirdi. "Önlem
amaçlı tavırlar," diye adlandıracaktı bunu Robyn ve kimi
polislerin yaşadıkları hayal kırıklıklarının altında ezilme-
mek için böyle bir tavır sergilediklerini iddia edecekti. Paul
bunu duyduğunda gülüp cevabı yapıştıracaktı: "Hadisene
ama Robyn, ben sadece bir realistim. Dünya, sandığımdan
daha iyi bir yer olduğunu bana her zaman kanıtlayabilir.

Ancak bu esnada düşüncemi sürdüreceğim ve dünyadan en kötüsünü beklemeye devam edeceğim.”

*

Robyn Anschutz, inanılmaz bir hızla bir araya gelerek doğrudan Damacı Yengeç Deniz Ulaşım Şirketi'ni işaret eden bilmecenin parçalarını tamı tamına hatırlayacaktı.

“Broyle Crouse adında deneyimli bir helikopter pilotumuz var,” diye açıklayacaktı. “Ve Broyle, cesedi hangi köprüde bulduğumuzu duyduğunda, önceki gece gördüğü deniz taksisini hatırladı. Cinayetle gerçekten ilişkisi olmadığını düşünmediği halde, yine de ortağımı aradı. Eski dostturlar. Beraber balık tutmayı ve uçmayı severlerdi. Dolayısıyla, Crouse Paul'a, köprü'nün kuzeydoğu tarafında park halinde duran, demir atmış büyük Hatteras'ın hemen yanında bulunan altı numaralı Damacı Yengeci ve içindeki kişiyi nasıl gördüğünü anlattı. Bu kişinin bir erkek olduğunu düşündüğünü söyledi. Böylece Paul, güvertede bulunduğu ayak izi ve sigara külünü, bu bilgiyle birleştirdi. Tabii 911'i arayıp, siyah-beyaz damalı bir teknenin hemen McCullenların iskelesinin yanında durduğunu söyleyerek inanılmaz bir ilerleme kaydetmemizi sağlayan yaşlı hanımefendinin telefonu da var. Başka bir 911 aramasının sahibi ise bir iskele sahibinden. Ve... Her şey bir anda yerine oturdu. Bunları bize bildirme vazifesini, 911 hattındaki telsiz memuru üstüne aldı. Sanki herkes bu küçük kızın öldürülmesine ve küçük bedeninin bu şekilde ortaklıkla sarkıtılmasına öylesine öfkeliydi ki, birden herkes gözlerini dört açtı ve aslında yapmaları gereken şeyleri hatırlayıverdi.”

Dedektif Anschutz ve Dedektif Flanck arama emri çıkarttı.

*

Deniz taksileri epey eğlencelidir. Turistler onlara bayılır ve üstelik normal taksilerden daha ucuzdurlar. Bunun sakinleri ise onları, çocukların doğum günü partileri veya şehir dışından gelen misafirler gibi özel durumlarda nadiren kullanırlardı. Bahia Beach'de otel ve restoranlardan iş koparmak için mücadele eden, Lauderdale'daki Okyanus Dünyası ve hatta alışveriş merkezleri gibi ilginç yerlere turistleri taşımak için su kanallarında dolanan üç adet lisanslı şirket bulunurdu.

İster gündüz olsun ister gece, onlarla gezmek harikaydı.

Gün içinde turistler, Intracoastal boyunca süren etkiyleyici tekne trafiğini su seviyesinden görebilir ve kanallar boyunca uzanan malikanelerin arka bahçelerine kıskançlıkla bakabilirlerdi. Geceleriye, kara sularından yansıyan parlak ışıkların eşliğinde büyüleyici bir tur yapabilirlerdi. Bahia Beach belediye başkanının da dediği gibi "Deniz taksisine binip de 'Vay be, keşke burada yaşayabilseydim,' diyen her turist başına bir dolar alabilseydim, valilik seçimlerine katılacak parayı karşılayabilirdim."

Natty'nin kaçırıldığı ve öldürüldüğü o günlerde, Damacı Yengeç, Bahia'nın en küçük ve en başarısız deniz taksisi şirketi idi. Diğer iki şirket, Intracoastal'm hemen yanındaki tertipli ve çekici limanlarda faaliyet gösteriyorlardı. Ancak dedektifler, Damacı'nın izini, New River'daki bataklık halindeki küçük bir koyda bulmuşlardı. Natalie'nin cesedinin köprüde bulunmasının üstünden üç saatten fazla bir süre geçmemişti ki, dedektifler şirketin çakıl taşı otoparkına varmıştı.

Davadaki gelişmeler hayli hızlı gerçekleşiyordu.

"Tam bir çöplük," olmuştu Paul'un yat limanı hakkındaki fikri.

"Havaya sokuyor," demişti Robyn alaycı bir nezaketle.

İçeri yalnız giriyorlardı, fakat ekip de yoldaydı. "Bir şüpheliyle karşılaşp karşılaşmayacağımız bilmiyorduk," diye daha sonra açıklayacaktı Paul. "Fakat teknenin peşinde olduğumuz kesindi."

Yat limanının ne kadar rezil bir halde olduğu göz önüne alındığında, şimdiye dek kanunlarla başının belaya girmemiş olması şaşırtıcıydı. Tekneleri mekanik denetimlerden başarıyla geçmiş, tekne kaptanlarına deniz trafiği ihlalden tebligat gönderilmemiş ve hatta şirket vergilerini dahi zamanında ödemişti. Yerel skandallara karışmamışlar ve yerel imar kanunları ile mesleki kanunlara harfiyen uymuşlardı. Dışarıdan görüldüğü kadarıyla, yörenin hiç de kötü olmayan şirketlerindendiler; sadece biraz pasaklıydılar. İnsanın göz zevkini bozsa da İspanyol yosunlarının ve mangrovların kalın gövdeleri ardında büyük ölçüde saklıydılar.

Dedektif Flanck ve Dedektif Anschutz, patronu gördükleri an şirketin pejmürdeliğinin sebebini anladıklarını düşünmüşüleri. Paul'un kanısına göre, "Adam tam bir zavalıya benziyordu."

"Patron siz misiniz?"

"Bunu itiraf etmek zorunda mıyım?"

Adamın samimiyetle yaptığı espri onları şaşırttı.

"Yemin altında değilsiniz," diye şakayla karşılık verdi Paul.

Paul ve Robyn'in görüşüne göre, araştırmanın bu noktasında şirketin sahibi olası şüphelilerden biri sayılmıyordu. Altmış beş yaşlarında gözükken kısa boylu bu tombul adamın kirli kot pantolonunun üstündeki iri göbeği,

pis bir beyaz tişörtle sarılıydı. Dökülen saçlarının birkaç tutamı siyah ve yağlıydı. Adama bakmak Robyn'i rahatsız ediyordu. Adamın boynuna taktığı aksesuara iyice baktığında gözlerini kaçırdı. Gümüş bir çerçeveye bir araya tutturulan iki camın arasında ezilmiş gerçek bir akrebin bulunduğu kirli bir zincir. Birkaç gündür tıraş olmamışa benzeyen adamın tırnakları uzun, kırık ve pisti. Bununla beraber adam, Paul'un cevabına güler yüzle karşılık vermiş ve salladığı eliyle dedektifi ofisine davet etmişti. Ofisteki gri metal masanın yanına oturmadan önce Paul, adamın uzattığı eli isteksizce sıkıyordu. Robyn, masanın âdeti dosyalanmamış evraklardan oluşan bir okyanusta akıntıya kapılmış gibi görüldüğü düşünmüştü.

Şirketin sahibi elini kadın dedektife uzatmamış, bakmamış veya açıklamalarının hiçbirini Robyn'e yöneltmemişti. Robyn de adamın elini sıkmamış olduğu için memnundu. İlk kez görmezden gelinmiyordu; alınmaktansa, zaman içinde bunu kullanmayı öğrenmişti. Bunun kendisine her şeyi, en ufak bir mimiği dahi gözlemlene şansı verdiğini söylüyordu.

"Adım, Donor Miller," dedi adam, göğsündeki kolyenin içinde bulunan ezilmiş akreple oynarken. "İtiraf ediyorum, buranın sahibi benim."

"Döve döve öğrenmeme gerek yok yani?" diye espri yaptı Paul.

"Bu lanet yerden o kadar da utanmıyorum."

"Adım Donor mı demiştiniz? Hani kan--"

"Aynen."

"Sormam gerekiyordu da."

İç geçiren Bay Miller, akrep kolyesiyle oynamayı kesti. "Üzerime, 'Annem de babam da alkolikti. Kan bağıışı yaparak kazandıkları parayla geçiniyorlardı' yazan bir rozet takmam lazım. Onlara göre ismim bir şakadan ibaretti. Tabii ben de öyleydim sanırım. Ama gülünecek biri varsa o da ailemdir. Öyle değil mi? Ben yaşıyorum, onlar ise ölü. Size nasıl yardımcı olabilirim Dedektif? Ruhsatım falan mı sona erdi?"

"Dün gece teknelerinizden birinizin çalındığına dair ihbarda bulunmuşsunuz?"

Şaşırmış gibi görünen şirket sahibi, ardından elini umursamaz bir tavırla salladı. "Tanrım, bu yüzden mi buradasınız? Önemsiz bir şeydi o. Çalındığını sanmıştım ama meğerse yanlış kızağa çekilmiş. Sonra tekrar bakınca tekneyi buldum. Eline yüzüne bulaştıran liman çalışanını fena azarlayacağım."

"En başından beri orada olduğundan emin misiniz?"

"Niye olmasın ki?"

"Birileri almış olamaz mı?"

"Gezinmek için falan mı?"

Paul temkinli şekilde onayladı.

Şirket sahibi hayır anlamında kafasını salladı. Masasının üzerinde uzanan gümüş rengi eski bir mızıkayı eline alan adam, onunla diğer elinin ucuna vurdu. "Hayır. Bir kere anahtarı alamazlar, ayrıca kolayca düz kontak yapılamasınlar diye tekneleri ayarladım. Dediğim gibi, benim salak elemanlardan biri onu yanlış kızağa çekmiş."

"Peki bu hangi tekneydi Bay Miller?"

"Hangisi derken? Hangi numarayı verdiğimi mi soruyorsunuz? Pekâlâ, sadece altı tekne var ve o tekne de altı numaraydı."

"Bana gösterebilir misiniz?"

Robyn adamın gözlerini kırıştırdığını fark etti. İlk defa sabırsızlık göstermişti. Mızıkayı masaya bıraktı. "Dedim ya, bu bir hataydı. Buradan hiç ayrılmamış bir tekneyi neden görmek istiyorsunuz ki?"

"Raporuma eklemem gereken bir şeyler var."

Donor Miller buna güldü. "Bürokrasi! Ondan kaçış yok! Tamam, hadi, lanet olasıca tekneyi size göstereceğim. Çalınmamış tekne üzerine rapor yazmak da amma boktan işmiş, ha?"

"Şüphesiz öyle. Bu arada o aleti çalıyor musunuz?"

"Bunu mu?" Mızıkayı alan Miller, aleti umursamazca masaya fırlattı. "Bu amatörler ve sadece dört akort ile bir gam bilen Blues müzisyenler içindir. Eskiden ben müzisyenlik yapardım. Teknelerden bin katı daha çok kazanıyorum."

"İnanırım."

Dedektifler, tombul yat limanı sahibinin peşinden iskeleğe gitti.

Kızaklara doğru yürürlerken, işlerine yarayıp yaramayacaklarını bilmeseler de Damacı Yengeç hakkında daha fazla bilgi aldılar.

"Kaç çalışmanız var Bay Miller?"

"Bugün günlerden ne? Salı mı? Bugün kimse istifa etmediğine göre sanırım halen on bir çalışana sahibim. Gerçi onların yaptığı şeye pek çalışmak denmez ya."

"On biri de tam zamanlı mı?"

"Yok be. Sadece ben ve baş tekne makinisti tam zamanlıyız."

"O halde yarım gün çalışan tekne sürücüleri ve makinistleriniz mi var?"

"Aynen."

"Hepsi erkek mi?"

"Birkaç da kadın. Pek kalıcı olmazlar. Bir sürü çoluk çocuk, bir de harçlıklarını çıkarmaya çalışan üniversite öğrencileri... Onlar için bu iyi bir iş. Yapması kolay, ayrıca bahşiş alıp bir de üstüne kızlarla tanışıyorlar." Adam sırttı. "Ya da oğlanlarla."

"Hangi saatler arası çalışıyorsunuz?"

"Sabah altıdan gece yarısına dek."

"Yani teknenin kaybolduğunu sandığınızda saat gece yarısı civarıydı?"

"Evet."

"Doğru kızakta olmadığını gördüğünüz saati tam olarak hatırlıyor musunuz?"

Bu soru üzerine yat limanı sahibi keskin bir bakış attı. "Bunu da mı raporunuza yazmanız gerekiyor?"

"911'i aradığınızda on ikiye çeyrek vardı."

"Epey sinirlenip, bir süre iskelede yerimden kımıldamadan küfürler savurmamın ardından telefona gitmem biraz vakit aldı."

"Ne kadar bir vakit? Boş kızıağı görmenizle 911'i aramanız arasında? Beş dakika, on dakika..."

"Aşağı yukarı."

"Bir saat değil ama."

"Hayır, alakası bile yok. Bu ne boku değiştirdi ki? Tamam, de ki beş dakika olsun, mümkündür."

"Sırf benimle hemfikir olmak için hemfikir olmayın. Beş dakika mıydı, değil miydi?"

"Lanet olsun, bilmiyorum! Dakika tuttuğum falan yoktu. Beş dakika kulağa isabetli geliyor."

"Peki teknenin döndüğünü gördüğünüzde saat kaçtı?"

"Size dönmedi diyorum ya. En başından beri buradaydı."

Robyn öne doğru çıktı. "Bay Miller, teknemiz dün gece en az iki kez görüldü; gece yarısından sonra kanalda. Tekne altı. Damacı Yengeç."

"Ne?" Adam, sanki konuşan oymuş gibi Paul'a baka kaldı. "Lanet olsun! Teknemi kim aldı? Madem en başından beri gerçekten de kaybolduğunu biliyorsunuz, o halde neden beni böyle oyalıyorsunuz?"

Robyn yanlarında getirdikleri arama emrini adama kaldırdı.

"Bir cinayetle olan ilişkisini araştırıyoruz."

"Bir ne?"

"Bir cinayet."

Dedektifler, beraberce yürüdükleri iskeleye doğru şaşkın şaşkın bakan adamı izlediler. Siyah-beyaz damalı üç tane tekne, üç tane boş kızak ve daha geniş kızaklarda bulunan farklı boylarda on tane daha tekne gördüler.

"Hasiktir." Adam kolyesine uzandı ve tuttu. "Benim teknelerden biri mi?"

"Şu diğer tekneler kime ait Bay Miller?"

"Ne? Limandaki boş yerleri başkalarına kiralyorum."

Altıncı kızağın başına gittiler.

"911'e yaptığınız şu aramalar esnasında," diye sordu Robyn, "etrafta başka birileri var mıydı?"

"Şahidim var mı demek istiyorsunuz? Yüce İsa. İhtiyacım var mı ki? Lanet olsun, gelip giden tekne sürücüleri vardı. O halde burada birileri vardı belki de. İsa aşkına! Avukata falan da ihtiyacım var mı?"

"Sakinleşin," dedi Paul sertçe. "Bunlar sormamız gereken sorular. Eğer bir şey yapmadıysanız, endişelenmenize de gerek yok. Biz tekneyi merak ediyoruz. Bu mu?"

"Aynen."

Robyn tahta iskeleye doğru yürürken, arkasındaki Paul da şirket sahibine, "O zamandan beri bu tekne buradan ayrıldı mı?" diye sordu.

Miller kafasını salladı, gevezeliği birden kesilmişti. "Ölümüne korkmuş gibi," diye anlatacağı Robyn amirine. İnsanları korkutmaktan hoşlanmazdı, fakat cinayet araştırmaları hem suçluyu hem de masumu ürküttüğü için bu neredeyse kaçınılmazdı.

Kazığa çekili üstü açık tekne pislik içindeydi; dün gece ona en son binen her kimse, ardında yarattığı dağınıklığı toparlayamamış gibiydi. İçine bakan Robyn, siyah bir muşamba, yarısı yenmiş patlamış mısır ve açıkça seçilen birkaç ayakkabı izi gördü.

Ve bir de çocuk bileziği...

"Paul!"

Bilezik, teknenin zemininde yaklaşık beş santimlik bir su birikintisinin içinde yüzüyordu. Küçük plastik kalplerden oluşan zincirdeki her kalp, en koyusundan en soluk

pelebeye dek kırmızının pastel tonlarındaydı. Bilezik kopmamıştı; sanki küçük sahibi onu bileğine kendi başına geçirmemiş de bu yüzden küçük eliyle onu kavrayarak yanında taşımıştı.

Paul ve yat limanı sahibi ona doğru ilerledi.

Robyn Anschutz, içinde tuhafça kabaran çelişkili duygular hissetti: coşku ve kendisini, ortağı ile Damacı Yengeç'in sahibinin arasında, gündüz vakti yere yıkıp ağlatabilecek kadar güçlü bir hüznün dalgası...

"Neye bakıyorsunuz?" diye sordu Donor Miller. "Dinleyin, ne olduysa oldu, benim bunlarla hiçbir alakam yok."

Çocuğun bileziğini gördüğünde, Paul Flanck'in duyguları hiç de karışık değildi. Donor Miller'a baktı ve şunu düşündü: *Öldürülenin kim olduğunu sorsana seni bencil orospu çocuğu. Kurbanın kim olduğunu sorsana seni piç kurusu.* Daha sonra diyeceği gibi "Küfür ettim, fakat içimden. Profesyonelce olmazdı. Kulağa belki komik gelecek, fakat kendimi dizginlememin, beni onlardan ayıran şeylerden biri olduğunu düşünüyorum."

"Dün gece bu tekneyi kızağa çeken kimdi Donor?"

"Bilmiyorum."

"911 ihbarını neden iptal etmeye çalıştın?"

"Çünkü tekne geri dönmüştü. Bak, şu bahsettiğiniz cinayetin bununla ne alakası-"

"Tanıdıkların arasında bu tekneyi en son alan kişi kimdi? Anahtarlarına kimin erişimi var? Anahtarı yanında taşıyan birileri var mı?"

"Bir saniye, bir saniye! Avukatımı aramam gerektiğini düşünmeye başladım. Eğer birisi teknelerimden biriyle

aptalca bir şeyler yapmışsa sorumlusu ben değilim. Bugünlerde patron olmak kadar boktan bir iş yok. Dava açılmadan işine gücüne bakamıyorsun. Lanet teknemin bu olan bitenle ne alası var?

“Bu tekne bir çocuğun ölü olarak bulunduğu bir bölgede görülmüş.”

“Çocuk mu? Bir çocuk tacizcisi veya sapık tarafından mı? Ya da tekne kazası gibi mi? Tekne kazası mıydı? Biri-leri teknemi çaldı ve birine çarptı, sonra da o kişi öldü mü? Bu benim hatam değil ki.”

Altı numaralı tekneyi gösterdi.

“Üzerinde tek bir çizik bile yok.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü şu an ona bakıyorum! Kendiniz de görebilirsiniz!”

“Ofisine geri dönelim ve botu dün kim almış görelim.”

“Paul!” diye seslendi Robyn.

Paul rahatsız edici sorularla şirket sahibinin dikkatini dağıtırken, Robyn de sessizce etrafı kolaçan ediyordu. Kadından yana dönen iki adam, Robyn’i ellerini beline dayalı ve altı numaralı teknenin pruvasından sadece birkaç santim ötede bulunan iskelenin üzerindeki ezilmiş bir çöp kutusunun içine bakarken gördüler.

“Buraya gel,” dedi Robyn.

Adamlar, Robyn’in yapacaklarına tanıklık etmek için oraya vardıklarında, kadın gömleğinin cebinden tükenmez bir kalem çıkardı ve çöplerin üstündeki küçük bir nesneyi kaldırmak için onu kullandı. Titiz bir hareketle gömleğinin ucunu dışarı çekti ve çıkardığı nesneyi parmak izlerini

CİNAYETİN ŞİFRESİ

bulaştırmadan açabilmek için, gömleğinin ucuyla boştaki elini sardı. Nesneyi, âdeta bir çamaşır ipine asılıymış gibi adamlara sergiledi.

Bu, sırlısıklam halde beyaz bir tişörttü ve üzerinde siyah harflerle DAMACI YENGEÇ yazılıydı. Arkasında ise sulandırılmış kana benzeyen kırmızımsı bir pembe leke vardı. Ön yüzündeki cebin üzerinde *Ray* yer alıyordu.

Dedektif Anschutz çöp kutusunun üzerinden gözlerini yat limanının sahibine dikti.

Sakince sordu, "Ray kim?"

KÜÇÜK DENİZ KIZI
MARIE LIGHTFOOT

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Tuhaf işleri verdiğim herifin tekidir Ray.”

Dedektifler, çöp kutusundaki tişörtün sahibi hakkında Donor Miller'a yönelttikleri soruyu adam böyle cevaplamıştı. “Onun hakkında tek bildiğim, verdiğim iş karmaşık olmadığı müddetçe dediklerimi yerine getirdiğidir.”

Dedektif Flanck ve Anschutz'un burnuna iskelenin oradan nahoş bir koku gelse de, Florida'nın yerlisi oldukları için paniğe kapılmadılar. Eyalet dışından gelenler irkilip, “Burada kim öldü?” diye haykırabilirlerdi. Ancak Floridalılar olarak, Paul ve Robyn, bataklıkli koyun *esansını* tanımışlardı. Yat limanının etrafındaki mangrov ağaçlarının dallarından suya düşen ve çürüyen yapraklardan çıkan sülfürün ve ölü balıkların kokusuydu bu. Burası, ne de olsa, içeriği ve tezatlıkları sayesinde çarpıcı bir manzaranın içinden akan etkileyici New River kanalının bir parçasıydı. Anayollardan, köprülerden ve Fort Lauderdale şehir merkezindeki iskelelerden nehrin büyük kolunu geçerek Bahia Beach'e ve kuzey kanalını takip ederek oradan da Lake Okeechobee'ye uzanan New River, biyologların rüyası ve tekne sahiplerinin fantezisiydi.

“Tam adı ne?”

“Raymond Raintree.”

"Onu nasıl bulabiliriz?"

"Lanet herif hep buradadır."

Robyn Anschutz ile Paul Flanck bakıştı.

"Onu arasak sorun olur mu?"

Donor Miller iskeledeki tırabzanlardan birine oturdu ve kafasını elleri arasına aldı. "Hayır," diye geveledi. "Sanki benim ne istediğim önemliymiş gibi. Puşt. Küçük piç kurusu. Bu yeryüzünde ona karşı nazik davranmış olan belki de tek kişiyimdir, ama aldığım karşılık bu. Şerefsiz."

Adama tiksintiyle bakan Paul, *bir kerede kurbanı sor, umursuyor gibi davran* diye düşündü tekrar.

"Bu Ray'in sabıkası var mı?" diye sordu Robyn. "Ateşli silahı var mı?"

"Lanet olsun. Tabii ki sabıkası falan yok. Sosyal Güvenlik kartı bile yok."

Robyn somurttu. "Kaç yaşında? Söz konusu kişi çocuk mu?"

"Mülteci falan mı?" diyerek dâhil oldu Paul.

"Hayır, hayır. Sadece tuhaf biri. Uzun zaman önce bir gün boy gösterdiğinde ona iş vermişim ve o da o günden beri buralarda. Tamam, itiraf ediyorum, Ray'i maaş bordrosuna bile eklemedim. Arada bir eline biraz para tutuştururum."

"Bay Miller, Ray'in sahip olduğu veya yanında taşıdığı, bilmemiz gereken herhangi bir silahı var mı? Tabancalar, pompalı tüfekler, ev yapımı bombalar?"

"Peki ya termonükleer bombalar?" Hüzünle, öfkeyle yapılmış bir espriydi. "Lanet olsun, bilmiyorum. Fakat sanmam, öyle bir tipi yok. O bir savaşçı değil, bir korkak."

"Bir ne?"

"Korkak. Utangaçlıktan herhalde. Eh, ona benzesem ben de utangaç olurdum. Kişilik diyebileceğiniz bir şeye bile sahip değil. Ne derlerdi ona, ha evet, o bir münzevi. Diğer çalışanlarım ona münzevi yengeç derler."

Robyn bunu duyar duymaz Donor Miller'a küçümser bir bakış attı. Eğer çirkinlik, utangaçlık anlamına gelseydi, o zaman bu herifin okyanusun dibindeki bir mağarada yaşıyor olması gerekirdi.

"O halde *kabuğu* nerede?"

"Ha?"

"Nerede yaşıyor yani?"

"Burada. Dediğim gibi, ona iyi davranan tek insan muhtemelen benimdir. Teknelerde uyumasına müsaade ediyorum. Boş bulduğu yatağa yatar."

"Eminim teknelerin sahipleri buna bayılıyordur."

"Söylüyor muyum sanki?"

"Bizi ona götürebilir misin?"

"Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Fakat isterseniz ofise çağırabilirim sanırım."

Robyn, "Tamam," diyen Paul'a baktı.

Donor Miller'ın peşinde ofise geri döndüler. Adam mikrofonu eline aldı ve baş parmağıyla siyah plastik bir düğmeye bastı. "Ray, ofise gel! Ray Raintree, ofise gel."

Bir anlık pişmanlık yaşayan iki dedektif de, *biz ne yaptık* diye düşündü. Şüpheli kişiyi kendilerine çekmek yerine, hoparlörden yapılan anons, ki yat limanının her yanında gürleyişini duymuşlardı, Raintree'yi harekete geçirip, uzaklaşmasına sebep olabilirdi.

Ray Raintree'nin kendisinin görüş alanına girdiği andan bahsederken, "Resmen ağzım açık kalmıştı," diyecekti Robyn Anschutz. "Bu oydu. Cırtlak renkli gömleği giyen adam, suç mahallindeki kalabalığın arasında fark ettiğim kişiydi. Daha ellerimizi silahlarımızın kabzasına dahi atmamıştık ki, o adamın ta kendisi, yani Ray belirivermişti! Fotoğrafçılara bu adamın çekmelerini söylemiştim. İnanamıyordum."

"Beni mi çağırdın Donor?"

Tedirgin gözüküyordu. Bu, Paul Flanck'in ikinci düşüncesiydi. Birincisi ise bir düşünceden çok, bir dürtüydü: geriye bir adım atmak ve bakışlarını, kapının eşiğinde durup, kendilerine parlak yeşil beyzbol şapkasının altından bakan tuhaf görünümlü adamın suratından başka yöne çevirmek. Paul, ortağının o an yaşadığı şaşkınlığın ve adamı tanımanın yarattığı ürpermenin kadının tüm bedenine yayıldığına farkında değildi. Kendisinin o anda hissettikleri, karanlıkta çıplak ayakla palmiye böceğine bastığı zaman duyumsadıklarıyla aynıydı. Palmiye böceği, Floridalıların, cennet gibi kentlerini istila eden iri, uçan hamamböceklerine üstü kapalı verdikleri addı.

Paul'un eski karısının dedektifin yakaladığı suçlularla ilgili bir deyişi vardı. Ne zaman kadına onların sabıka fotoğraflarını gösterse, kadın suratına Paul'u rahatsız eden bir üstünlük ve tiksinti ifadesi takınıp "Aşağılık yaratık," derdi. Sıkça da şuna benzer bir şeyler eklerdi: "Sürüdüğün o kayalıkların altı vıcık vıcıktır, değil mi?" Doğru bir gözlemdi, ancak Paul, suçluları yakalamak için kendi hayatını da aynı kayalıkların altında sürünerek geçirdiği için karısının kendisini de sürüngeçen olarak gördüğünden kuşkulandı.

Cinayet zanlısıyla karşı karşıya duran Paul, burada olsaydı eski karısının söyleyeceğini düşünmeden edemedi: *Aşağılık bir yaratık, öyle değil mi?*

Bir erkek mi yoksa henüz bir çocuk mu, diye merak etti Paul.

“Kaç yaşındasın?” diye ağzından kaçırdı.

Ray, sanki yaşını bilmiyormuş gibi omuzlarını silkti; fakat ardından kulağa tiz, boğuk ve gergin gelen bir ses tonuyla, “Yirmi sekiz?” dedi.

“Diyorsun,” diye karşılık verdi Paul.

Delikanlı kendi yaşını onaylıyormuş gibi başını salladı.

İki dedektif de Ray’in çok daha genç sanılabileceğini ve hatta ortaokul öğrencisiyle bile karıştırılabileceğini düşündü. Yaşı hakkında yalan mı söylüyordu? Ama neden söylesindi ki? Çocuk suçlularla ilgili yasalar Paul’ın kafasında belirmeye başladı; bunların arasına, okuduğu en iyi kitap olan, J. R. R. Tolkien’in *Yüzükler Efendisi*’nden görüntüler de karışmıştı. Bu eserde, dünyanın derinliklerinde oldukça uzun süredir yaşadığı için solgun bir solucan görünümüne alan Gollum isminde mide bulandırıcı, uğursuz bir yaratık vardı. Paul’un böyle bir kıyaslama yapması tuhaftı, çünkü bu delikanlı veya adam, neredeyse ölü yapırlar kadar kararmıştı.

Paul daha sonraları bu kıyaslamayı desteklemek için şunları diyecekti: “Ray’de sinsi, iğrenç bir yan vardı; tıpkı bataklıkta gizlenen bir şeyler gibi. Öylece duruyor ve onu tokatlamak zorunda kalmamayı ümit ediyordum; çünkü ona dokunmak istemiyordum. Ray’i heyecanlandıracağına düşünüp, bu şerefi Robyn’e bahşetmeye karar verdim.”

"Sanki yapardım da..." diye homurdanacaktı bunu duyan ortağı.

İlerleyen günlerde gazeteciler, avukatlar ve mahkûmlar gibi çeşit çeşit insan, Ray'de insanları bu kadar öfkeliendirenin ne olduğunu tanımlamaya çabalayacaktı. Fakat bu fenomene getirdikleri açıklamalar kimseyi tatmin etmeyecekti. Genellikle, "Tam olarak açıklayamıyorum. Onu bizzat senin görmem lazım," diyerek pes edeceklerdi.

"Ray, bu ikisi polis," diye bilgilendirdi patronu.

Robyn, "Kusurumuza bakmazsanız Ray'le konuşabilir miyiz Bay Miller?" dedi iğneleyici bir sesle.

"Ayrılmamı mı istiyorsunuz?"

"Niyetim o."

"Ayrılmak zorunda olduğumu sanmıyorum. Ya limanımı töhmet altında bırakacak bir şeyler söylerse? Hak etmediğim halde başıma bir sürü iş gelebilir."

Turuncu ve sarı renkli Hawaii gömleği ile pembe Bermuda şortu giymiş adam veya delikanlı kapı eşiğinde öylece duruyor ve içeri bakıyordu. Dedektiflere neden burada olduklarını veya kendisinden ne istediklerini sormamıştı. İlk sorgusunda, kendisine doğrudan bir soru sorulmadığı sürece hiç konuşmamıştı.

"Bu polisler seninle konuşmak istiyorlar Ray."

"Bay Miller," dedi Robyn. "Müsaade edin."

"Seninle kalmamı ister misin Ray?"

Genç adam omuzlarını silkip, yerinden kıpırdandı.

"Avukata ihtiyacın var Ray. İstersen birilerini ararım."

Paul'un Robyn'e attığı hoşnutsuz bakış sessiz ama açıkça "Kontrolü yitiriyoruz," diyordu.

Şüpheliye haklarını okumaya başlayan Robyn kontrolü tekrar ele geçirdi.

“Raymond Raintree, sessiz kalma...”

Bu Paul’u ürkütmüştü. Fakat Robyn kendi başına bir karar almış ve bunu uygulamıştı; çünkü kadına göre Donor Miller pervasız davranmaya başlamıştı. Kendisinin ve Paul’un önlerindeki kritik birkaç dakika esnasında yapacaklarına Miller da tanıklık edeceğinden, Robyn en azından şüphelinin yasal haklarını riske atmamanın iyi olacağına karar verdi. Eğer Ray sessiz kalmaya karar verirse, Miranda Haklarını erken okudu diye çok bilmişlerin tümü çıldıracak ve Robyn’e fırça atacaklardı. Fakat yasal hakların ihlal edildiği iddiasıyla kafası karışabilecek bir jüri yerine, Robyn bunu tercih ederdi.

“Tamam,” dedi şüpheli, okunan şartlara.

“Avukat istemiyor musun?”

“Hayır.”

“Söyleyeceğin her şeyin senin aleyhine kullanılabileceğini anlıyor musun?”

“Evet.”

Donor Miller tam müdahale etmek üzereydi ki, öfkeyle adama dönen Robyn bağırdı: “Kes sesini. Hem de şimdi. Ona haklarını okuduğumuzu, onu da bunları anladığını söylerken duydun. Avukat istemediğini ve sorularımızı yanıtlamayı istediğini söylediğini de duydun. O yüzden ya buradan çık git ya da otur ve kes sesini. Ağzından tek bir laf daha çıkarsa, soruşturmayı engelleme cezasını verisin. Anladın mı?”

Donor Miller şaşkına dönmüş görünüyordu, fakat birden kendini ofis koltuğuna bırakıverdi. Ellerini teatral bir

hareketle ağzının üzerine koyarak, dedektifi hepten çileden çıkarmayı başardı.

“Ve tüm bunlar yaşanırken,” diye daha sonraları anımsayacaktı Robyn, “şüphelimiz, ağzı bir karış açık ve gözleri yerinden fırlamış şekilde kapının eşiğinde dikiliyordu. Gebermiş lanet olası bir balıktan farkı yoktu.”

Ortağının aksine, Robyn'nin duyulacak şekilde küfretmekle ilgili bir sorunu yoktu.

“Çünkü ben, onlar ve kendim arasındaki farkı biliyorum,” diyecekti Paul'un kurduğu mantıkla alay geçercesine. “Tabii başkaları bunu bilmiyorsa, bu da onların sorunudur.”

Şüpheliyi gözetimleri altında oradan uzaklaştırırlarken, Donor Miller birbiriyle çelişen emirlerini Ray'e yağdırmıştı: “Bir şeye ihtiyacın olursa, onlara beni arat Ray! Telefon hakkın var! İş yerim hakkında çenenin kapat, beni duyuyor musun? Benim işim onları ilgilendirmez!” Kapanış vuruşu da şöyleydi: “Senin yüzünden küçük bir kızın canının yandığını öğrenmek istemiyorum Ray!”

“Eh, şükürler olsun,” dedi Paul Flanck alaylı şekilde, şüphelinin kafasının üzerinden Robyn'e. “Adam her şeye rağmen kurbanı önemsiyormuş demek ki.”

*

İlk sorguları ve ardından gelenlerin tümü dedektiflerin daha önce gördükleri hiçbir şeye benzemiyordu. Aynı temel sorular ilerleyen haftalar boyunca Ray'e sürekli yöneltildiğinden, yapılan ilk sorgulamaya ait bir döküm, geri kalan hepsinin havasını anımsatmaya yetiyordu. Şüphelinin neredeyse tüm bulguları kabul ederken, aynı bulguların ima ettiği bariz gerçekleri tamamen inkâr etmesi açısından bu sorgular eşsizdi.

"Ray, dün akşam Bay Miller'ın teknelerinden birini aldın mı?"

"Hı-hı."

"Hangisi?"

"Altı."

"Altı numaralı tekne mi?"

"Hı-hı."

"Tekne şimdi nerede?"

"On numaralı kızakta."

"Tekneyi dün gece ne zaman aldın? Hangi saatte?"

"Bilmiyorum."

"Peki kaçta geri getirdin Ray?"

"Bilmiyorum."

Şüphelinin kolunda saati olmadığı için bunu bilmesi mümkündü.

"Tekneyle nereye gittin?"

"Kanalları dolaştım."

"Belirli bir kanal var mıydı Ray? Haritada bize göster."

"Şuraya... Buraya...Buraya da... Ve bir de oraya."

"Royal Palm ve Palm Sunrise arasındaki kanalda mı dolaştın?"

Bu, Natalie McCullen'ın ebeveynleriyle beraber, babasının patronuna ait evde yaşadıkları kanaldı.

"Hı-hı."

"Saat kaçta oradaydın?"

"Gece yarısına doğru."

Bayan Marjorie Noble kanalda gördüğü siyah-beyaz damalı bir taksiyi ihbar etmek için aradığında, saat gece yarısına beş vardı.

"Gece yarısı orada bulunduğunu kabul ediyorsun yani?"

"Hı-hı."

"O kanalda ne kadar vakit harcadın Ray?"

"Sadece biraz dolaşıp çıktım."

"Kanaldaki iskelelerden birinde durdun mu?"

"Evet."

"Hangisi Ray? Bize haritada göster."

"Bu." Kirli, güdük bir parmak McCullenların iskelesini işaret etti.

"O iskelede durduğunda ne yaptın Ray?"

"Küçük bir kız gördüm."

Ray'ın bunu itiraf ettiğini duyduğunda Robyn'nin içinden "Aman Tanrım," dedi.

"Sonra ne oldu Ray?"

"Kız tekneme bindi."

"Onu teknene nasıl bindirdin?"

"Patlamış mısır."

Teknenin zemininde patlamış mısır poşeti bulunmuştu.

"Patlamış mısır almak için mi tekneme bindi?"

"Hı-hı."

"Onu öldürdün mü?"

"Hayır, böyle bir şey yapmadım."

Bu tamamen kayıtsız bir ifadeyle dillendirilmişti. Sorulan sorular Ray'i ne şaşırtıyor ne de öfkelenendiriyor gibiydi.

"Kızın öldüğünü biliyor musun Ray?"

"Öldü mü?"

"Onu sen mi öldürdün?"

"I-h." Bir çocuk gibi cevap veriyordu.

"Kızı kim öldürdü Ray?"

"Bilmiyorum." Yine bir çocuktan beklenebilecek bir cevap.

"Tekneye sen ve kızdan başka biri binmiş miydi?"

"I-h."

"Sırf ikiniz mi vardınız? Sen ve kız?"

"Aynen."

"Kız tekmeden inip de başka biriyle gitti mi Ray?"

"Yok."

"Yani sadece seninleydi."

"Hı-hı."

"Ama onu öldürmedin?"

"I-h."

"Kızın seninle tekneye bindiğini ve ikinizden başkasının olmadığını kabul ediyorsun. O halde bize hikâyenin gerisini de anlat Ray."

Ray bunu suskunlukla cevapladı.

"Kızı nereye götürdün?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Bize haritada göster."

"Gösteremem. Bilmiyorum."

Bayan Noble, Ray'ı kanalda gece yarısı görmüştü. Helikopter pilotu da onu gece iki buçukta köprüde tespit etmişti.

“Bu iki buçuk saat boyunca neredeydin Ray?”

“Bilmiyorum.”

“Ray, onu en son gördüğünde kız hayatta mıydı?”

“Hı-hı.”

“Hayattaydı yani? Halen nefes alıyordu mu demek istiyorsun?”

Ray kafasını salladı, *hayır*.

“Ne? Ama ölmemiş miydi? Ne demek istiyorsun?”

Tekrar cevap niyetine kafa salladı.

“Lanet olsun Ray, bu da ne demek?”

Ray aniden, hararetle bağırmaya başladı, “Ölmemiş, ölmemişti!”

İlk seferinde, Ray’e kelepçe ve zincir takarak onu sakinleştirmişlerdi. Bunu yapmak iki dedektifi de rahatlatmıştı. Tıpkı kuduz bir hayvanı bayıltmanın vereceği cinsten bir rahatlama...

Bu noktada, Robyn’nin en büyük korkusu, her şeyi yapmış olsa da çocuğu öldürdüğünü kesinlikle reddeden bu ürkünç herifin görüldüğünden daha zeki olmasıydı. Kanıtların kendini çoktan köşeye sıkıştırdığını bilen adamın, doğruyu yanlıştan ayıramayacak kadar deli olduğu iddiasına dayandırarak, mahkemedeki savunmasını akıl sağlığı üzerine kurduğuna dair Robyn’nin içinde çok kötü bir his vardı. Kısacası Robyn, kendisinin ve Paul’un, dışarıdan be-yinsiz gibi görünse de, aslında kendilerine göre çok daha zeki ve halihazırda birkaç adım önde olabilecek bir cinayet zanlısıyla uğraştıkları fikrinden korkuyordu. Bu, kendilerinden sonraki kişilerin de yaşayacağı korku ve muğlaklıklardan biriydi.

Raymond Raintree'yi kelepçeyle zapt eden dedektifler – bilhassa Robyn–, adamın söylediklerini onun için özetlediler.

“Kısacası, kızı gördüğünü, seninle tekneye bindiğini, işiniz bittiğindeyse nefes almadığını kabul etmekle beraber, ayrıca onun ölmediğini ve senin de onu öldürmediğini iddia ediyorsun?”

Kesik kesik nefesler alan zanlının kafası öne doğru eğikti ve doğrudan zemine bakıyordu; ağzından tek kelime dahi çıkmadı.

“Bu akla mantığa meydan okuyor Ray.”

Ray halen sessizdi.

“Bu tıpkı gökyüzünü gördüğünü, fakat gökyüzünün orada olmadığını söylemeye benziyor.” Bu, yılmış haldeki polislerin, avukatların, yazarların ve danışmanların, Ray'e önercekleri uzun metaforlar listesinin ilk cümlesiydi. Diğerleriyle “Bu tıpkı sağ elinin sana ait olmadığını söylemeye benziyor Ray.”, “Pekala şu an burada oturmadığını da söyleyebilirsin Ray.”, “Bariz olanı nasıl inkar edebilirsin? Bu tıpkı kendini tarif etmeye ve ardından da bunun sen olmadığını söylemeye benzer!” olarak sıralanıyordu.

Ardı ardına, Natalie'nin öldüğünü kabul eden bulguları veren Ray, ardından da bunların kızın öldüğü manasına geldiğini reddediyordu. Tekrar ve tekrar, su götürmez şekilde sadece ama sadece kendisini suçlu gösteren her detayı kabul ediyor, ardındansa her seferinde suçluluğunu reddediyordu. Ağzından çıkan sözlerle, kızı kaçırdığını ve öldürdüğünü kanıtlıyordu. Yine kendi ağzından çıkan sözlerle ise, itiraf ediyormuş gibi görüldüğünü her şeyi reddediyordu.

Bunun bir itiraf olması gerekiyordu, fakat değildi.

Veya suçun üstlenildiği bir sorgu olması gerekirdi, fakat o da değildi.

“Şey kitabını biliyor musun?” diyecekti Robyn Anschutz. “Hani kadınların Venüs’ten, erkeklerin de Mars’tan geldiğini söyleyen kitap. Sanırım Ray Raintree, Plüton’dan gelmişti.”

*

Şüphelinin şahsi eşyaları kataloglanmıştı; liste kısa da olsa, zan altında bırakacak cinstendi. Ucuz bir gitar ve üç tane sırt çantası vardı. Bu sırt çantalarından biri çizgi romanlarla doluydu. Bir tanesinde jilet, tıraş bıçakları, diş macunu, diş fırçası, bir paket gitar penası ve bir paket de tel bulunuyordu. Ayrıca çocuklar için kırmızı, plastik bir kürek ve içinde üç tane bebek dişinin olduğu küçük, beyaz bir zarf. Dişlerin keşfi tabii ki dedektifleri meraklandırmış ve dehşete düşürmüştü. Çünkü bu, başka bir cinayet veya cinayetler anlamına gelebilirdi. Bu ufacık üç beyaz parça, bir seri katilin ganimetleri miydi?

İkinci çantanın geri kalanı, üzerinde başka insanların adının yazdığı reçeteli ilaçlardan oluşan tuhaf bir karışımla doluydu. Üçüncü çantada ise Ray’in kıyafetleri vardı. Bu üç sırt çantası kendi başlarına yeterince tuhafken, dedektiflerin ilgisini ayrıca çeken bir şey de, bu çantalarda bulamadıklarıydı: Ehliyet, Sosyal Güvenlik kimliği, banka veya çek defteri, ne alınan ne ödenen faturalar, telefon numaraları, sigorta kartları, fotoğraflar veya hatıralar, bunların hiçbiri yoktu. Doğrusu, Ray’in tek tük eşyasının içinde, çizgi romanlarınkiler hariç, hiçbir kâğıt bulunmuyordu.

“Cinayet gecesiyle ilgili konuşurken ki tavırları...” diyecekti Robyn Paul’a. “Tam karşımızda olduğu halde, kendi varlığını inkâr ediyor gibiydi.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Howard County'nin Adli Tıp Uzmanı, Natalie Mae McCullen'nin otopsisine, Dedektif Robyn Anschutz'un çöpte Ray'e ait kanlı tişörtü bulduğu zamanla aşağı yukarı aynı anda başlamıştı.

Doktor Adam Strough kızın küçük, çıplak bedeninin, boğazını sıkmış misina dışında hasarsız bir şekilde uzandığı gümüş masanın üzerinde sallanan bir mikrofona zamanı söyledi. Kızın bedeni yarılmaya hazırды.

Doktor Strough, bir otopsiye genellikle ceset eline geçer geçmez başlamazdı. Bahia Beach büyükçe bir kentti; Adli Tıp Kurumu, bilhassa vatandaşların birbirine rahatsızlık verme ihtimalinin arttığı kavurucu mevsimlerde, günün her saati otopsi için sıraya dizilen cesetlerle doluydu. Fakat bugün, Doktor Strough, küçük kız uğruna her şeyi bir kenara bırakmıştı.

"Saat, 15:05."

Saat dördü çeyrek geçe, Doktor Strough, beyni yerinden çıkarabilmek için kızın kafatasını kesme işlemini tamamlamıştı.

"Neden böylesine ihtiyatlı davrandım, bilmiyorum," diyecekti doktor, kızın beyninin yarısını nasıl titizlikle çıkarışı hakkında. "İçeride ters bir şeyler olabileceğini düşündürecek

hiçbir sebep yoktu. Kanlı olan tişörtüydü, yüzü değil; sanırım bunun sebebi kanın temizlenmesine yetecek kadar uzun bir süre suyun üzerinde asılı kalmasıydı. Boğazındaki yara ve morluklar dışında olabildiğince normal gözüktüyordu. Fakat içimden bir ses yavaş olmamı söylüyordu.”

Kafatasının son parçası da çıkarılmadan önce, hem kasetin hem de onu dinleyecek olanların duyacağı şekilde mikrofona haykırdı, “Aman Tanrım! Çocuğun beyninin bir kısmı kayıp!”

Fakat kendisi açana dek kızın kafatası sapasağlamken bu nasıl olabilirdi?

Saatler sonra, röntgenlerin, taramaların ve kılı kırk yaran kesip biçmelerin ardından, görüşünü kaydetmeye koyuldu: “Görünen o ki, beyin, ölümün ardından gerçekleşen, kendisinin tahribine ve epifizin çıkarılmasına neden olan bir muameleye maruz...”

Kasetteki ses şaşkınlık içindeydi.

Dedektif Anschutz ve Flanck ise o anda halen yat limanında zanlıyı sorguya çekmekteydiler. Ertesi gün, amirleri Yüzbaşı Cynthia Giancola, bilinen diğer cinayet vakalarında buna benzer tuhaf ve ürkünç bir organ kesimi yaşanıp yaşanmadığının bulunması için bir bilgisayar taraması yapılmasını talep etti.

Araştırmanın sonucunda hiçbir şeye ulaşamayacaktı.

Bu, eşsiz bir hırsızlık vakası gibi görünüyordu.

*

“Epifiz, insan bedeninin en gizemli organlarından birisidir.”

Adli tıp amiri Strough, kendini, polis, savcı, savunma avukatları, kurbanın ailesi, psikologlar, gardiyanlar, gazeteciler ve nihayetinde de jüri gibi birçok farklı kişiye derdini anlatırken buldu.

Bu durum öylesine gizemliydi ki, hafızasını tazelemek için konu hakkında bulabileceği her şeyi gözden geçirmek zorunda kalmıştı. Konu hakkında uzmanlığa sahip birileriyle konuşmayı istemesine rağmen, epifiz ile uzmanlık kelimesinin kolayca yan yana getirilemeyeceğini ilk elden söyleyebilecek kişi gene kendisiydi.

Yaptığı ilk basın toplantısında da açıkladığı üzere, "Epifiz, Latince kozalak anlamındadır, çünkü ufak ve etle çevrili bir kozalağa benzer. On yedinci yüzyıl Fransız filozofu Rene Descartes, bu organın, ruhun merkezi olduğunu açıklamıştı. Beyin katmanlarının derinliklerinde konumlanmış epifiz bezinde, madde ve ruhun düalist dünyasının birleştiğini ve düşünce ile ruhun görünmez dünyasının yaratıcı dürtülerinin büyüsel biçimde gerçek şeylerin görünür dünyasına aktarıldığını iddia ediyordu. Sadece insanlar ruh sahibidir, diyordu Descartes, çünkü epifize sadece insanlar sahipti. Bununla beraber birkaç konu hakkında yanıliyordu. Epifiz sahibi omurgalılar da bulunur. Ancak günümüze dek, epifizin amacı veya işlevi hakkında bilim pek de fazla bilgi edinememiştir. Hipofiz, tiroit ve diğer bezlerin de dâhil olduğunu ve hormonların salgılandığı endokrin sisteminin bir parçası olduğunu biliyoruz. İşlevinin ışık, uyku ve cinsel olgunlukla bir alakası olduğunu bilsek de, yirminci yüzyıla girdiğimiz şu günlerde hakkında bunlardan başka pek bilgimiz yok."

Dinleyicilerin kendilerini toparlamasına vakit bırakmadan devam etti, "Minicik bir kozalak hayal edin. Bu

nesnenin grimsi bir renge sahip olduğunu düşünün. Tıpkı bir kozalak gibi, bir ucu az çok sivri, diğer ucu ise geniş ve yuvarlaktır; tamamı ise en küçük parmak tırnağından bile ufaktır. Şimdi de bu şeyi beyninizin orasına koyun, anlaşıldı mı? Tamı tamına beyninizin ortasına yerleştirin; ancak şunu da lütfen anlayın, epifiz, aslında beyin değil, endokrin –hormonal– sisteminizin bir parçasıdır.”

“Ter bezlerimiz gibi mi demek istiyorsunuz?” diye bir soru yöneltildi.

“Aynen öyle. Tıpkı hipofiz ve yumurtalık bezlerimiz gibi. Endokrin bezleri hormonları salgılar; epifizin salgıladığı hormon ise melatoninidir.”

“Uyumamızı sağlayan şey mi?”

“Evet, gerçi bunun yanı sıra başka şeyler de yaptığını tahmin ediyoruz. Mesela cinsel olgunluğu düzenliyormuş gibi görünüyor. Epifiz, altı yaşından küçük bir çocukta, bir yetişkininkinden daha iri oluyor ve küçük çocukta fazlaca salınan melatonin hormonu, görünüşe göre cinsel olgunluğu geciktirici bir etki yaratıyor. Bir çocuğun yaşma göre daha küçük bir epifize sahip olduğu nadir durumlarda, söz konusu çocuk akranlarına göre cinsellik konusunda daha hızlı olgunlaşma gösteriyor. Hormonun salgılanması, niyeyse sezonlardan ve mevcut ışık durumundan etkileniyor gibi. Ne kadar çok ışık, o kadar çok melatonin salgısı; ne kadar az ışık, o kadar az melatonin salgısı.”

“Başka neler yapıyor doktor?”

Doktor sanki çözülemez bir bulmacayla karşı karşıyaymış gibi, dudaklarını birbirine bastırdı ve kafasını salladı. Omurgalı sürüngenlerde epifizin işlevini anlatıp da kafalarını karıştırmamak için sadece insanlardan bahsediyordu.

“Keşke bunu bilseydik. Kimi bilim insanlarına göre, epifiz insan bedeni için hayli mühim bir organ olmalı, çünkü aksi takdirde, doğa onu korumak için neden böylesine uğramış olsun ki? Demek istiyorum ki, sert kafatasının, kayadan farksız dura zarının ardında, beynin derinliklerinde ve en orta kesiminde saklandığını düşünün. Descartes’in onu *ruhun merkezi* diye tanımlamasına şaşmamalı. Nasıl ki kalbimiz göğsümüzün ortasında korunuyorsa, epifiz de beynimizin tam ortasında korunuyor.”

“Peki bu nasıl başarabildi?” diye bir soru geldi. “Kafatasını kırmadan beynin bir bölümünü nasıl çıkarabilirsiniz?”

Doktor Strough bu noktada tereddüt etti. Kurban her ne kadar bunu hissetmemiş bile olsa, vereceği cevap gene de epey ürkünç olacaktı. “Burnundan girdiğini düşünüyorum.”

Dinleyiciler hep beraber irkildi, kimileri tiksinti ve dehşetle haykırıyordu.

“Muhtemelen ucuna küçük bir kepçe takılı olan ince bir sonda kullandı.”

“Böyle bir şey nasıl olur da birinin aklına gelebilir doktor?”

“Aslında bu kafatasına dokunmadan beyni çıkartmak için kullanılan eski bir metottur. Mumyalama yaparlarken Antik Mısırlılar bu yöneme başvururlardı. Tek yapmanız gereken, burnun ortasındaki küçük bir kemiği kırmaya yetecek kadar sert bir şekilde sondayı yukarı doğru sokmaktır.”

Yerlerinde tekrar kıpırdanan dinleyiciler, dehşetle geriye çekildi.

Neticede doktor, daha sonraki basın toplantılarında, çizelgeler, beynin bölümlerine ait fotoğraflar, çizimler ve

hatta röntgenler kullanarak, küçük bir kızın bedeninden çalınmış küçücük bir organı hastalıklı biçimde merak eden tüm bir dünyayı eğitmeye başladı. Ancak, Bahia Beach Emniyet Müdürlüğü halkla ilişkiler yetkilisinin düzenlediği ilk konferansta, konuyu basit tutmuştu.

“Kız tecavüze uğramış mı?”

“Hayır.”

“Herhangi bir cinsel taciz var mı?”

“Buna dair bir kanıt bulamadım.”

“Bedeninde başka herhangi bir hasar var mı? Şeyin dışında...”

“Epifizin alınması dışında mı? Buna dair bir bulguya rastlamadım.”

“Tam olarak nasıl öldü?”

“Şahdamarına, onu öldürecek kadar uzunca ve sertçe baskı uygulanmış. Bu, sizin de bildiğiniz üzere, beyne giden kan akışını keser. Şunu söyleyebilirim ki ölümü hızlı ve nispeten acısız olmuştur. Katilin boynuna uyguladığı baskı canını biraz yakmış olabilir, fakat bilincini hızla kaybetmiştir. Ayrıca şunu da açıkça belirtmek isterim ki... Eee şey, üzerinde gerçekleştirilen ameliyat ölümün ardından vuku bulmuştur. Sonda beynine girdiğinde kız ölüydü,” diye temin etti izleyicileri. “Hiçbir şeyi hissetmedi.”

“Pek de avutmadı.” diye mırıldandı biri.

Adli tıp uzmanı, bunun yine de kızın ailesini ve bedeni üzerinde uygulanan fiziksel bir işlemi Natalie'nin biraz dahi hissetmiş olabileceği düşüncesi karşısında irkilen herkesi oldukça avuttuğunu hissetmişti. *Natalie hissetmemiş.* Herkes kendine bunu söyleyip duruyordu, *kız hissetmemiş.* Bu onun ölümünü daha ürkünç kılmasa bile, ardındaki iğrençliği biraz daha katlanılır kılmıştı.

Ve ardından biri Şu bariz soruyu sormuştu:

“Doktor, neden birisi epifizi çıkarmak istesin ki?”

Adli tıp uzmanı kafasını çaresizlikle sallamak ve omuz silkmek zorunda kaldı.

“İnsanların böyle Şeyleri niçin yaptığını kim bilir ki?”

Fakat gerçek Şuydu ki, *böyle Şeyleri* yapanlar insan değildi. Bahia polisinin internet üzerinde yaptığı araştırmalar, bunun görünürde eşsiz bir cinayet olduğunu ortaya çıkarmıŐtı. Katiller satmak için asırlardır vücud parçalarını çalıyor olmalarına rağmen, kayıtlarda Şu ana dek epifiz çalan birine dair bilgi yoktu. Epifiz bedendeki diğer tüm organlardan daha derindeydi. Bu yüzden onu almak isteyen biri, nasıl çıkarması gerektiğini de bilmeliydi.

“Mesela cerrahi bir müdahale gibi miydi bu?” diye sordu birisi. “Doktorların yaptığı cinsten?”

“Doğrusu, bu kişinin benim üzerimde çalıŐmasını istemezdim,” dedi doktor tatsızca. “Tahminime göre istediğini almış. Hatta onu hiç bozulmadan aldığını varsaymak bile mümkün. Ancak ameliyatı geçiren siz olsaydınız, uyandığınızda ya ölmüş ya da bitkisel hayata girmiş olurdunuz.”

“Beynine çok zarar vermiş miydi?”

Doktor başıyla onaylamakla yetindi; bunun zaten aşikâr olduğunu düşünüyor ve üzerinde fazla durmamayı diliyordu. Kendi kendineyse, onun gördüklerini dinleyiciler de görmüş olsaydı, böylesi sorular sormayacaklarına kanaat getirmişti. Böyle bir ameliyatı yapmanın temiz bir yolu olduğunu sahidenden de düşünebiliyor muydu? “Cerrahlar kimi zaman çeşitli uygulamalar için hastanın burnundan içeri girebilirler,” diye açıklamıştı, “fakat gözlerinin göremedikleri yerlerde ellerini yönlendirecek modern ekipmanları

kullanmadan bunu yapmazlar." Kızın üzerinde uygulananlar modern cerrahi değildi.

Tüm bunlar, duyanların epey bir gerilmesine neden oldu. Düşüncesi bile onları ürpertti.

Küçük sağır kızın ölümü en başta trajik ve korkunç bulunmuş ama eşsiz görülmemişti.

Tabii, keşfedilmek için suların çekilmesi veya oltanın fark edilmesini bekleyen bedeninin, köprüden sallanışında muhakkak ki çarpıcı bir yön vardı. Alışılmadık bir durumdu bu, hatta böylesi sapıkça şeylerin tarihçesi içinde bile yeri eşsizdi belki. Fakat bir katilin, bir cesedi herkesin kolayca bulabileceği bir yere bıraktığı ilk cinayet olmadığı da kesindi. Ve evet, küçük kurbanın sağır olduğu gerçeğini bir yana bırakırsak, duyan çocuklar da duymayan çocuklar da muhtemelen zamanın başlangıcından beri vahşi ellerin arasında can veriyorlardı.

Ve tabii bir de şüphelinin tespit edilmesini ve tutuklanmasını sağlayan tesadüfler ile bunun gerçekleşme hızı da var. Böyle şeylerin bazen gerçekleştiğini size polisler de söyleyecektir. "Tabii kusursuz günlerde," diye de ekleyebilirler buruk bir gülümsemeyle.

İnsani dili bırakıp da, medyanın üslubuyla konuşacak olursak, zanlı hayli hızlı yakalandığı için, tüm bu detaylar anlık sansasyonlardan başka bir manaya gelmiyordu. Cinayetin kendisi öğle haberleri için, tutuklama da akşam altı ve on bir haberleri için dehşet malzemesi sağlamıştı. Ertesi sabah olduğunda, çoktan diğer *manşetlerin* altında kalmıştı bile.

Fakat bu sadece otopsinin sonuçları öğrenilene kadar sürdü.

İşte o zaman zanlıya verilen katil hükmü, canavara dönüşecekti.

ALTINCI BÖLÜM

Sorgudaki polisler Ray'in kesinlikle bir canavar olduğunu zaten düşünüyorlardı ve Ray'in yalan makinesine girmesi de bu durumu değiştirmede. Ray'in cevaplarının göreceli gerçekliğine kendi adlarına karar vermek zorunda kalmışlardı.

"Ray, epifizin ne olduğunu biliyor musun?"

Sol gözünü kısan Ray, "Epi ne?"

"Hadi ama Ray. Epifiz nedir?"

"Hiç duymadım."

Zanlı, bu noktada, önceki itaatkâr tavırlarından kurtulmuş ve gittikçe artan düşmanca bir tavır sergilemeye başlamıştı. Zaman içinde, tıpkı bir böceğin geçirdiği metamorfozun çeşitli aşamaları gibi, birbirinden farklı ruh halleri ve tavırlara bürünecekti. Kimi zaman Ray'in hafif zekâ özürlü olduğuna dair yemen edebileceklerken, kimi zamanlarsa dedikleri kulağa zekice geliyordu. En başta zombiyi andırır bir uysallık, ardından kavgacı bir tavır ve onu takiben de, neşe demesi zor olan coşkulu bir tavır; tabii nihayetinde de bükülmez bir direnç.

Paul Glanck gözlerini Robyn Anschutz'a çevirdi, iki dektif de aynı şeyi düşünüyordu: Eğer epifizin ne olduğunu

bilmiyorsa, onu neden istesindi ki? Ya da onu elde etmek için niye bu kadar uğraşsındı?

“Natalie McCullen’in bedeninden epifizi sen mi çıkardın?”

“Kesinlikle hayır!”

Cevabının hızlı ve hararetli oluşu, ilk cevabının yalan olduğunu işaret ediyor gibiydi.

“Natalie McCullen’m bedeninden epifizi başka biri mi çıkardı?”

“Ben nereden bileyim?”

“Senin dışında kim bilebilir ki?”

“Sorular çoktan seçmeli falan mı?”

“Aynen Ray, bunlar da senin seçimlerin: ömür boyu hapis veya elektrikli sandalye. Yeterince çok mu? Bizimle yaptığın iş birliğinin niteliğine göre bu değişecek. Kızın kafatasına sondayı sokup da epifizi alan kim?”

“İğrenç! Kim böyle bir şey yapar ki?”

“Cevabın bu mu?”

“Sağır mısın?”

“Sağırılarla bir sorunun mu var Ray?”

Avucunu kulağının arkasına dayayan zanlı, “Ne dedin anlamadım?” dedi.

Paul Flanck o an öylesine bir öfkeye kapılmıştı ki sorgu odasından çıkıp, koridorda bir süre soluklanmak zorunda kaldı.

Dedektifler, Ray’in almadığını iddia ettiği epifizle ne yapmış olabileceğini çözmeye çalıştılar. Robyn bu sorgu

odasında oturup, birinin ağzından çıkan böylesi tuhaf soruları gerçekten de duyduğuna inanmakta zorlanıyordu.

“Natalie McCullen’ın bedeninden alınan epifizi yedin mi?”

“Hayır.” Fakat cevabı verirken dudaklarını yaladı.

Böylesi tiksindirici bir hareketi şimdiye dek görmediğini düşündü Robyn.

“Bir yere mi sakladın?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bir yere mi attın?”

“Savurganlık etme ki sonra yiyebileşin.”

“Epifizi balıklara yem mi yaptın Ray?” dedi Robyn.

“Hasta falan mısın sen?”

Zanlının hakikaten de şaşkın görüldüğünü düşündü Paul. Bir katili şaşkına döndüren bir şey görmek ilginçti. Tanrı’nın adını ağzına küfürle alanlara gücenen katiller tanımişti. Dememesi için özellikle tembihlediği halde, sırf “Tanrı’nın cezası!” dediği için bir kadını bıçaklayan bir katili biliyordu. Kötü adamların sahiden sert tipler olmamaları bir yana, neredeyse en kırılgan tiplerin onlar olduğunu düşündü Paul. Egoları, kendi kısıtlı görüşlerinin ötesindeki insanların davranışlarına tahammül edebilecek kadar kuvvetli değildi. Onları aşağıladığınızda hayatınızı riske atardınız. Hem gerçekten kötü niyetli olan birinin neye alınganlık göstereceğini asla tam olarak öngöremezdiniz. O yüzden kafanız çalışıyorsa, en iyisi onlardan tamamen kaçınmaktı. Ne yazık ki Natalie McCullen bunu bilemeyecek kadar küçük ve kendisini yakalamak isteyen kötü niyetli birinden kaçınamayacak kadar da zayıftı.

“Epifizi başkasına mı verdin?”

“Sahip olmadığın şeyi başkasına veremezsin,” dedi Ray kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Robyn, zanlının göremeyeceği şekilde, Paul’a doğru kafasını salladı. Kadının suratındaki ifadeyi okumak Paul için zor olmamıştı: *Bu iş fazla tuhaf!* Tüm kalbiyle kadına katılan Paul gözlerini devirdi.

“Madem vermedin, o zaman sattın mı?”

“Nasıl? Sarı Sayfalar aracılığıyla mı?”

Ray götürüldüğünde, dedektifler odada baş başa kalmıştı. Robyn hüsrana haykırdı, “Lanet epifize neden ihtiyaç duysun ki?”

“Ray’e bir şeyi sormayı unuttuk,” dedi Paul.

“Neyi?”

Ortağına alingan bir bakış attı. “Bilseydik, zaten unutmazdık.”

“Epifizle bir şey yapmış olmalı,” dedi Robyn malumu ilan edercesine.

Fakat duruşma günü geldiğinde, bu sorunun ne olduğunu hâlâ bulamamışlardı. Her ne kadar jüri korkunç kanıtları duyacak olsa da, Ray’i cinayetten suçlu bulmak için adamın tüm niyetlerini öğrenmeye gerek görmeyeceklerdi.

*

Damacı Yengeç Şirketi’nin yat limanının polis arama-sından önceki dağınıklığı, Ray’in çocuğun bedeni üzerinde “ameliyatı” gerçekleştirdiği noktayı bulmak için limana girmelerinin ardından oluşan dağınıklığın yanında bir hiçti. Donor Miller’ın köhne masasından, tamirhanelerinin yağanmış karanlık köşelerine, cinayet gecesi limanda

demirlediği bilinen teknelerin içlerinden güvertelerine dek her bir nokta didik didik aranmış fakat bir sonuca ulaşılamamıştı.

“Donor’a temizlenecek bir dağ dolusu pislik bıraktık,” demişti Paul Flanck bu durumun onu ne kadar memnun ettiğini bile saklamaya çabalamadan. “Fakat aradığımızı bulamadık. Bir an onu ele geçireceğimizi sanmıştık. Meğer balıkları temizlemek için kullandıkları bir masaymış sadece.”

Ameliyat noktasını tespit etmek için ellerinden geleni yapmış olmalarına rağmen, duruşma günü dahi ellerinde bir şey olmayacaktı. Savcı Franklin DeWeese, Ray’in çocuğu teknesine alıp öldürdüğü ve cesedi otuz ikinci caddedeki köprüye astığı zaman aralığında, adamın kızın cesedini nereye götürdüğüne dair hiçbir fikre sahip olmadan mahkeme salonuna girmek zorunda kalacaktı. Sınır bozucu bir durumdu, fakat savcının açılış konuşmasında jüriye de söyleyeceği şey buydu: “Size en baştan şunu söyleyeyim: Kızı öldürüp, cesedini köprüde bıraktığı zaman aralığında, Ray Raintree’nin Natty’nin bedenini nereye götürdüğünüz bilmiyoruz. Zavallı kızın küçük bedenine ürkütücü şeyler yaptı. Fakat bu korkunç olayın tam olarak nerede gerçekleştiğini bugün bile bilmiyoruz. Savunma, size bunun bir şeyleri değiştirebileceğini söyleyecektir. Size, Ray’i bu suçlardan hükümlü bulmanız için onun dakikası dakikasına neler yaptığınız bilmeniz gerektiğini anlatmaya çalışacaklardır. Fakat size yemin ederim ki hiçbiri doğru değil. Kanunlara göre, bu hiçbir fark yaramaz. Bu dava dâhilinde de bir fark yaratmaz. Ray’i suçlu bulmak için kızın onun tarafından öldürüldüğü dışında bir şey bilmeniz gerekmiyor. Bu kadar basit. Her ne kadar o arada yaşanmış olabilecekler vicdanlarımız açısından önemli olsa da, vasalardan açısından önemli değil. Bu adam bir çocuğu kaçırdı, onu

öldürdü ve cesedini parçaladı. Nokta. Hikayenin sonu. Onu suçlu bulmanız ve bu adamın başka bir masum çocuğa daha benzer bir zulmü uygulama ihtimalini engellemiz için bilmeniz gereken tek şey bu.”

“Ameliyat” her ne kadar ölümden sonra gerçekleştirilmiş olsa bile, yine de etrafta bulunması gereken kan lekeleri ve doku parçalarından pek azını bulabilmişlerdi. Biraz muşambada vardı. Biraz da teknede, kıza ait birkaç saç teliyle beraber bulunmuştu. Böylece kızı öldürdükten sonra Ray’in cesedi taksinin içinde muşambaya sardığı kanaatine vardılar. Sonunda kanın bulunduğu noktayı da esas alarak, Ray’in “ameliyatı” kızın kafasını teknenin kenarına asarak gerçekleştirdiği sonucuna vardılar. Artık nasıl başardıysa, kanın ve doku parçalarının kıza veya tekneye bulaşmasını büyük ölçüde engellemiş ve böylelikle, Natalie’nin kafatasının içindeki dehşete düşüren gerçeği saklayabilmişti.

Cinayeti veya operasyonu nerede gerçekleştirmiş olduğunu haritada gösteremiyorlardı. Çıkardıktan sonra epifizle ne yaptığını ve onu niye çıkarmış olduğunu da bilmiyorlardı. Fakat savcı için bunların hiçbir önemi yoktu; tıpkı jüri için de nihayetinde fark etmeyeceği gibi...

Franklin DeWeese üstüne basa basa jüriye şunları söyledi:

“Soru, kızı neden öldürdüğü değil. Veya kızın bedenini neden ve nerede kesip biçtiği değil. Hatta bunları neden yaptığı bile değil. Soru şundan ibaret: Yapan o mu? Kızı kaçırdı mı? Kızı öldürdü mü? Bu basit soruların basit de bir cevabı var. Evet, bunları tabii ki yaptı. Onu mahkûm eden gene kendi sözleridir. Teknedeki kanıtlar da onu mahkûm ediyor. Kanal karşısında yaşayan tanıklar da onu mahkûm ediyor. Helikopteri kullanan polis memurunun ifadesi de onu mahkûm ediyor. Hatteras marka teknedeki ayak izi

ve küller de onu mahkûm ediyor. Köprünün yanındaki sette yukarıdan aşağı uzanan ayak izleri de onu mahkûm ediyor. Oltanın üzerindeki parmak izleri, tişörtün üzerindeki küçük kıza ait kanlı el izi de onu mahkûm ediyor.”

Savcı gözlerini jüri üyeleri arasında gezdirdi.

“Burada makul şüphe yok. Makul... Şüphe... Yok! Bunu Ray yaptı. Başka biri değil. Bu tartışmasız gerçek sizi öylesine ikna edecek ki, bu kaçınılmaz hükmü vermenin kaçınılmaz bir durum olduğunu göreceksiniz: Ray Raintree, altı yaşındaki Natalie Mae McCullen’ın kaçırılmasından ve öldürülmesinden birinci derecede sorumludur.”

“Durum sahiden de bundan ibaretti,” demişti jürinin üyeleri daha sonra. “Ray’i mahkûm etmek hakikaten de bu kadar kolaydı. Hiçbirimiz, bir kere dahi gözünü kırpmadı. Suçlu, suçlu, suçlu... On ikimiz de ilk seferde aynı kararı verdik. Elimizde pek fazla bulgu olmadığını biliyorduk; savunma bunun önemli olduğuna dair bizi kandırmaya çalışsa da, biz öyle olmadığını biliyorduk. Bay DeWeese bize doğruları söyledi, biz de kanunlara ve kanıtlara dayanak doğru kararı verdik.”

Ray’in işvereni Donor Miller mahkemede tanıklık yapabilseydi dahi bir şey değişmeyecekti. Araştırmanın üçüncü gününde, Ray’in tutuklanıp, mahkemeye verilmesinin ardından Miller’in şirketinde gerçekleştirilen detaylı aramanın ardından yat limanının tombul ve kirli sahibinin ortadan kaybolduğu ortaya çıktı.

“Onu aradığımızda, telefona çalışanlarından biri cevap vermişti,” diye anımsayacaktı Robyn. “O gün gelmediğini, kimsenin onun nerede olduğunu bilmediğini, ama limana gelmez bizi aramasını adama iletceklerini söylediler

Birkaç saat geçmesine rağmen arayan eden olmayınca, yat limanına dönmeye karar verdik.”

Dedektifler her şeyi bıraktıkları gibi buldu: Genç çalışanların gönülsüzce temizlemeye çalıştığı muazzam bir karmaşa. Fakat bugün maaş günü olduğundan ve patronları da elinde çeklerle etrafta görünmediğinden çalışanlar işi ağırdan alıyordu. Flanck ve Anschutz, Miller’ın müzelik üstü açık Oldsmobile marka arabasının halen yat limanının parkında ve dosyalarının da her zamanki gibi masasının üzerinde durduğunu gördüler. Miller’ın nerede yaşadığını öğrenen dedektifler, apartman dairesine uğramış ve eski filmlere ait düzinelerce video kaset ile daha bile eski tarihlere ait müzik aletleri bulmuşlardı. Bu pis yer sahibine pek yakışıyordu; ancak Miller’ı burada da bulamamışlardı ve komşuları da onu dünden beri görmemişti.

“Tabanları yağladığını anlamıştık,” diyecekti Paul Flanck.

Robyn tabanları yağlama kısmını açıklamak için, “Çalışanlardan birkaçı Miller’ın yat limanında biriyle gürültülü bir tartışmaya girdiğini duymuş ve konuştuğu kişinin vergi memuru olduğunu sanmışlardı,” diye ekleyecekti. “Üstelik, bu Ray meselesine hiçbir şekilde bulaşmak istemediğini açıkça belirtmişti. Hiçbir şey için suçlanmak veya mahkemelik olmak istemediğinden canı cehenneme deyip kendine ikinci el yeni bir araba aldıktan sonra şehri terk ettiğini tahmin etmiştik.”

Limanından sahiden de bir teknenin kaybolduğunu öğrenen Miller şaşkına döndüğünde iki dedektif de hemen onun yanındaydı.

İki dedektif de adamın cinayete bir alakası bulunmadığına ikna olmuştu; çünkü aksi halde neden teknesinin

kaybolduğunu haber versindi ki? Eğer suçluysa, polisleri yat limanına neden çağırırdı?

Eğer Donor Miller birden çekip gittiyse, bu hoş olması bir yana, aynı zamanda kârlı da olan ufak çaplı işletmesini resmen terk ettiği anlamına geliyordu. Fakat adamı tespit etmek için pek de vakit harcamadılar. Bunun nedeni, davanın gizemli kimi yanlarının peşine düşmeme sebepleriyle aynıydı; Ray'ı ve onun işverenine ihtiyaç duymadan onu mahkûm etmeye yetecek delilleri ele geçirmişlerdi.

Donor Miller kaybolmuş, âdeta buhar olup uçmuştu ya da belki de Güney Florida'nın nefes alması zor nemli havasına dönüşmüştü; ama zaten yokluğunu haftalık ödemelerini alamayan çalışanları dışında umursayan da yoktu. Kimse Ray Raintree'den bahsetme zahmetine bile girmiyordu. Kimse Donor Miller'ın nereye gittiğini veya gittiği yere vardığında ne yaptığını umursamıyordu.

Hiçbir önemi yok gibiydi.

*

Bahia polisi yöneltilen soruları duymazdan gelmeyi kesip de, kamuya özürlerini ve gerçeği duyurduğunda, otopsi sonuçlarının yarattığı infial henüz dinmemişti.

"Ray Raintree kimdi?"

Zanlı onlara bir şey anlatmadığından değildi bu. Bilakis, uzun uzadıya anlatmıştı. Ray, konuşmayı hepten kesene dek bayağı bir insanın kafasını şişirmişti.

Flanck ve Anschutz, ona nereli olduğunu sorduklarında, doğma büyüme Brooklynli olduğunu ve berberlikle geçinen bir aileden geldiğini söylemişti. Berber koltuğuna kendi başına çıkabilecek kadar büyüdüğünde, pazar günleri

babası ve iki amcasıyla beraber çalışmak için dükkâna gittiğini anlatmıştı.

Bu anlatılanlar o kadar sıradandı ki, dedektifler neredeyse uyuyup kalacaktı.

“Pazarları berberler için en önemli gündür,” diyordu, “Çünkü o gün tüm erkeklerin boş günüdür ve uzun süredir erteledikleri tıraş için gelecektirler. Karıları, hippilere benzediklerini söyleyerek onlarla dalga geçerler. Berberden sonra arabalarını yıkatmaya gider veya nalbur dükkânına uğrarlar. Ardından da, televizyonda spor müsabakalarını izlemek için evlerine dönerler. Belki de o gece arka bahçelerinde arkadaşlarıyla barbekü yapar, güzelce kesilmiş saçlarını gören dostları da onlara şunu sorar, ‘Hey, berberin kim?’”

Ray’ın anlattığına bakılırsa, Brooklyn’de pazar günleri sadece erkeklerden ibaret, her yamyla Amerikan bir gündü. Dedektiflere, erkek muhabbetlerini keyifle dinleyen oğlan çocuğu olduğu bir dünyayı resmetti.

“Kadınlar ziyaretlerini hafta içinde yapardı,” dedi Ray. “Okuldan çıkan çocuklarını da yanlarına alıp, salıları, çarşambaları, perşembeleri gelirlerdi. Pazartesileri kapalıydı tabii. Berberler ve güzellik salonları, sizin de bildiğiniz üzere, pazartesileri her zaman kapalıdır.”

“Dükkânın adı neydi Ray?”

“Ray,” dedi sanki başka bir ihtimal varmış gibi. “Babamın adı Ray’di, kardeşlerin en büyüğü o olduğu için, dükkâna onun adının verilmesi olağandı.”

Fakat sonra, berber dükkânının dört nesil önceye dayandığını söylemişti ki bu da Robyn’ hesaplamasına göre

dükkânın kuruluşunu Amerika İç Savaşı'na kadar gerilere götürürdü.

Robyn, "Bana öyle geliyor ki berberler önceden cerrahmış. Cerrahiye duyduğun merak da buradan mı geliyor Ray? Aile tarihinizin bir parçası gibi mesela?" diye sormuştu.

Ray gülmüş, bu da kadının tüylerini diken diken etmişti.

Paul, "Dur bir dakika. Dükkânın, ismini babandan aldığı söylediğini sanıyordum," diyerek köşeye sıkıştırdı Ray'i. Dükkânı önceleri büyükbaban ve büyük büyükbaban işletmişse, ismi nasıl Ray olabilir?"

"Ha, onların da adı Ray'di. Raymond. Ailemdaki tüm erkeklere, tüm babalara bu isim verildi."

"O zaman baban ailenin en büyüğü olmazdı ama değil mi?"

Zanlı omuzlarını silkmişti, sanki nesilleri adlandırmanın karmaşıklığı onu aşıyordu.

*

"Berber olduğunu duydum," demişti Ray'e atanan kamu avukatı onunla ilk tanıştığında. Bu, Leanne English'in hukuk bürosu ortaya çıkmadan önceydi.

"Nereden duydun bunu?"

"Burada yazıyor," dedi kadın, Ray'in dedektiflerle yaptığı konuşmaların bir nüshasına hafifçe vurarak. "Okudum."

"Tam olarak öyle değil."

"Değil mi? Peki ne öyleyse Ray?"

"Ortaktık. Ailem Alabama'da bir tarlaya ortaktı. Mobile'in yakınlarında pamuk yetiştiriyorduk." Avuçlarını göstermek için ellerini kaldırdı. "Küçükken onca yıl topladığım pamuklar yüzünden hâlâ nasırlılar. Gün doğumundan geceye

dek tarlada olurduk. Bu yüzden hiç okula gidemedim. Ailem beni hep tarlada, kendi yanlarında çalıştırdı. Paraya ihtiyacımız olmasaydı, asla böyle bir şey yapmazlardı. Beni böyle çalıştırdıkları için kötü ebeveynler olduklarını düşünebilirsiniz, fakat harika insanlardı ve beraber gerçekten güzel zaman geçirirdik. Annem harika bir aşçıyken, babam ise yörenin ve hatta belki eyaletin en güçlü adamıydı. Büyük paralar kazandı ama asla zengin olamadı; çünkü aileleri aç kalmasın, çocuklarının kışın giyecek ayakkabıları olsun diye kazandıklarını ortaklarıyla paylaşırdı. Kazandığı her şeyi dağıttığı içinse annem ona hep sitem ederdi. Fakat bunu öylesine yapardı; böyle olduğunu biliyorum, çünkü kendisi de her zaman diğer insanlara yemek hazırlar, onlara patates turtaları, biftekler ve kurabiyeler götürürdü. İki de vefat etti. Fakat harika insanlardı.”

Avukatı şaşkın şaşkın ona bakmıştı.

“Ailende hiç berber yok muydu?”

“Yok be, dedektifleri sevmediğim için onlara öyle dedim. Size de söylediğim gibi, ailem tarlada ortaktı.”

Avukat, yemi oltasıyla beraber yutmuştu, ta ki amirine durumu anlatana dek; amiri inanmayan gözlerle ona bakmış ve “Hayırsever çiftçiler mi?” demişti.

*

Bir eyalet savcısının genç asistanı, avukatının tedbirli bakışları altında Ray’le görüşmek için hapis haneye gelmişti. Genç savcı, “Peki hangisisin Ray? Bir berberin oğlu mu? Bir çiftçinin mi? Veya Sam’in oğlu musun?”

“Hey!” diye itiraz etmişti kamu avukatı.

“Pekâlâ,” dedi zanlı, sanki kaçınılmaza artık teslim oluyor gibiydi. Kolayca kandırılmış olduğu avukatına doğru

sinsi sinsi sırıttı. "Sizinle biraz dalga geçeyim demiştim sadece. Bu muhabbetten sıkıldım artık. Size gerçekleri anlatacağım, fakat sonra siz de hayatımla ilgili soru sormayı keseceksiniz. Geçip gitmiş bir şey hakkında sürekli konuşmak zorunda olmayı istemiyorum. Dedektiflere ve sana anlattıklarım..." kayıtsız bir ifadeyle kendisine bakan avukatına tekrar sinsi bir bakış attı, "kısmen doğrudu. Babam doktordu."

Ray o kadar güldü ki dişleri gözükte. Olgun birinikilerden çok bebek dişlerini andırıyor, diye düşündü avukatı. Polislerin ona ait eşyalar arasında buldukları diş macununu eğer kullanmışsa bile, avukat buna dair bir kanıt görememişti.

"Babam bir cerrahtı, tıpkı eskiden berberlerin olduğu gibi. Yani biraz gerçek payı var, değil mi? Üstelik nazik bir çiftçiye de benzerdi." Sinsi gülümsemesi tekrar belirdi. "Tarla ortaklığını oradan uydurdum. Fakat gerçek şu ki, genellikle at yetiştirdik ve onları beslemek için bir miktar otlağımız da vardı. Bunun tarla ortaklığıyla ilişkili olduğunu söyleyebiliriz herhalde, değil mi? Ayrıca, dediğim gibi, babam harika bir adamdı. Bir sürü çocuğun hayatını kurtarmıştır. Ne denirdi ona, kemik doktoru mu?"

"Ortopedi cerrahı, Ray," dedi savcının asistanı hayli alaylı bir biçimde.

"Hah, evet. Kemiklerini ve doğuştan bozukluklarını falan düzeltirdi."

"Tabii annen de," dedi genç savcı alaycılığını bozmadan, "şüphesiz harika bir aşçıydı. Pillsbury şehri Aşçılık Şampiyonu'ydu hatta?"

CİNAYETİN ŞİFRESİ

“Eh, eğer bana inanmayacaksınız,” dedi gücenmiş görünen Ray, “size başka bir şey anlatmayacağım.”

“Hadi ama Ray,” dedi genç savcı. “Bana başka bir hikâye daha anlat.”

Hepsi birden, “Nerelisin?” diye sormuştu Ray’e.

Kendini “açıklamak” için başka hikâyeleri de vardı. Her bir hikâye bir sonraki tarafından geçersiz kılındıkça veya dedektiflerin sabrı taşıkça, devamlı yenisini uydurdu. Her hikâye, bir öncekine göre daha karmaşıklaştıkça, gerçeğe çağrıştıracak her şeyden de iyice uzaklaşıyordu.

RAYMOND

Sabırının taşığını hissettiğim için yazdığım müsveddeyi bir kenara bıraktım ve saatime baktım. Vakit neredeyse gece yarısı olmuştu ama ben hâlâ yeni gelişmelerden haberdar değildim. Tek yaptığım dört bölüm yazmak oldu ve fena da olmadılar diye düşündüm. Fakat ne yazık ki, yazın alanında iyi bir çaba sergilemek, arama çalışmalarına yardımcı olmuyordu. Ayağa kalkıp gerindim ve beni bekleyen sayfalar boyunca karnımı tok tutacak bir şeyler atıştırmak için mutfaka gittim. Bir kâse tütsülenmiş balık sosu, bir kutu gevrek, bıçak ve peçete aldıktan sonra notlarımı karıştırmak için çalışma odama döndüm.

İşte Paul Flanck'ın Ray hakkında yaptığı alaycı bir yorum: "Hikâyelerinden biri babasının itfaiyeci olduğuna dairdi. Bir diğeri ise doktor olduğuna ve bir kez hayatını kurtardığına dair ki bu hikâye bayağı iyiydi. Ardındansa annesinin doktor, babasınınsa dünya çapında ünlü bir tarih profesörü olduğunu söylemişti. Bunu da biraz sevmiştim."

Robyn bunu duyunca hemen atılmıştı: "Hayır, en iyisi, avukatlarıyla ünlü Bir soydan geliyorum hikâyesiydi. Hikâyede, Clarence Darrow onun büyük büyükbabasıydı yanlış hatırlamıyorsam. Anlatma şeklini görseydiniz, söylediklerini Tanrı'nın kelamı sanırdınız."

Fakat anlaşılın o ki, Ray gerçeği anlatabilmekten acizdi.

Anlattığı hikâyeler ilk beş dakika boyunca kulağa inandırıcı geliyordu. Ta ki mesela ailedeki her erkeğin adının Raymond olması gibi bariz bir gaf yüzünden darmadağın olana dek... Bunun üstüne dedektifler, "Pekâlâ, tekrar soruyoruz Ray, sen kimin küçük oğluydun?" diye çıkışıyorlardı. Zanlı omuzlarını silkip, kaşlarını çatar ve sanki sahiden de bir şeyleri hatırlamaya çalışır gibi yapıyordu.

Bir gece Paul'u arayıp, uyandırdığı adama, "Paul? Hangi çocuklar kahraman babalara dair hikâyeler uydurur?" diye sorduğunda, Robyn, davayla ilgili ilerleme kaydettiklerini düşünmüştü.

"Ne?" Ancak uykulu dedektif, kadının demek istediğini anlamıştı. "Evlatlık edilenler mi?"

"Aynen. Ya da babası ölenler."

"Ve bir de babasından nefret-"

"Ben de öyle düşünüyorum. Aslında nasıl evlat edinildiklerine ve gerçek babalarının astronot falan olduğuna dair hayaller kurarlar."

"Zengin bir astronot."

"Zengin, yakışıklı ve futbolsever kahraman bir astronot."

"Dikkatsizlikten kaybettiği oğlunu umutsuzca arayan zengin, yakışıklı ve futbolsever kahraman astronot."

"O halde Robyn, yirmi sekiz yıl önce evlat edinilen bir Raymond Raintree mi arıyoruz?"

Belki de arıyorlardı, diye hemfikirdiler; fakat bu sağlam bir ipucu değildi. Bunun Ray'in gerçek ismi olup olmadığını bilmiyorlardı bir kere. Telefonu kapattıklarında, Robyn'nin aklına bu parlak fikir gelmeden önce ne kadar yılmış ve usanmışlarsa, gene o hallerine dönmüşlerdi.

Notlarıma göre, Ray de aşağı yukarı o aralar hikâyeler uydurmayı kesmişti. Ona aynı soruları sormaya devam etseler bile, Ray artık sadece omuzlarını silkiyor ve hüznünlü bir havayla, "Kimse dediğim hiçbir şeye inanmıyor, o yüzden artık kendimi anlatmak için çabalamayacağım," diyordu. Bu, konuşmayı tamamen kesmesinden önceydi; bu safhada, henüz sadece hikâyeler anlatmayı bırakmıştı.

"Sanırım birisi onu aşağılamış," diye tahmin yürütmüştü Robyn.

Paul öyle düşünmüyordu. "Hayır, bence sıkıldı."

"Belki de." Robyn ilk kez ortağına teslim olmuştu. "Belki artık ona inanmayacağımızı bildiği için bunu yapmayı eğlenceli bulmuyor."

Paul gözlerini devirdiğinde ben de oradaydım. "Tek varoluş amacımız Ray Raintree'yi eğlendirmek değilse ne?"

"Raymond'la alakalı sorunlardan biri şuydu," diye itiraf etti Robyn Anschutz ve ben de not aldım, "Bazen durum o kadar abuk görünüyor ki, aslında işin boyutlarının ne kadar ciddi olduğunu hatırlamakta zorlanıyoruz."

Gözlerim yorgunluktan ağrıdı, fakat bana göre çok daha yorgun haldeki araştırma ekibini ve ardından da Ray yakalanana dek güvende olmayacak Floridalı tüm çocukları düşündüm.

Notlarımı tekrar alıp, okudum:

Zanlıdan öğrenemediklerini, ona ait eşyalardan çıkarmaya çalışmışlardı.

"Sırt çantasının içindekiler merak uyandıracak cinstendi," demişti Robyn. "Ancak Ray'ın gerçekte kim olduğu veya nereden geldiği hakkında bilgi vermiyorlardı."

Bulduğu çizgi romanlar dedektifi pek şaşırtmamıştı.

“Süper kahramanlar,” diye dudak bükmişti. “Ne kadar tipik. Böyle herifler, yani katiller, kendilerini üstün görürler. Bununla ilgili psikiyatristlerle konuşmuştum. Buna, ‘şişkin ego’ diyorlar; büzüşmüş bir balonun içine sıcak hava basmayı andırıyor. Bu herifler, yani egoları, büzüşmüş balon gibi. Bazen zayıf insanların üzerine yürüyerek aslan da kesilebilirler. Düşük öz güven demek, bu durumu açıklamakta yetersiz kalır.” Konuya ısınmıştı. “Diğer insanlara yaklaşımları da çizgi romanlara yaraşır türdendir. Onlara göre biz gerçek veya üç boyutlu değiliz; istedikleri gibi yönetebilecekleri, üstlerine basabilecekler veya ne isterlerse onu yapabilecekleri suretlerden ibaretiz.”

O kadar haklısın ki Robyn, diye düşünmüştüm. Aslan kesilmekle ilgili yorumunu kitabımda alıntılayamazdım, fakat geri kalanını kullanabilirdim. Konu üzerine yaptığı okumalar sayesinde, Robyn, psikopatların –tabii zanlıları eğer bir psikopatsa– çizgi roman kahramanlarının kusursuz erdemlerini ne yazık ki benimsemediklerinin farkındaydı. Onların açlık duydukları tek şey güçtü. Psikologlar, bunun insanlar üzerinde hakimiyet kurabilmek için olduğunu söylerdi; çünkü sosyopatlar/psikopatlar kendi iradeleri üzerinde gerçek anlamda bir güce sahip olmadıklarından, kendilerini tamamen hastalıklı dürtülerine teslim ediyorlardı.

Bu notları bir kenara bırakıp, başka bir yığına el attım.

Çantaların birinde bulduklarında dedektifleri telaşlandıran ilaç.

Eğer Ray başkalarının ilaçlarını çalıyor ve ayırım gözetmeden onları yutuyorsa, avukatlarının, Ray’in akli

melekelerinin yerinde olmadığını öne sürerek sağlam bir savunma oluşturma şansları olabilirdi.

“Bildiğin küçük çaplı bir eczacıydı,” demişti Paul Flanck bana. “Reçetesiz satılan bir sürü ilaç taşıyordu; soğuk algınlığı ilaçları gibi, herkesin ilaç kutularında ve hatta teknelerinde bulundurduğu cinsten şeyler. NyQuil, Sudafed, Robitussin aklına ne gelirse. Fakat bunun yanı sıra yüksek tansiyon ve astım için kullanılan reçeteli ilaçlar da vardı. Antibiyotiklerin ve vitaminlerin yanı sıra fitiller ve inhalanlar da bulunuyordu. A’dan Z’ye kadar her türlü ilaç. Adamın hastalık hastası olma hususunda başı çeken biri olduğunu anladık. Tüm bunları kullanmadan önce hasta değilse, karıştırdıysa kesin olmuştur.”

Fakat memnun oldukları bir konu vardı: buldukları tek steroid, astım ve alerji tedavisinde kullanılan kortizonlardı.

“En azından,” demişti Robyn duruşmadan önce, “steroid öfkesine kapıldığını iddia edemezlerdi.”

Ray’e sormuşlardı, “Bunca ilaç neden?”

Ray’in o konuda da anlatacak hikâyeleri vardı.

Robyn’nin favorisi, “Onları toplayıp, fakirlere veriyorum,” cevabı oldu.

Ortağının tercihi ise, “İnsanlar haddinden fazla ilaç kullanıyor. Tek yaptığım vücutlarını arındırmalarına yardımcı olmak.” açıklamasından yanaydı.

Paul ona bir gün sormuştu, “Ray, tüm o ilaçlar arasında palavra için kullandığın hangisi?”

Bu alaycı ifadenin –bıkkınlık içindeki bir sürü polis ve avukat tarafından dillendirilmiş onlarcasının yanında– Ray’i bu kadar utandırıp da, konuşmayı tamamen kesmesine neden olacağını Paul nereden bilebilirdi ki?

Fakat bu Ray'in uzun sessizliği, kendisinin yalanlarına inanmayı artık bırakmış bir düzene karşı mücadelesinin başlangıcıydı. Sorun şuydu: Ray'in yalanları olmadıkça, bir deniz taksisi şirketinde yarım zamanlı çalıştığı ve üç sırt çantasının yetersiz içeriği dışında, dedektiflerin elinde hiçbir şey yoktu.

Ray'in tutuklanmasının hemen ardından, dedektifler Donor Miller'ı ve Damacı Yengeç'in diğer çalışanlarını tekrar sorguya çekmişlerdi. Bu notlara tekrar döndüm. Notlarımın bazıları, gerçek polis sorgularının ve sabıka kayıtlarının fotokopisiydi. Bazıları sadece kimin kime ne söylediğine dair polislerin hafızalarında en iyi kalan anlardı. Diğer çalışanların –başta genç kadın ve erkeklerin– Ray'den uzak durduğu, onu bir ucube olarak gördükleri ortaya çıktı. O yüzden bu kişilerin araştırmaya hiçbir katkısı olmamıştı. Verdikleri tek bilgi, Ray'in hiçbir mazeret belirtmeden teknelerden birini alması veya içlerinden birinde uyumasından nefret etmeleriydi; çünkü ardında yiyecek paketleri, sifonu çekilmemiş tuvaletler, kapatılmamış musluklar, pis parmakların bıraktığı lekeler, temiz brandaların üzerindeki ayak izleri ve tabii bir de izmaritler ile küller kalırdı.

“Gidip de sigaralarını teknelerin güvertesinde söndürmüyordu tabii,” demişti kızlardan biri, iskelede yer kirala-yan tekneleri kastederek. “Fakat sahiplerinin üzerinde sigara tüketilmesini istemediği teknelerde sigara içerdi ve külünü nereye döktüğünü sahiden umursamazdı. Bay Miller'ın bu konuda ona defalarca bağırdığını duymuşumdur.”

Paul ve Robyn, kaybolmadan önce Miller'a “Neden Ray'e tahammül ettin?” diye sormuştu.

“Lanet kalbim sevgi dolu.”

"Tabii, nasıl olsa Ray'in pisliklerini toplamak zorunda kalmamışsındır, değil mi?" diye karşılık vermişti Paul Flanck. "Bunu yapacak çalışanların varken..."

"Bak, Ray'in bir solucan olduğu doğru; fakat bana göre solucanların da yaşamaya hakkı vardır."

"Tam bir meleksin Donor."

"Dediğim gibi."

Ray Raintree'nin yat limanında ne kadar süre yaşadığını ve çalıştığını sordular.

"Bir buçuk, belki iki yıl."

Diğer çalışanlar da bunu tasdikliyordu. Gerçi hiçbiri Damacı'da bu kadar uzun süredir çalışmıyordu.

"Nereli olduğunu söylemişti?" diye sormuştu polisler. "Buraya ilk geldiğinde kendisiyle ilgili ne söylemişti?"

"İşe ve kalacak bir yere ihtiyaç duyduğunu," diye yanıtlamıştı Miller. "Ona beş kuruş veremeyeceğimi, fakat isterse yatacak yer karşılığı çalışabileceğini söyledim."

"Hakikaten melek gibi adamsın."

"Hey! Ona yemek parası da verdim. Açlıktan öldüğünü falan görmediniz, değil mi?"

Damacı Yengeç'te herkesi sorguya çekmelerinin ardından, dedektiflerin gideceği bir yer kalmamıştı.

"Çıkmaz sokak," demişti Paul.

"Ray'in yoktan var olduğunu düşünüyorum," dedi Robyn. "*Gizli Dosyalar* dizisinde olduğu gibi. O diziden çıkmış bir yaratığa benziyor. Belki derisini tersyüz edip, insanları onlara dokunmadan tutuşturabiliyordur, belki de bir çeşit uzaylı böcek, sülük veya ona benzer bir şeydir."

“Uzaylıların onu kaçırmamış olması çok üzücü,” diye espri yaptı ortağı.

Bu konuda ortaklar hemfikirdi; üzerinde Raymond Raintree’nin olmadığı bir yeryüzü daha iyi bir yer olurdu.

Bunların tümü notlarımın arasında vardı ve yeni bir bölüme dönüştürülmek için hazırdılar.

Britannica Ansiklopedisi’nin epifizle ilgili araştırmamda kullandığım dokuzuncu cildinin 452 ile 453 numaralı sayfaları masamın üstünde açtı. Howard County baş adli tıp uzmanının bahsetmeye lüzum görmediği bir noktayı ansiklopediden öğrendim; sürüngen omurgalıların epifizleri göze benzer bir yapıda olup, ışığı algılıyorlardı. İnsan gözlerinin de buradan evrimleştiği sanılıyordu. Bunu okuduğumda, Ray’in, çocuğun epifizini kesmesinin bununla olası bir ilişkisi olabilir mi diye düşündüm. Bana öyle geliyor ki epifiz –kozalaksı bez veya beyin pineali– üçüncü göz denen ve kimi ruhani geleneklere göre aydınlanmaya giden yolu aralayan metafizik kavramın da kökeni olabilirmiş gibiydi. Sezgisel yeteneklerin, sonsuz bilgeliğin ve hatta doğaüstü güçlerin, üçüncü gözü açılmış ruhani bir üstada akın ettiği söylenirdi.

Tam da bir süper kahramanın ihtiyaç duyacağı şeyler.

Fakat bu bizim de ihtiyaç duyduğumuz bir şeydi. Ray’i anlamamıza yardımcı olacak birkaç doğaüstü güç...

Ne yazık ki o akşam üçüncü gözümün açılmasını, hatta biraz dahi aralanmasını bile beklemiyordum. Kafamı yastığa dayadım. Eğer Ray’in geçmişini veya geleceğini doğaüstü şekillerde göremiyorsam, o zaman ben de müsveddelerimi gözden geçirmeye devam ederdim. Belki sezgilerimi biraz tetiklerdi.

Yazdıklarımı tekrar okudum: "Howard County savcısı Franklin DeWeese, 'Ray kendine nasıl istiyorsa öyle hitap edebilir, fakat eğer çocuğu öldüren oysa, ben ona katil diyeceğim. Herkesin tüm bilmesi gereken de bu,' dedi."

"Hayır Franklin, hepsi bu değil!" Daha ilk sayfasını bile bitirmeden elimdeki bölümü hüsranla kenara fırlattım. "Herkesin bilmesi gereken tek şey bu değil!" Ya da en azından okurlarımın öğrenmek isteyecekleri ve benden anlatmamı umacakları bu kadarla sınırlı değildi. Sıradan insanların suç kitapları okuma sebeplerinden birisi de başkalarının nasıl kötü insanlara dönüştüğünü öğrenebilmektir. O şekilde mi doğmuşlardır, yoksa aileleri mi onları o hale getirmişti? Belki Franklin geçmişi olmayan birini mahkûm edebilirdi, fakat ben hakkında yazdığım kişinin geçmişini bilmeden o kitabı tamamlayamazdım.

"Kim bu Ray?" diye sordum hepten pes etmiş şekilde.

Son teslim tarihim gözümde büyüdükçe endişelenmeye çabalıyordum.

Başkalarının geleceği tehlikedeyken kendiminki için acı çekmem ne kadar ayıptı. Eğer yeniden okuduğum notlarda ve bölümlerde ipuçları varsa bile birden belirmediler. Belki daha sonra olurdu ama. Bu kadar yorgun olmama rağmen yine de ayakta kalmak için ahlaki bir zorunluluk hissediyordum. Duş almak belki beni kendime getirecekti. Tazelendiğimde, Ray'le bizzat yaptığım röportajlar arasından en tuhaf olanını tekrar okuyacaktım.

Çalışma odamdan çıkmadan önce mahmur gözlerle etrafı inceledim.

Masamın üzeri, *Küçük Deniz Kızı*'nın farklı taslaklarına ait müsveddelerle doluydu. Tam ortalarında ise telefonum duruyordu.

Tam ona bakarken esrarengiz şekilde çalmaya başladı.

Telefona uzandım, fakat arayanın kim olduğuna bakmadan onu açmadım. Küçük ekranında özel arama yazıyordu; yani numara veya isim yoktu.

"Alo?"

Cevap yoktu, fakat hatta birinin olduğunu hissediyordum.

Belki telefon sapığı değildir diye bir süre daha bekledim ve ardından tiksintiyle kapattım. Bunu yapmalarından nefret ediyordum. En azından, "Özür dilerim, yanlış aradım," diyebilirlerdi.

Telefonun çalması gecemi ortadan ikiye bölüp, son bölüm ile bir sonraki bölüm arasma bir virgül yerleştirmişti. Aradaki boşlukta, eski bilgilerimi eleyerek yeni fikirlere ulaşmak için gözde mekânım olan banyoya girdim. Mahkeme salonunun pisliğini vücudumdan ve saçımdan atmak için yarım saatten fazla yıkansam da ne yazık ki aklıma hiçbir şey gelmedi. Duştan çıkıp bir havlu aldım ve kısmen kurulandım. Banyodan çıkıp da yatak odama geçtiğimde biraz ıslaktım.

Çığılı bastım.

Yatağımda uzanan çıplak bir adam vardı.

"Tanrı aşkına Franklin!" diye haykırdım gülmeye başlayarak. "En azından kapıyı çalabilirdin."

Bekçi kulübesinden geçip, çıkmaz sokağa istediği gibi girebilmesi için yetki verdiğim tek kişi Franklin'di; üstelik

evimin anahtarları da onda vardı. İlişkimiz, duruşmalar-
dan kısa bir süre önce başlamıştı. Beraberliğimizden haberdar olan yoktu. Zina yaptığımızdan –ben bekârdım, o da boşanmıştı– ya da işin içinde belirli bir çıkarımız olduğundan falan değildi; ancak birileri kılık yapıp, bu işin içinde benim adıma muhtemel bir çıkar olduğuna dair kanıtlar ileri sürebilirdi. Ne de olsa, yattığım biri hakkında nesnel bir tutumla nasıl yazabilirdim ki? Fakat bedenlerimiz ya-
tağa henüz uzanmadan önce Franklin’in bulunduğu bölümlerin çoğunu zaten yazmıştım. Ve bunların tek kelimesini dahi değiştirmedim. Evet, bunu gizli tutuyorduk, çünkü dedikodu konusu olma fikrinin ikimizi de iğrendirmesi bir yana, böylesi daha zevkliydi. Mahrem seks... Eğer ilişkimiz biterse, kimseye bir şey söylemeden sessizce birbirimizden ayrılmanın çok daha kolay olacağı konusunda ikimiz de hemfikirdik. Açıklama yapmak yoktu. Sonrasında hakkımızda gizli kapaklı konuşmalar yoktu. Bize çevrilmiş acıyan veya küçümseyen bakışlar yoktu. İbre ayrılığı gösterirse, sadece iyi vakit geçirmiş ve ardından da dostça ayrılmış olacaktık.

“Geleceğimi unuttun,” diye suçladı beni.

Dediğinin doğru olduğunu hayatta kabul edemezdim. Öncelikle bu, kabalık olurdu; ayrıca, karşımdaki bu güzelliği bir an bile aklımdan çıkabilecek kadar işkolik olduğumu kabullenmek de beni kötü gösterirdi.

“İnsan sana bakmaya doyamıyor,” dedim bana yönelttiği suçlamadan zariflikle kaçarak. “Yorganlar ve yastık kılıfları için yapılan seksi bir reklam gibisin. Beyaz çarşaflar üzerindeki esmer adam.”

“Gel buraya da,” dedi, “çarşafların altında kaybolacak mısın görelim.”

Daha fazla kurulanmakla vakit kaybetmeden üzerine atladım; gülerек beni yuvarladı, ta ki beyaz çarşafLARımın altında ıslak ıslak sıkışıncaYA dek.

“Nereye gittin?” diye dalga geçti. “Seni göremiyorum bile.”

Bir elimi gevşettim ve stratejik bir noktaya uzandım.

“Ah.” Gözlerini kapatıp gülmüSedi. “İşte buradasın.”

*

Ben ikinci düşümü alır, o da kurulanırken, düşün ka-pısının arasından su sesleri içinde onunla konuşup, son birkaç saattir neyle uğraştığımı anlattım. “Giancola, gide-bileceği herhangi bir yere dair ipucu bulup bulamayacağı-mızı görmek için Ray hakkındaki notlarımızı gözden ge-çirmemizi istiyor.”

“Aç mısın?”

“Bu senin aç olduğun anlamına mı geliyor? Keyfine baksana sen, şapşal.”

“Mutfaktan bir şeyler ister misin?”

Kendinden hoşnut bir gülümsemeyle kafamı duştan dışarı uzatıp, “İhtiyacım olan her şeye zaten sahibim, te-şekkürler,” dedim.

Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu, “Rica ede-rim,” dedi.

“Franklin?”

Kafasını tekrar duştan içeri soktu

“Ray’in kaçmasından neden fazla rahatsızlık duyma-mışa benziyorsun?”

“Rahatsızlık mı?”

“Üzgün, öfkeli, her neyse.”

Kafası karışmış gibi görünse de bana gülümsedi. “Ben vazifemi yerine getirdim. Eğer yakalarlarsa, benim için değişen bir şey yok. Fakat yakalayamazlarsa, hatalı ben olmam.”

“Alınma ama istediğinde hakikaten soğukkanlı olabiliyorsun.”

“O yüzden davacı olan benim.” Kapıdan çıkarken ekledi, “Ayrıca alınmadım.”

Tekrar giyindim ve Franklin mutfakta kendine gecikmiş bir akşam yemeği hazırlarken çalışma odama döndüm. Birbirine çarpan tava ve çanakların sesinden, hoş kokulu aromaların birazdan bana ulaşacaklarını anladım. Franklin bir omlet büyücüsü! O aşçılık sihrini konuştururken, ben de, birinci şahıs ağzından anlatıldıkları için tekrar yazmam gerektiğini düşündüğüm birkaç bölümle ilgilenmeye başladım. Normalde kendimi kitaplarıma koymazdım. Durduğum yeri bilirdim: Ben başka insanların ruhuna ışık tutan bağımsız gözlemciydim.

Karnım guruldarken okumaya başladım.

-KÜÇÜK DENİZ KIZI
MARIE LIGHTFOOT

YEDİNCİ BÖLÜM

Eğer özgürlüğün paha biçilmez heyecanını deneyimlemek istiyorsanız, tek yapmanız gereken mahkeme salonuna komşu Howard County Hapishanesi'nin etrafında gezinmektir. Şehir merkezinde yer alan bu hapishane, Atlantik Okyanusu boyunca uzanan Bahia'nın tahta kaldırımalarına sadece altı kilometre uzaklıkta bulunan hukuk tesisin bir parçasıdır. Bu bölgeyi her yıl ziyaret eden altı milyon kişiden biriyseniz eğer, bir tramvaya binip, mahkemedeki cinayet zanlısından, plajdaki bikinili kızların görüntüsüne dek her şeyi görebilirsiniz. Eğer tramvay sizi cezbetmiyorsa, okyanustan şehir merkezine arabayla beş, tekneyle ise otuz dakikada ulaşabilirsiniz. İsterseniz bölge hapishanesindekilerin pencere dediği yarıklara da el sallayabilirsiniz; gerçi içerideki mahkûmların size karşılık verip vermediğinizi asla öğrenemeyeceksiniz. Çünkü onlar hücrelerinden sizi görebilseler bile, siz onları göremezsiniz.

Ray Raintree'nin duruşmadan önce ve duruşma esnasında kaldığı hapishane, New River'ın yüzer evlerine, parklarına ve bahçeli kafelerine yakın bir mesafede bulunan on beş katlı, sarı bir binaydı. Dünyada, mahkûmiyetin ve özgürlüğün Bahia şehir merkezindeki bu yerden daha rahatsız edici şekilde yan yana geldiği belki sadece birkaç yer vardır.

Ray Raintree ile hapiste yapacağım ilk görüşmeme giderken, duvarlardaki yarıkları görüp de düşünmeden edemedim: *Siz deli misiniz? Tüm bunlardan vazgeçmek... Hem de ne için? Aklınızdan ne geçiyordu ki?* Bahia yılda toplamda üç bin saat kadar güneşliydi ve bu herifler kendilerini şehirde güneşin parlamadığı tek yere sokmayı başarmışlardı.

Hapishane kültürleri kendine has kötü bir şöhrete sahiptir. Farklı hapishane müdürleri, farklı yöntemler... Fakat genel bir kural olarak, işlenen suç ne kadar ağırsa, mahkûmun *mahremiyeti* de o kadar ağırlaşır. Bilakis çocuklara karşı suç işleyen mahkûmlar, ahlak timsaline dönüştürülebilir şansları olan kusursuz ve erdemli karakterlere sahip diğer hükümlülerden korunmaları için hücrede tecrit edilir. Tanrı biliyor ya, orta yaşlı bir market kasiyerini öldüren biri hayatta adının bir çocuk tacizcisiyle anılmasını istemez.

En acımasız suçlular için mahremiyet, tüm görüşmelerin diğer mahkûmlar ve onların anneleriyle beraber görüş odasında değil de genellikle birebir yapılacağı anlamına geliyordu. Anneleri derken ciddiğim. Bu birebir görüşmeler genellikle, bir masa ve birkaç sandalye dışında bir şeyin bulunmadığı boş odalarda gerçekleştirilirdi. Odanın içinde olmasa bile, her zaman gözlemci bir gardiyan bulunurdu.

Benim gardiyanlardan yana tercihim, görüşmeye çalıştığım kişiye engel olacak kadar sokulmadan, elden geldiğince yakın ve ağır silahlı olmalarıydı. Katillerin genellikle elleri ve ayakları zincirlenmiş olurdu. Bir sigarayı tutabilir ama beni tutamazlardı. Eğer Hannibal Lecter'in gerçek hayattaki haliyseler, yani herhangi birine, herhangi bir zamanda kendi bedenleri de dâhil olmak üzere herhangi bir şeyle saldırabilecek zaptedilemez psikopatlar,sa,

yanımda tüm bir bölük olsa dahi onlarla aynı odaya girmez, bunun yerine yoğun güvenlik önlemleri altında onlarla görüşürdüm.

Ray Raintree'nin ise öyle biri olmadığını duymuştum.

Onunla aynı odada olmanın güvenli olduğuna karar vermiştim; tabii yanımızda silahlı bir gardiyan bulunduğu sürece. Ve görüşme esnasında bir gardiyan kıpırdamadan durursa, mahkûm genellikle onun orada bulunduğunu unuttur. İşte katiller esas o zaman konuşmaya başlarlar.

Ray Raintree ile ilk görüştüğümde, bu şekilde konumlanmıştık: Gri duvarlara bulanmış büyük ve boş odanın köşesinde cüsseli bir gardiyan duruyordu. Kapıdaki hariç, duvarlarda pencere yoktu. Ben ve Ray için odanın ortasına küçük bir dikdörtgen masa ve üç tane de sandalye konmuştu.

Dikdörtgen masa beni tedirgin ediyordu.

Her ne kadar kendine yer açmaya çalışan içine kapalı iki kişi gibi sandalyelerimizi soğuk beton zeminde geriye itip, sırtlarımızı yaslamış olsak da, dikdörtgen masa beni Ray'e fazla yaklaştırmıştı. Özellikle de masanın üzerindeki kahvem ve Ray'in kolası sayesinde, masa aşırı ciddiye görünüyordu.

Kayıt cihazım ilk seferde fazla bir şey kaydetmedi; konuşmayı başlatmaya çalışan kendi sesim ve Ray'in cevaben çalıp durduğu gitarının sesi...

Ricam üzerine Ray sigara içmedi.

Gitar, yıpranmış eski bir şeydi. Deliğinin etrafındaki tasarım çoğunlukla aşınmış, kenarları ise sanki biri tarafından çiğnenmiş gibi görünüyordu. Buna rağmen, Ray'in çalmasına izin vermiş olmaları biraz şaşırtıcıydı. Bazı

hapishaneler, ölüme mahkûm edilenlerin (Ray'in idam edileceğine ve edilmesi gerektiğine inanıyorlardı) birazcık elinden tutardı. Tecritteki uysal mahkûmlara –Ray'in da uysal olduğu söyleniyordu– ufak tefek imtiyazlarda da bulunurlardı. Görünen oydu ki Ray kimseye sorun çıkartmıyordu.

Odada, turuncu hapis tulumlarının içinde şimdiye dek burada oturmuş diğer mahkûmlardan kalma hayvansal, ekşi bir koku vardı.

Bana anlatılanlara göre, Ray tutuklanmasının ardından detektiflerle konuşmayı bırakmamıştı –bir rivayetin üzerine başka biri ekleniyordu– fakat onunla ilk görüşmemde bana tek bir laf dahi etmemişti. Ancak iyi ki de etmemişti, çünkü yüreğim ağzıma gelebilirdi.

“Merhaba,” diyerek söze girdim.

Hissettiğimden daha cesur çıkmıştı sesim.

Karşılık olarak Ray ilk notasını do majörden tıngırdattı. Do-Mi-Sol.

Çocukluğumda zorla aldığım piyano dersleri sağ olsun, notaları anlayabildim. Kendinden başka birine çalmaya çalışırsa panik yapan birine dönüşmek için on yıl boyunca süren dersler ve alıştırmalardı bunlar!

Bu vuruşları, “Sana da merhaba,” diye yorumladım.

“Benimle görüştüğün için teşekkür ederim Ray.”

Do majör hâkim bir ezgi daha tıngırdattı: Fa-La-Do.

Sanki, “Yapacak başka bir işim mi var?” der gibiydi.

“İçeride keyfin nasıl?”

Bu seferki Do majör temelliydi. Sol-Si-Re.

Notaları pekâlâ anlamış, fakat sözlü dile dökememiş-tim. “Tamam,” veya “Ne salak bir soru,” ya da “Yemekler

hakikaten beş para etmez," anlamına geliyor da olabilirdi. Karşılıklı, sıradan bir konuşmanın içindeyim diye kendimi kandırmamıştım.

"Ray, beni ne kadar tanıdığını veya avukatlarının kitaplarım hakkında sana neler söylediğini bilmiyorum."

Tellere güm, güm, güm diye vurarak bir melodi tutturmaya başladı. *The Naughty Lady of Shady Lane* şarkısı...

Buna nasıl cevap verilir bilmiyordum.

Ray'in sapkınca bir espri anlayışa sahip olduğunu duymuştum.

Başka bir melodiye geçti: "*I wish I was in the land of cotton...*"

Şaşkınlığımı göstermemek için tekrar çabalıyordum. Alabama eyaletinin Birmingham kentinde doğmuştum. Ray'in bana göndermede bulunduğu inanamıyordum. Zaten bunu nereden bilebilirdi ki? Kitaplarımın kapağında her zaman biraz biyografik bilgiler bulunurdu, fakat okuma yazma bilmeyen Ray bunları okumuş olamazdı.

Konuşmayı kesmeye ve bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmeye karar verdim.

Bu da bana Ray'in beklenmedik şekilde sarsıcı olan görünüşüne alışmam için bir fırsat verdi. Beni uyarılmışlardı ama bu kadarını beklemiyordum. Ürkütücü görüldüğünü duymuştum, fakat anormal derecede ufak tefek oluşunu veya kafa karıştıracak kadar genç görüldüğünü tam olarak idrak edememişim. Olay sadece kısa boylu olması değil (gerçi boyu bir metre altmış santimden kısaydı), fakat erkek gibi görünmesi gerektiği halde, tuhaf bir oğlan çocuğuna benziyor oluşuydu. Zayıf, kemikli. Kırk beş kilodan fazla olamazdı.

Bu kadar ufak birinin böyle ürkünç görünebilmesi garipti. Olgun erkekler için dediğimiz yapılı kelimesiyle Ray'ın hiç alakası yoktu. Ray Raintree sanki bir adamın kıyafetlerine bürünmüş bir çocuktü.

Ayrıca tam teşekküllü bir hastalık hastası olduğunu ve kendisine vermedikleri ilaçları devamlı talep ettiğini duymuştum. Reçete almak hapishane kliniğine gitmek demekti ve birini elde etmek için diğerini yapmak gerektiğini anlamıyor gibi görünen Ray, kliniğe inmeyi reddediyordu. Tek isteği ilaçlardı; ne için kullanıldığının bir önemi olmayan, yutabileceği, cildine uygulanabilecek ya da içine çekebileceği herhangi bir ilaç. Çantalarının birinde buldukları, başkalarına ait sürüsüne bereket reçeteli ilacın sebebi ortadaydı.

Onu hapishaneye ilk yerleştirdiklerinde, tüm mahkûmlar gibi kontrolden geçmişti. Doktor, Ray'de öne çıkan üç tane fiziksel tuhaflık bulmuştu: Ön tarafında, boğazının sağında bir yara izi, göğüs kafesinin solunda ikinci bir yara izi ve tek bir testis. Ray, tekmelendikten sonra yırtılan diğer tesisinin alındığını iddia etse de, ona inanıp inanmaması gerektiğini kim nasıl bilebilirdi?

İmzalaması için kendisine karakoldaki ifadelerinin bir nüshası uzatıldığında, adı dışında okuma ve yazmayı bilmediğini öne sürmüştü. Ardından da bunu göstermek için bir kâğıt üzerine bir şeyler karalamıştı. Bunun "D ile T harflerinin bir karışımı," gibi görüldüğünü söyleyen Paul Flanck, "Okula nerede gittin Ray?" diye sormuştu.

"Okul da ne?" diye cevaplamıştı zanlı sırtarak.

Ben de o günkü konuşmamızda "Gitar çalmayı nerede öğrendin?" diye sordum Ray'e ama cevap alamadım.

Yakasından yukarı doğru yükselen uzun, ince yarayı görebiliyordum. Gözlerim bir süre ona takıldı, çünkü doğrudan gözlerine bakmak yerine herhangi bir yere bakmayı tercih ederdim.

Yüzü aynı anda hem çok genç hem de çok yaşlı görünüyordu. Genç kısmı, kısmen tüysüz cildinden kaynaklanıyordu. Muhtemelen otuzlarına yaklaşmış olsa da, Ray büyük ihtimalle hayatında hiç tıraş olmamıştı. Yaşlı kısmı ise, griyeye çalan, ifadesiz mavi gözleri ile ağzıydı. Neredeyse gözleriyle aynı renkteki grimsi ince mavi dudakları, bakması hayli tuhaf ve alışılmadıktı. Ray, bana kalırsa, buz kesmiş bir çocuğun görünümüne sahipti; büzülmüş, erimiş ve soğutucuda uzun süre bırakılmış, insan şeklinde, çubuklu bir dondurma...

Tüylerimi diken diken ediyordu.

Dixie isimli parçayı sonuna dek çaldı.

“Güneyli misin Ray?”

Cevap olarak ilk notası sol majör olan bir akor bastı: Sol-Si-Re. Bunu, alt ve hâkim akorlar ve hatta dominant yedili takip etti. Dedektifler ona nereli olduğunu sorduğunda, tümü yalanlardan ibaret de olsa, susmak bilmemişti; benim elime tek geçense armoni ilerleyişiydi.

İlerlememiş, hah! Gerçek şu ki Ray’le hiçbir yere ilerlediğim falan yoktu.

Çalabileceği geniş bir repertuarı var mı, yoksa *Dixie*’yi tekrar tekrar duymaya devam mı edeceğim diye merak ettim.

Ben tam bunu düşünürken, ürkütücü şekilde başka bir melodi tıngırdatmaya başladı. Bu sefer klasik bir Hoagy Carmichael parçası olan *Stardust*’ı çalıyordu ki Ray’in bunu bilecek kadar büyük olduğunu düşünmezdim. Usulca

çalışıyordu. *"Sometimes I wonder why I spend the lonely nights dreaming of a star..."*

Melankolik bir şarkıydı.

Eğer dünyanın herhangi bir yerinde Ray için endişelenen biri varsa, kayıt cihazımdaki bu kayıt o kişiyi ağlatabilirdi.

"Hoş şarkı," dedim bitirdiği zaman.

Ahenksiz bir şeyler daha tıngırdattı. Müzik konusunda yeteneksiz sayılabilecek biri olarak bu son melodiyi, "Senin ne düşündüğün kimin umurunda?" olarak algıladım.

Ardındansa pes edip, vedalaşmam gerekti.

Görüşme kasetinde, sandalyemi betonda geriye çekişim, daha sonra ayak seslerim, kapının açılışı ve kapıyı açan gardiyanla kibarca vedalaşmamız vardı. Tüm bunlar olurken ses kayıt cihazım halen çalışıyor ve her şeyi kaydediyordu. Bunları dinlemek kulağa çarpıcı, hatta grotesk geliyordu, çünkü odadan çıkışım esnasında oluşan seslerin ardında, Ray gitarıyla *Some Enchanted Evening*'i çalışıyordu.

"You will meet a stranger..."

Kaseti daha sonra Dedektif Flanck ve Anschutz'a da dinletmiş ve onların bile tüyelerinin diken diken olduğunu görmüştüm. Ömrümün en korkunç röportajını o günden sonra birkaç insana daha dinletecektim.

Beni tekrar görmeyi kabul eder miydi, bilmiyordum; ancak bildiklerime dayanarak bir tahmin yürütecek olursam, evet, kabul edecekti. Kuşklarım, Ray'ın kendine seyirci istediği yönündeydi. Eğer bunu söylediği yalanlarla başaramıyorsa, sessizliğiyle elde edecekti.

*

Hiçbir davayı sırf kurbanına dayanarak seçmezdim; ilgimi çeken genellikle katildi. Acı olan gerçek bariz şekilde şu ki kurbanlar, tanımları itibariyle de olduğu gibi, katilleri kadar enteresan değildiler. Konuya hâkim olmayan biri, Richard Speck'in öldürdüğü kişilerden herhangi birinin adını söyleyebilir miydi? İnsanların hatırladığı isim katilinkiydi ve bunun tek sebebi de medyanın onlara gösterdiği ilgi değildi.

Bu kaidenin istisnaları da bulunurdu elbette. Katilleri unutulduğu halde, isimleri hatırlanan kurbanlar da vardı. Fakat bunun sebebi ya kurbanın güçlü taraf oluşu ya da kurbanın şöhreti veya olay için koparılan yaygaranın ve onlar adına yürütülen soruşturmanın kudretidir. John Lennon ve Mark... Adını şimdi hatırlayamadım. Mesela Ronald Reagan'ı vuran adamın adı neydi?

Peki halkın bu iğrenç katillerde sezinlediği bu sözde güç neydi ve ben bunu nasıl oluyor da sıska, tuhaf ve sağlıksız görünen Ray Raintree'de hissedebiliyordum?

Öncelikle üstümde, uzun sessizliğinin, kendine en azından görünürde hiçbir avantaj sağlamayacağı halde -tıpkı düşmanla konuşmayan savaş esirlerinininki gibi- uzun süre kimseyle konuşmasının yarattığı etki vardı. Daha da tuhaf olansa, Ray herhangi birine rütbe ve sicil numarasının dengi sayılabilecek bilgileri dahi vermeyi reddediyordu. Savaş esirleri bile bu kadarını paylaşırdı. Şu, garip şekilde şiirsel, ses oyunu barındıran, akıllardan çıkmayan ismine gelecek olursak... Söylediği onca yalanın ve hikâyenin ardından hiç kimse bunun hakiki adı olduğunu iddia edemezdi.

"İkinci bir adın var mı Ray?" diye sormuşlardı ona.

“Steven,” demişti, sonra da Francis, Quentin ve Federico. İstedığınızı seçin! Sadece Peter, Paul ve Mary adlarını söylememişi. İlk dördünün film yönetmenlerinden araklandığı aşikârdı: Spielberg, Ford Coppola, Tarantion ve Fellini. Göbek adının “Aletimi Yala” olduğunu söyleyince ise nihayet sormayı bırakmışlardı.

Tüm bunlardan önce bile, Ray’in sürdürmeye devam ettiği siyahın sadece siyah, beyazınsa sadece beyaz olmadığı gerçeğinden doğan, insanın kafasını umutsuzca sallayıp, pes ettiren mutlak hüsranın yarattığı kuvvet bulunuyordu. Evet, kızı teknesine bindirmişti. Hayır, bu onu öldürdüğü anlamına gelmiyordu. Evet, kız nefes almayı kesmişti. Hayır, bu öldüğü anlamına gelmiyordu! Robyn Anschutz’un da dediği gibi, “Bunu yapma şekli beni delirtiyor. Gözleri yerinden pörtleyip kafasından düşene kadar onu sallamak istiyorum. Ayak bileklerinden tutup, kafasını hücresinin demirlerine çarpmak istiyorum. Beni delirtiyor.”

Ray’le ikinci görüştüğümde, ağustosa girmiştik bile. Bir avukatla ilişkisini kesmiş ve ikincisini de kaybetmek üzereydi.

Onu ikinci kez görmek için gittiğimde, pek iyi değildim. Katillerle görüşürken, genellikle karşımdakini kazanmaya çalışırdım. Fakat Ray gitarıyla yaptığı küçük oyunla benim sinirimi bozmuştu. Yaptığını düşündükçe sinirlerim iyice bozulduğu için, onu da durumdan haberdar etmeye karar vermiştim.

“İşte tekrar başlıyoruz,” dedim ve ses kayıt cihazını açtım.

Onun hakkında gerçekte nasıl hissediyorsam, karşısında da öyle davranmakta kararlıydım. Hislerim şöyleydi, “Benimle konuş veya konuşma. Hikâyeti istiyorum, fakat ne

benim ne de okurlarımdan herhangi birinin seni umursayacağı falan yok.”

Cesur ama dürüstçe olmayan bir yaklaşımdı bu.

İçten içe her şeyi anlatmasını diliyordum.

Rahat hissetmeme yetecek kadar öne çöktüm ve ardından da kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. Geçit vermeyen ve canın cehenneme diyen bu duruşumu, bazı insanlar kafa tutmakla karıştırabilirdi. Fakat kafa tutmuyor ve “Sana tahammül edemiyorum,” demek istiyordum.

Ona karşı hissettiğim antipatinin sözlerime ve sesime yansımalarına da izin verdim.

“Müzik eşliğinde monologlar,” dedim.

Sırıttı. Bu sırtımayla beraber neredeyse dik bir pozisyona geldim.

Bir yanıt! Hem de yorumlamak için müzik bilgisine ihtiyaç duyulmayan bir yanıt.

Ray görünürde bir şey ifade etmeyen notalar çalmaya başladı.

“Senin hakkında bilmediğim bir çok şey var Ray. Hatta neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Seni daha iyi tanımak isterim; sırf merak ettiğim için değil –gerçi merak da olabilir–, kitabıma gerçeğe yakın bir hava vereceğini düşündüğüm için.”

Önceden, biraz da haylazca, her şeyi planlamıştım.

Birden gitarı çalmayı kesti; Onu beni dinlerken yakaladığımı ve gerçeğe yakın sözcükleri üzerine düşündüğünü biliyordum.

“Gerçeğe yakınlık. Tüm yazarlar, özellikle de gerçek olaylar hakkında yazdığını iddia edenler için önemlidir.

Komik bir kelime, değil mi? Birbirleriyle tezat iki kelime. Gerçek, yani hakikat; yakınlık, yani benzerlik. Gerçek gibi, ama değil. Gerçeğin bir benzeri gibi. Fakat buna rağmen, gerçekmiş izlenimi yaratmak anlamına geliyor.”

Süslediğim bu safsatayı idrak edebilecek kadar zeki olup olmadığını bilmiyordum. Fakat bildiğim kesin bir şey vardı: Bir katilin, kendi zekâsını gözünde ne kadar büyüttüğünü tahmin dahi edemezsiniz. En kalın kafalı psikopat bile kendisinin Mensa’ya katılabileceğine emindir, fakat girişi için gereken IQ testini küçük görür.

Dolayısıyla katillere has egosunu yıkmaya çalışıyordum.

“Senin hayatını, okurlarıma gerçeğe yakın bir izlenim verecek şekilde yazmak istiyorum Ray. Eğer bunu başaramazsam, kendim uydurup yazarım. Tıpkı senin de yaptığın gibi. Bize anlattığın hikâyeleri tekrar anlatır ve alanında uzman kişilerden bu hikâyeleri analiz etmelerini ve senin gerçek hayatınla ilgili bizlere neler anlattığına dair çıkarımlarda bulunmalarını sağlarım. Hedefi tutturmaya yaklaşabilir, her şeyi yanlış da yorumlayabilirler. Fakat diğer insanlar ne derse desin, seninle ilgili yazacaklarım onlardan ibaret olacak ve bu da sonsuza dek senin yaşamının resmi versiyonuna dönüşecek.”

Konuşmayı kestim.

Yesterday’i çalmaya başladı.

Seçimi beni derinden etkiledi, bu parça beni hep etkilerdi zaten, fakat Ray’in anlamasına müsaade etmedim. Müziği kullanarak benimle yine mi dalga geçiyordu? Yoksa bana bir ipucu mu veriyordu?

Bu sefer çaldığı şarkıyı gerçek bir konuşmada verilen doğru bir yanıt olarak gördüm ve sanki konuşuyormuş

gibi onu dinledim. Notalar sonlandığında, konuşma sırası sanki bendeymiş gibi konuşmaya başladım. "Ben de yabancılara kendimden bahsetmeyi pek sevmem. Bu tuhaf gelebilir, ne de olsa kitaplarımda başka insanlardan bahsedip duruyorum. Fakat nasıl sen de aynısını yapıyorsan, ben de özel hayatımı kendime saklıyorum. Dergilere röportaj verdiğimde, onlara sadece öğrenmelerini istediğim kadarını anlatıyorum, daha fazlasını değil. Bir kitabımı tamamladığımda veya tamamlamak üzereyken, şehirden ayrılıyor ve avukatım dışında kimsenin bilmediği bir yerlere gidiyorum. Hatta farklı bir isim bile kullanıyorum, tıpkı firardaki bir suçlu gibi." Biraz güldüm. Bunu da önceden planlamıştım. "Sana gerçeği söyleyeceğim Ray. Seninle benzer yanlara sahip olma fikrine bayılmıyorum, fakat görünen o ki bu da bir gerçek."

Ardından, aklıma sanki birden parlak bir fikir gelmiş gibi yaptım.

"Baksana, hiç hipnotik geri-dönüş yöntemini duydun mu?"

Sağ eli gitarın telleri üzerinde hareketsizce durdu.

"Hipnotize olup, geçmişe dönebilirsin," planıma cuk oturan bir The Beatles şarkısının dizesini kendime göre yorumluyordum, "*tüm sıkıntıların başladığı zamana...*"

Söyleyeceği beş kelimeye eşlik edecek notaları tıngırdattı: *artık o kadar uzaklar görünüyorlar ki...*

"Seni geçmişe götürebilecek, Natalie'nin ölümünü ve unutmak istediğin yılları es geçip, seni hayatının en mutlu dakikalarına, isterse doğduktan sonraki ilk beş dakikan olsun, geri götürebilecek bir kadın tanıyorum Ray."

Elleri tekrar tellerin üzerinde dondu.

“Annenin veya babanın ya da bir doktor ile hemşirenin yüzünü görebilirsin. Bilemiyorum. Fakat bir hipnozcu seni o ender mutlu anlarına döndürebilir.”

Konuşmayı kestim ve bakışlarımı hareketsiz ellerinden yüzüne doğru çevirdim.

Ağzı bir karış açık, zemine boş boş bakıyordu.

“Bir düşün. Sadece mutlu olduğu zamanlara dönüş.”

Görüşmemiz sessizlik içinde sonlandı. Bu sefer bana ka-pıya dek eşlik eden bir müzik yoktu. İşte o an ilk defa sesini duydum; tıpkı önceden dinlemiş olduğum sorgu kasetlerindeki gibiydi. Bir oğlan çocuğununki gibi aşırı tiz ve ince.

“Sen hiç denedin mi?”

Heyecandan yerimden fırlamamaya çabalayarak yavaşça döndüm.

“Hipnoz olmayı mı?”

“Evet.”

“Hayır.”

“Hiç istedin mi?”

Hafifçe gülümsedim, “Hayır.”

Telleri tıngırdatıp, gitarına baktı ve “Başka bir ortak yan daha,” diye mırıldandı.

Biraz bekledikten sonra çıktım.

İsteği üzerine üç gün sonra onu görmeye gittiğimde bu sefer elinde gitarı yoktu ve doğrudan konuşmaya başlamıştı. Baştan savma veya herkesi afallatmış olduğu o serilikle değil, tıpkı çukurlarla dolu bir sokaktan geçen kör bir adam gibi yavaş ve dikkatlice.

“Bana sorular sor.”

"Nerede doğdun?"

"Bilmiyorum."

"Kaç yaşındasın?"

"Bilmiyorum."

"Çocukluğuna dair bir anın var mı?"

"Hayır."

"Hiç mi yok Ray? Hayal meyal hatırladığın bir anın bile mi yok? Aklına gelen bir his veya?"

Kafasını bir yandan öbür yana sallayıp, kaşlarını çattı.

"Hatırladığın ilk anın ne?"

Cevaplaması epey zaman aldı. Sonunda, gönülsüzce olsa da, "Bir köpek," dedi.

Bir an bekledim ve sordum, "Bana şu köpeği anlat, olur mu?"

Doğrudan gözlerimin içine baktı. Bu sınırlarımı o kadar bozdu ki, bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tuttum.

"Köpeğin cinsi Cocker Spaniel."

"Kahverengi ve beyaz renkli mi?"

Tekrar kaşlarını çattı, sanki bir şeyler kafasını karıştırmış gibiydi. "Hayır, rengi turuncuydu."

"Dediğin mümkün olabilir Ray. Cocker cinsi bazı köpekler bazen kendine has turuncu bir renge sahip olabiliyor. Bu köpek ne yapıyordu?"

Başını salladı. "Öylesine bir köpekti işte."

"Cinsiyetinin erkek olup olmadığını hatırlıyor musun?" diye sordum hızlıca. "Belki adını hatırlıyorsundur?"

Ray, birden yerinden fırlayarak hem gardiyanı hem de beni ürküttü.

“Dönmek istiyorum.”

Hüccresini kastediyordu.

Burada durup bu şeylerden bahsetmektense, gidip hüccresinde oturmayı tercih ediyordu.

Kapıdan çıkmadan önce bana döndü ve “Şu kadın var ya, hani insanları hipnotize eden. Benim üzerimde işe yaramaz. Ben istemediğim müddetçe kimse beni hipnotize edemez.”

Ah, tabii. Katillerin egosu diye bir sorun olduğunu unutmuştum. Tabii ki kendi dışında herhangi birinin onun düşünceleri üzerine çaba sarf edebileceğini kabullenmeyecekti. Kendini böylesi korunmasız bırakmak istemezdi; bunu sadece kurbanlar yapabiliirdi. Ancak durduk yere bundan bahsetmesi bile, Ray’in bunu yapmayı düşünmüş olduğu anlamına geliyordu.

Kapı arkalarından kapanana dek yerimden kalkmadım.

Bunun sonsuza dek sürebileceğini düşündüm; üstelik gerçekleşse bile beklediğime değmeyebilirdi. Ancak gelin görün ki, sosyopatların acı çektirme eylemlerine küçük hayvanlarla başladığı yaygın şekilde bilinirdi. Köpekler ve kediler sık rastlanan, kolay hedeflerdi. Ray’in köpeğe dair bir anıdan rahatsız olması da böyle bir sebepten miydi?

Olamaz, diye çeliştim kendimle. Çünkü hayvana edilen işkenceye dair bir anı eğer Ray’i rahatsız ediyorsa, o zaman onu sosyopat olarak tanımlayamazdık, değil mi? Bu işler kolayca sarpa sarabiliyordu; psikoloji üzerine ne kadar kitap okur ne kadar çok uzmanla tanışırsam, kafam da o kadar karışıyordu. Kitaplarımda bu uzmanlardan alıntı

yapabilmem iyi bir şeydi, çünkü bu konular hakkındaki fikirlerim epey değişkendi.

Tek bildiğim, "Köpek. Turuncu ve beyaz," ipuçlarını kullanarak kulağa inandırıcı gelen bir hayat hikâyesi yaratmakta zorlanacağımdı.

Ve Ray'in hipnozu kabul edeceğine dair avukatıyla bahse girdim.

*

Hipnotik geri-dönüş seansı için bir koltuğa bacaklarını uzatarak oturan Ray, parmaklarını kolçağa yayıp, gözlelerini kapadı.

Tuhaf bir seanstı.

Rahatlaması için Ray'e egzersiz yaptıran psikolog, insanı sahiden de hipnotize eden sesiyle "Kapalı gözleriniz ayaklarınıza bak. Ne görüyorsunuz?" diye sordu.

Ray güldü. "Küçük ayaklar. Küçük beyaz ayaklar. Çıplaklar."

"Şimdi de bakışlarınızı bedeniniz üzerinde dolaştır. Ne görüyorsunuz?"

"Kız elbisesi gibi bir şey, ama değil de. Nedenini bilmiyorum. Bu benim aslında bir kız olduğum anlamına mı geliyor?" Alayla sorumuştı.

"Ne anlama geldiğini kafana takma." Doktorun sesi sakın, ifadesiz ve biraz boğuktu. Âdeta bir viyolonsel vurgulu notalarıymış gibi, dinleyen göğsünde yankılanıyordu. "Sadece orada ol. Gördüklerinizle yetin. Bu elbisenin küçük bir kıza ait olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır. Oğlan çocuğuna aitmiş gibi geliyor. Fakat erkek çocuk neden bir kızın elbisesini giysin?"

"Şimdi etrafa bakmanı ve başka birileri var mı diye kontrol etmeni rica edeceğim."

"Bir hanımefendi var."

"Yüzünü görmeye çalış. Tanıdığın birine benziyor mu?"

"Evet, hakikaten benziyor. Şu ünlü aktriste benziyor. Hoşmuş."

"Ünlü aktris. Adını biliyor musunu?"

"Aklıma gelmiyor."

"Birbirinizle konuşuyor musunuz?"

"Bir şeyler söylüyor ama anlamıyorum. Ah, bir yataktayım ve o da benim yanımda. Hmm."

"Ona karşı ne hissediyorsun?"

"Of, onu öpmek istiyorum. Ona âşığım, o da bana âşık."

"Pekâlâ. Elbiseye benzeyen bir şey giyen, çıplak ayaklı bir oğlan çocuğusun."

"Lanet elbiseyi giydiğim falan yok."

"Kendini bırak, sadece rahatla. Sana zarar veremez. Bırak neyse o olsun. Bu derin yerde tamamen güvendesin. Şimdi yaşanacak bir sonraki şeye doğru seni zamanda ileri doğru yollayacağım. Üçten bire dek geri sayacağım ve bire geldiğimde orada olacaksın. Üç. .. İki... Bir... Oradasın. Neler oluyor?"

"Kadını görüyorum. Bir camın ardında. Ayrılıyor. Hayır! Bensiz gitme! Ben de gitmek istiyorum! Anneciğim beni de bekle!"

"Bu kadın senin annen mi?"

"Sanırım."

"Ve sen de pencerenin yanında durmuş onun ayrılışını izliyorsun?"

"Hayır, onun peşinden koşuyorum."

"Nereye gidiyor?"

Ray tam bir şeyler söyleyecek gibiydi ama ağzını açmadı. Gözleri kapalı olduğu halde, epey gergin bir olayı izliyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Yine konuşacak gibi oldu ama sonra vazgeçti. Ardından da göz kapaklarının ardında oynayan bir sahneyi izlermişçesine kilitlendi.

"Tekrar ileri bir zaman sıçrayacağız—"

"Biri bana sesleniyor."

"Öyle mi? Adınla mı çağırıyor?"

"Jimmy? Jimmy neredesin? Hepsi sahiden de endişeli. Herkes beni arıyor. Kaybolduğumu düşünüyorlar."

"Kayboldun mu peki?"

"Hayır, kadını buldum."

"Kadını bulduktan sonra ne oluyor?"

"Öldü. Hepsi öldü."

"Annen mi? Nasıl öldü?"

"Bilmem."

"Öldüğünü gördüğünde nasıl hissediyorsun?"

"Ölümden anlamam."

"Evet, sen bir çocuksun. Üzüntü yaşıyor musun?"

"Neden ayağa kalkmadığını anlamıyorum. İpislak."

"İpislak mı? Kadın mı ipislak? Annen? Boğuldu mu?"

"Suyun içindeyiz, fakat pek derin değil, daha çok bataklık gibi. Gidip ona yardım getirmem gerek."

“Yardım bulmak için kadını terk ediyorsun?”

“Evet.”

“Yardım buldun mu?”

“Hayır, onlar beni buluyor. Babam ağlıyor ve bana sıkıca sarılıyor.”

“Yüzünü görmeye çalış.”

“Tuhaf. Bu adam da ünlü bir aktör. Hani şu ölen vardı ya. Bunun da adını bilmiyorum.”

“Şimdi neler oluyor?”

“Herkes epey bir bir endişeli ve beni arıyorlar. Öldüğümü düşünüyorlar. Tüm kasaba beni bulmuş olmaktan memnun. Fakat çatlak annem öldüğü için babam kendini kötü hissediyor.”

“Çatlak mı? Annen akıl hastası mı?”

“Evet, hem de diğer delileri utandıracak kadar.”

Ray’i hipnozdan çıkarmak için psikolog bu anı seçti. Ray halen koltuğa yaslanmışken, doktor ona iltifatta bulundu. “Hipnoz edilmek konusunda çok yeteneklisin. İlk seferlerinde bu kadar başarılı olan insan nadirdir. Genellikle bu kadar derine böyle hızlıca inemezler. Bana başvuranların sadece yüzde on beşi senin kadar başarılı olur. Seninle çalışmak bir zevkti.”

“Harika,” dedi Ray alaycı bir tonla.

“Ray, istersen bu deneyim üzerine biraz düşün. Ve bana şunu söyle, hipnozda yaşadıklarınla şu an ki yaşamın arasında herhangi bir bağ var mı?”

“Evet, ünlü bir aktrisi öpmek isterdim.”

*

Hipnoz seansının ardından Cinayet Bürosu'ndaki herkes hemfikirdi; Ray yine herkesi üçkağıda getirmişti. Bu hikâyede de yine fedakâr bir anne yer alıyordu, gerçi bu sefer kusursuz değil, deliydi. Yine idealize edilmiş bir baba figürü vardı – bir de tabii küçük zavallı Ray'ın geleceği için endişelenen koca bir kasabanın romantizmi.

“Daha da kötü olabilirdi,” diye yorumladı Paul Flanck. “Bu sefer sahiden de yaptığı bir şeyi bize söylüyor olabilir. Mesela öldürdüğü bir kadın falan. Kendi annesini belki de.”

“Suyun içinde,” diye destekledi Robyn. “Bataklık bir bölgede.”

“Dünya üzerinde bir yerlerde,” diye ekledi Paul alayla.

“Çok yardımı dokundu,” dedi ortağı. “Eğer annenin ve sözde babanın ismini alabilmiş olsaydık, elimizde bir ipucu olabilirdi.”

“Tabi, sanki gerçekler de,” diye espri yaptı Paul.

Robyn ısrarcıydı, “Bana tanıdık geliyor. Acaba hangi sinema yıldızlarını düşünüyordu?”

Genç detektiflerin bu tartışmasını duyan ellilerindeki hipnozcu kadın, neşeli bir şaşkınlıkla “Siz çocuklar hiç *Hayat Ağacı* filmi duymadınız mı?” diye sordu.

*

Kendilerini salak gibi hisseden detektifler, arabalarına atlayıp bir video kasetçiye gittiler.

Klasikler reyonunda aradıkları cevabı sahiden de buldular: *Hayat Ağacı*. Kaseti raftan alan Robyn, kapağın üzerindeki genç ve güzel iki yüzü görsün diye onu Paul'a uzattı: Elizabeth Taylor ve ölen aktör Montgomery Clift.

Filmi izlediklerinde, Ray'in hipnoz esnasında uydurduğuna benzer bir tema olduğunu gördüler. Bir sahnede Jimmy isimli küçük bir çocuğun üstünde, eskiden tüm çocukların yatmadan önceye giydiği ve bir kız elbisesine de benzeyen bir gecelik vardı. *Çatlak* annesi ona veda etmek için geldiğinde yatağında uzanmakta olan çocuk, kadının sonsuza dek veda ettiğini idrak edemiyordu. Ardından odasının camına doğru koşuyor, kadını ormanın içinde kaybolmadan hemen önce şöyle bir görür gibi oluyordu. Odasından fırlayıp, ön kapıdan çıkıyor ve kadının peşinden geniş çayırlara çıkıyordu.

Ağızları bir karış açık halde filmi izleyip, hayretle başlarını sallayan detektifler, tuhaf ve hayalperest zanlılarından iyice iğrenmişti.

"İşte!" Robyn ekranı işaret etti. "Elizabeth Taylor bataklıkta ölmüş! Tıpkı Ray'in dediği gibi. Üstelik tüm kasaba halkı da çocuğu arıyor. Hah, işte baba da geldi."

Montgomery Clift'i kastediyordu.

"Tuhaf zamanlarmış," diye belirtti Paul Flanck.

Montgomery Clift'in oynadığı John isimli karakter, kaderine boyun eğmiş ve hüzünlü bir sesle, "Rain Tree diye bir yer yok," diyordu ekranda.

"Doğru dedin Monty," diye espri yaptı Paul. Robyn'e ve bana döndü. "Hayalet için eskiden kullandıkları o sözcük neydi?"

"Hortlak mı?" diye önerdi Robyn. "Heyula?"

"İşte o. Belki de hapse gönderdiğimiz şey oydu. Bir erkek ya da gerçek bir insan değil. Bir heyula! Bööö!"

Robyn, az önce izlemiş oldukları filmde başka bir diyalogu düşündü. Filmin bir yerinde, karakterlerden biri

kayıp çocuk için, "Henüz bulunamadı," diyordu. Bunun üstüne, Robyn de gerçek Ray Raintree'nin henüz bulunmamış olduğunu düşündü.

Robyn'in kafasından atamadığı başka ürkütücü diyaloglar da vardı filmde. "Cesetler için başka bir gün daha," ve "Yarın cehennem dedikleri yere doğru yolculuğun başlıyor." gibi...

Tüm bunların ne anlama geldiğini öğrenebilmeyi dilemişlerdi.

Tam da bu gelişmelerin ardından, Leanne English adındaki yerel bir avukat, Howard County Hapishanesine gitmiş ve müvekkili, Raymond Raintree'yi görmeyi talep ettiğini bildirmişti. Bu dilek Ray'e iletildiğinde, müvekkili söylenerek kadının ismini daha önce hiç duymadığını söylemişti.

"Onu temsil etmek için tutuldum," diye karşılık vermişti Leanne.

"Kimin tarafından?" olmuştu Ray'in bir sonraki cevabı.

"Onu ilgilendirmez," demişti yeni avukatı. Bu mesajları ikisi arasında ileten gardiyana da, gardiyanın kendi iyiliği adına "seni de ilgilenmez," diye eklemişti.

Ray'i görmek için hapishaneye girmesiyle beraber, deneysel psikolojik araştırmalar, yazar görüşmeleri ve davasının, avukatı veya onun yardımcıları dışında herhangi birine vereceği beyanlar derhâl kesilmişti. Raymond Raintree artık Sounder, McKee, Morrison ve English'e aitti.

RAYMOND

Çalışma odama getirdiği peynirli, sebzeli omletin üzerinden, "Mahkeme sonuçlanana dek cinayet davalarına dâhil olmam normalde," dedim Franklin'e. Kendi tabağını alıp, masamın karşısındaki kayısı rengi iki kişilik deri koltuğa oturdu. "Eğer genelde uyguladığım yöntemi uygulaysaydım, seninle şu an tanışmamış olurdu."

Çalışma şeklime durmaksızın hayran kalıyor gibiydi.

Tabii bu da benim durmaksızın ona hayran kalmama neden oluyordu.

"Dava bittiği zaman onunla yakından ilgilenirim," diye devam ettim, "fakat bu davayı çok daha önce araştırmaya ve davanın önemli isimleriyle de haberleşmeye başladım. Tıpkı seninle de haberleştiğim gibi. Savcıya, savunma avukatına, dedektiflere ve tabii kurban ile katilin aileleri ve dostlarına da ulaştım."

"Mektuplarında ne yazıyorsun?"

"Sadece kendimi tanıtıyorum. Ayrıca katile de yazıyorum. Beni hayatlarına sokmaya ikna edecek düzeyde bir güven oluşturmam lazım bu insanlarda."

"Benimle bayağı bir oluşturmuş gibisin."

İki suç ortağı gibi birbirimize gülümsedik.

"Yeryüzünden senden daha iyi omlet yapan yoktur."

"Sana bu yüzden güveniyorum, çünkü seçkin bir damağın var."

Bu kitabı neden normal yöntemlerimle yazmadığımı öğrenmek istedi.

"Çünkü benim mahalleimde oldu," dedim. "Şöhretin yüzünden seni zaten tanıyordum. Daha önceleri Emniyet Müdürlüğü hakkında araştırma yaparken de Robyn'le tanışmıştım. Yargıç Flasschoen'ini de gazeteler sayesinde ismen tanıyordum. Leanne'yi de aynı şekilde. O yüzden tek yapmam gereken şehir merkezine inip de sizinle röportaj yapmakken davayı beklemeye gerek görmedim. Sadece McCullenlar ve Ray hakkında bilgi sahibi değildim. Ayrıca röportajlara ne kadar erken başlarsam, kitabı da o kadar hızlı hallederim diye düşündüm. Hırs..." diye itiraf ettim sonunda. "Bu yüzden yaptım."

Yaklaşan teslim tarihim yüzünden şu an ne kadar gergin olduğumu biliyordu.

Kendi kurallarımı çiğnemiş ve davaya genelde yaptığımdan daha önce dâhil olmuşum. Üstelik görüleceği üzere bayağı yakından dâhil olmuşum. Buna karşın, yazım süreci diğer kitaplardan farksız ilerlemişti, ta ki savunma avukatlarıyla iletişime geçene dek. Fakat Ray'in avukatlarına ihanet etmeden bunu savcıya anlatmanın bir yolu yokmuş gibiydi.

*

Leanne English'e mektup yollamak yerine, onu aramakla yetinmiştim.

"Sounder, McKee, Morrison ve English.

"Merhaba. Leanne English'le veya sekreteriyle konuşmak istiyorum mümkünse."

"Bir dakika..."

"Ben, Bayan English'in sekreteriyim. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba. Adım Marie Lightfoot ve Natalie Mae McCullen'in cinayet davası üzerine bir kitap yazıyorum. Bayan English'le dava hakkında konuşmak için bir randevu almak istiyorum."

"Üzgünüm ama Bayan English röportaj vermiyor."

"Dava hakkında mı, yoksa hiç mi?"

"Bunu söyleyemem."

"Davasını riske atacak herhangi bir bilgiyi paylaşmasını istemeyeceğim. Ben sadece--"

"Üzgünüm, fakat röportajlara hayır demem yönünde talimat aldım."

Sekreteri zor durumda bırakmak istemedim. "Anlıyorum. Teşekkür eder--"

"Bayan Lightfoot? Yazar Marie Lightfoot?"

"Evet benim."

"Ah, ne kadar heyecan verici! Tüm kitaplarınızı okudum. Bu dava hakkında da bir kitap yazacak mısınız?"

"Çok teşekkür ederim. Evet, yazacağım. O yüzden patronunuzla röportaj yapmak istedim."

"Size yardımcı olabilmeyi çok isterdim, fakat yapamam."

Kadının sesi sahiden de üzgün geliyordu.

"Anlıyorum. Sizce yaklaşımlarında biraz esneklik gösterme ihtimalleri var mı? Onlara Fort Knox kadar güvenilir olduğumu söylemeniz, bu işe yarar mı mesela?"

"Hayır, gerçekten üzgünüm."

“Önemli değil, yine de sağ olun.”

“Eğer fikirlerini değiştirirlerse, beni de kitabınıza koyar mısınız?”

Umudum tekrar yeşerdi. “Adınızı bile doğru yazarım.”

Gülen sekreterin sesi keyifliydi, “Pekâlâ, deneyeceğim. Fikirlerini değiştirmeleri için sahiden de uğraşacağım.”

“Onları kimin tuttuğunu biliyor musunuz?”

“Hayır.” Sempatik sekreter birden buz kesmişti. Bu sert ifadenin hemen ardından, “Hoşça kalın,” geldi.

Odamda oturup, elimdeki telefonda gelen sinyal sesini dinlerken omuzlarımı silktim ve buruk bir şekilde, *sormak zorundaydım* diye düşündüm.

Bu tavrını hiç anlayamamıştım. Dava üstlendiğinde, günümüzdeki savunma avukatlarının yaptığıнын aynısını yapacağını ummuştum: Ray’i müdafaa etmek için henüz mahkeme salonuna ayak dahi basmadan medyayı kullanarak müvekkilleri için sempati toplamak. Fakat bunu yapmak için firmadan kimse televizyona çıkmadığı gibi, işlenen suç hakkındaki haberler için röportaj da vermemişlerdi.

“Kadına mektup yollamam gerekirdi,” diye kendimi azarladım.

Bir sonraki hamlem, iyi niyetlerimi sunduğum ve şu ana dek kimsenin güvenine veya sırlarına ihanet etmediğimin uzun uzadıya üstünde durduğum bir mektubu dikkatle hazırlamaktı. Kabaca değinmek gerekirse, “Kitabım için genel bir arka plan çalışması,” yapmak için Leanne English’den randevu talep ettim.

Avukat, mektubuma cevap vermedi.

Emniyet Müdürlüğü'nü aradım ve Robyn Anschutz, "Robyn, bu insanlar nereden çıktı? Eğer onları tutan Ray değilse, kim? Leanne'nın saatinin üç yüz elli dolar olduğuna eminim, değil mi?"

"En aşağı o kadardır. Bilmiyorum Marie ama öğrenmek isterdim."

"Ray'in yanında çalıştığı adam olabilir mi sence?"

"Donor Miller'ı mı kastediyorsun?"

"Evet, onu."

"Olabilir. Fakat Miller'ın öyle bir para varsa bile, ki bu bile şüpheli, bunu başkası için harcayacak biri gibi gelmedi bana pek. Hele ki Ray gibi bir zavallı için asla."

"Miller'ın bu aralar nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Tek bir ipucu dahi yok."

"Eğer Ray'in avukatlarını tutan o değilse, bunun kim olduğunu bulmama yardım edecek herhangi bir fikrin var mı?"

"Sunder, McKee'nin faturalama sistemini hackleyebilecek birilerini tanımadığın sürece yok."

Suçta teşvik eden bu öneriye ikimiz de güldük.

"Şirketteki diğer savunma avukatlarından bazılarını muhtemelen tanıyorsunuzdur," diye belirttim Robyn'e.

"Evet, fakat kimse bir şey söylemiyor."

"Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bilmiyor musun sanki?"

Fakat bu gizem, duruşmada da devam etmek üzere, aydınlanmadı.

Cebinde birbirine çarpacak iki kuruşu bile bulunmayan Raymond Raintree, Bahia Beach'in en pahalı avukatlarından oluşan bir savunmaya sahipti ve Leanne'ye paranın nereden geldiğini kimse bilmiyordu.

*

Omletimden son lokmayı da alırken "Ray'in yasal hukuki faturalarını kimin ödediğini biliyor musun?" diye Franklin'e sordum.

"Bilmiyorum, fakat tabii ki merak ettim. Sen biliyor musun?"

"Senin bildiğini umuyordum. Ama şunu söyleyeyim: Leanne'ye ne ödeniyorsa ödensin, bugün başına gelenleri atlatmasına yetecek kadar olamaz."

Boş tabağıma uzanan Franklin görünür bir şekilde ürperdi.

"Tabakları bir de yıkayacak mısın?"

"Misafirliğimin hakkını vermek istiyorum."

Bunu sevmeyi öğrenebilirdim. Adam cazibesini hem jüri hem de benim üstümde nasıl kullanması gerektiğini biliyordu. Fakat bir savcıyla ciddi bir beraberlik yaşama konusunda şüphelerim de vardı. Takdir ettiğim bir sürü savcı tanısam da, tür olarak genellikle sert, talepkâr ve kindar olmaya yatkındılar. Bunlar ölüm cezası talep etmek için gereken nitelikler olabilirdi, ancak âşık olmak için ideal değildiler. O akşam Franklin DeWeese'in yumuşak, galip yanına tanıklık ettim; fakat onun, sanıklara binlerce volt elektrik uygulanmasını isteyen başka bir yanı daha var ki bunu bir an dahi aklımdan çıkartamadım.

Tabaklarla beraber odadan çıkmadan önce onu durdurdum.

"Yargıca neler oluyor Franklin?"

"Nefsi müdafaa. İdari soruşturma. Suçlama yok. Küçük ve hoş bir tatile çıkacak sadece. Kısa sürede kürsüsüne döner."

"Senin bu konudaki fikrin ne?"

"Kayda geçecek misin?"

"İlk yanıtını, evet."

"Yargıç Edyth Flasschoen, hukuk biliminin Florida'daki önde gelen temsilcilerinden biridir," dedi ezberden konuşurcasına. "Kürsüsüne yapacağı hızlı dönüş, eyaletimizin suçluları için hiç iyi olmayacaktır."

"Çok hoş. Peki kayıt dışı görüşlerin?"

Güldü ve alaylı bir ses tonuyla, "Ne? Politik bir şeyler söyleyeceğimi mi umuyorsun? Gerçekte ne mi düşünüyorum? Bence Ray'i daha büyük bir silahla vurmalıydı."

"Evet,"

*

Ray'in kaçtığı günün ardından saat gece yarısı birdi. Savcı mutfağımı toparlarken, ben de Robyn'nin ricasını yerine getiriyordum. Davayla ilgili yazdığım her şeyi tekrar okumuş ama önceden bilmediğim yeni bir şey öğrenmemiştim.

Telefonum yine tam çalışma odamdan çıkarken çalmaya başladı.

Bir kez daha özel arama yazılıydı. Ahizeyi kaldırıp "Merhaba," dedim ve gene cevap alamadım.

Belki de saatlerdir o röportajları okuduğumdan dolayı içime bir kurt düşmüştü. Sandalyeme iyice gömüldüm ve "Ray?" dedim.

“Nereden anladın?”

Bu kesinlikle o tuhaf, tiz ses.

Kalbim duracak gibi oldu, birkaç metre ilerimde olan Franklin’e bağırarak geçti içimden: “Franklin! Buraya gel! Aman Tanrım, ne yapacağım ben?” Odamın içinden Franklin’in dikkatini çekemez, Ray hattayken polisleri aramaz, 911’e haber veremez, aramanın izini sürece kimseyi bulamazdım. Ray’e “Bir dakika bekler misin?” deme cesaretini de gösteremezdim tabii. Bir an kendimi kaybedip, Franklin’in hızla buraya gelmesini sağlamak için delicesine duvarı yumruklamak istedim; fakat böyle bir şey yapacak olursam Ray bunu mutlaka duyardı.

Yapabileceğim tek şeyi aniden yaptım: Röportaj yaptığım zaman kullandığım ses kayıt cihazını açtım. Gerçi bunu normalde konuştuğum kişilerin izniyle yapsam da, bu sefer arayandan müsaade istememiştim.

“Biliyordum,” dedim heyecanımı bastırarak.

Uzun diyebileceğimiz bir süre boyunca ses çıkmadı.

Boynuma aşan bir işe kalkışmıştım.

Lütfen Franklin, yalvarırım mutfakta işini bitir ve gel.

Ray’e doğrudan soru sormaya korkuyordum, çünkü sorular onu korkutuyor veya hikâyeler, yalanlar uydurmasına sebep olabiliyordu. Ona, “Beni neden arıyorsun? Ne istiyorsun? Neredesin? Bu insanların canını neden bu kadar yaktın?” diye sormak istedim.

Tabii bunların hiçbirini soramadım, çünkü bunu yapmak bir hata olurdu.

Nihayet dikkatli bir şekilde, “O zaman...”

“Beni arıyorlar.”

"Evet." Adımlarımı, patlayan bir yanardağın kenarındaki biri gibi dikkatle atıyordum. "Sen... İyi misin?"

"Onlara beni rahat bırakmalarını söyle."

"Bunu yapacaklarını sanmıyorum Ray."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Bu o kadar saçma ki diyecek bir şey bulamadım.

"Vahşi doğada hayatta kalmanın beş temel prensibi vardır."

O an ağzından çıkanlara karşı hazırlıksız olduğum için şaşkındım.

"Kendini koru, acil durumlarda yardım çağırabil, yemek ve suyu nasıl tedarik edebileceğini bil, bir amacın olsun ve sağlıklı kalmaya bak."

Başkasından öğrendiklerini sanki papağan gibi tekrarlıyordu.

"Bunları nereden öğrendin?" Lanet olsun, doğrudan bir soru sormuştum. Niyetim bu değildi! Kelimeleri iki kere düşünmek o an oldukça zor geliyordu.

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, öğüt verici o tuhaf ses tonuyla devam etti: "Kendini korumak, önceliğin bu. Bu da giyim ve sığınmak anlamına geliyor. Florida'da giyime pek ihtiyacın olmaz, fakat eğer saklanıyorsan kamuflaja ihtiyacın olacak demektir."

Şansımı deneyip sordum. "Bir şeyler çalmak için falan mı?"

"Aynen öyle. Mesela bir futbol sahası bulur, çocuklardan birinin çantasını alır ve içindeki kıyafetleri çalabilirsin."

"O halde kıyafetler sorun değil."

Bunu bir soruya değil de, ifade bildiren bir cümleye döndürme konusunda dikkatliydim. Sıraladığı ikinci *prensip* eğer yanlış hatırlamıyorsam 'acil durumlarda yardım çağırabilmek'ti. Ray'in acil bir durum yaşadığı kesindi. O an bana dank etti: Çağırıldığı yardım bendim. Polise onu rahat bırakmalarını söyleyeceğimi ve onların da beni dinleyeceğini ciddi ciddi düşünüyor muydu?

"Aç dolaşma, susuz kalma," dedi sessizliği bozarak. "Çünkü bu ikisi, ihtiyaç duyduğun anda gücünü elinden alan katillerdir. Bir insan uzun süre yemek olmaksızın yaşamaya devam edebilir, fakat sağlıklı düşünemeyecek, gergin ve öfkeli davranarak hatalar yapmaya başlayacaktır. Biraz para bulup da bir şeyler alabilir; fakat marketlere uğrarken epey tedbirli olması gerekir. Eğer yapabiliyorsa, yakalanma ihtimali bunu daha riskli kılrsa bile, çalmak daha iyidir."

Hemfikir olduğumu belirtecek şekilde, "Evet," dedim, fakat tamamen afallamış durumdaydım.

"Yakalanmak istemezsin. Ne yaparsan yap ama asla yakalanma. Ola ki yakalanırsan da sessizliğini koru ve yalanlar söyle. Hiç kimseye hiçbir şey hakkında doğruları anlatma."

Duyduklarım karşısında şaşkına dönüp, söyleyen kişiden ötürü ürperdim.

"Yemek konusu mu? Dediğim gibi, gerekirse avlanmak, balık tutmak ve deniz yosunu daha iyidir. Birçok yeşilliğin sapı, kökü ve yaprakları çiğ şekilde yenebilir. Su kamışı da iyi bir yiyecek kaynağıdır, çam ağaçları da yiyebileceğin bir sürü ıvır zıvırla doludur. Okyanustan veya kayaların yüzeyinden aldığın sürece yeşil deniz yosunu da iyidir, fakat sakın plajdan toplayayım deme."

Gülmek için isterik bir dürtü hissettim.

"Plajın ne zararı var Ray?"

"Her yanı kfleniyor."

"Hmm..."

"Bazı dutlar da fena değildir, fakat kırmızı veya beyaz olanlara dokunma. Çünkü böcek, slk, kurtçuk, solucan veya ekirge barındırıyor olabilirler. Derisini soyup, deşebilecekle bir bıçağın ve pişirecek bir ateşin olduğu sürece herhangi bir yılını da yiyebilirsin. Yenilebilir mi diye anlamak için bitkileri nasıl kontrol etmen gerektiğini de öğrenmelisin. Kuşlara tuzak kurmayı, doğaçlama şekilde sopa veya sapan yapman ve küçük hayvanlar için tuzak kapan yapımını da bilmen lazım."

Ray bildiğini tahmin etmeyeceğim; doğaçlama, kapan, yenilebilirlik gibi terimleri kullanıyordu. Birilerinin bunları Ray'e öğrettiğini tahmin ediyordum. Ezberleyene kadar ona defalarca anlatmış olmalıydı.

"Su mu?" dedi sanki ben sormuşçasına. "imenliklerin olduğu yerdeki muslukları veya sebilleri ara. Ya da plajda kuyuda kazabilir veya yaprakların üzerindeki iyi tutmaya yarayan poşetleri de kullanabilirsin. Ayrıca yarısına kadar iilmiş pet şişelerini de insanlar sıklıkla etrafa bırakıyor."

Kafamı salladım, fakat sonra gln hissettim.

"Daħa sonraki neydi?" diye sordu.

"Sonraki ise-"

"Hayatta kalma prensibi."

"Ne söylediğini hatırlamıyorum."

"Sadece kaçmamalı, bir amaca doğru ynelmelisin."

Tanrı biliyor ya, sen nereye yöneliyorsun diye sormak istedim.

“Sonuncuyu hatırlıyor musun?”

“Hayır, üzgünüm. Anlattıklarına aşına değilim.”

“Sağlık kalmalısın ki doktorlar ve hastanelerden uzak kalabilesin. Bu, sahiden mecbur kalırsan savaşıyor, fakat seni savunmasız hale getirecek kadar yaralayacaksa kaçacaksın anlamına geliyor. Kaçmak, savaşmaya göre neredeyse her zaman iyidir. Bunu unutma. Savaşma, çünkü çoğunlukla buna değmez ve savaşırırsan başına gelecek tek şey yaralanmaktır.”

“Fakat sen bugün savaştın.”

“Geri dönemezdim.”

“Hapishaneye mi?”

“Evet.”

Durumu birden anladım. “Hapishaneye döneceğine ölmeyi tercih edersin ve ölmemişsen de o zaman kaçmak için savaşmayı tercih edersin.”

Bir sessizlik oldu. Sanırım bu evet anlamına geliyordu.

Yaşananlar öylesine tuhaftı ki, ona daha bir sürü şey sormak istiyordum.

“Seni yakaladıklarında savaşmamıştın ama.”

“Beni o lanet yere sonsuza dek tıkacaklarını bilmiyordum.”

Rahatsız olmuş gibi gelen sesi beni ürküttü. İkimizi de tekrar sakinleştirmeye çalıştım. “Seni hapse bu kadar uzun süre koyacaklarını bilmiyordun.” Söylediklerimin kulağa soru sorarmış gibi değil de, daha çok onu onaylıyormuş gibi çıkması için epey çabalıyordum.

"Ray?"

"Evet?"

"Sana şeyi sorsam bozular musun? Hayatta kalmakla ilgili bildiğin şu şeyler var ya hani..." Soru sorar gibi görünmeden bunları nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum. "Bunları nereden öğrendin? Sana biri mi öğretti?"

Cevap vermedi ve sessizlik gittikçe uzadı.

"Lanet olsun," dedi yine rahatsız olmuşa benzer bir sesle. Fakat bu sefer daha da beter... "Gene aynısı oluyor. Bu lanet şey olduğunda uyuz oluyorum."

"Ne oluyor Ray?"

"Sanki birden aptallaşıyorum. Beynim âdeta duruyor ve ne bir şey düşünebiliyor ne de hatırlayabiliyorum. Lanet olsun, sanki bayılacakmış gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum nefret!"

Ve telefonu birden kapatıverdi.

"Franklin!" diye bağırıp, kapının eşiğinde görünene dek haykırmaya devam ettim. "Az önce Ray aradı! Ne yapacağım? Ne yapmam gerekiyor?" Franklin'in cevap vermesini beklemeden telefonu elime alıp, geri aramayı aktive etmek için önce yıldız, sonra da altı ve dokuz tuşlarına bastım. Eğer hemen yapmazsam, sonrasında işe yaramazdı. Geri arama sadece son aranan için işe yarardı. Ray hâlâ orada olabilirdi ve eğer ona tekrar ulaşabilirsem...

Telefon çalmaya devam etti ama cevap veren olmadı.

Franklin bağırды: "Anschutz veya Flanck'i ara!"

Robyn Anschutz'un ev telefonunu aradım. İkinci çağrıya dedektif telefonu açtı.

"Merhaba. Ben Marie Lightfoot. Ray beni aradı."

Ona neler olduğunu anlattım. Sesi keyifli geliyordu.

“Vay canına! Seni neden arasın ki?”

Katillerin beni arada bir dostları sandığını söyledim ona.

“Ne de kibarsın,” diye şaka yaptı. “Senden bir iyilik isteyebilir miyim? Biraz kahve hazırlayabilir misin? Az sonra orada olacağız.”

Telefonu kapattım ve Franklin’e “Gitmen lazım,” dedim.

*

“Merhaba Robyn,” dedim giriş kapısını açarken.

Kendimi bu kitabın dışında tutmayı başaramayacağımı işte o an anladım. Ray’in hayatı artık benimkiyle kesişiyordu. Suçu sadece dışarıdan gözlemleyip, tesirlerinden asla etkilenmediğiyle övünen biri için bu, tuhaf bir hissiyattı. İster beğeneyim ister beğenmeyeyim, artık Ray’in hikâyesinin bir parçasıydım.

Dedektifin ağzından çıkan ilk ve isabetli sözler, “Cep telefonu,” oldu. “Ray bu bölgede. Buranın kuzeyi veya batısında. O artık elimizde. O noktaları gözlem altına alacağız ve Ray seni tekrar arayamadan tüm bölgede koridor oluşturacağız.”

“Cep telefonu mu? Ray cep telefonunu nereden bulacak ki?”

Şunu da merak ediyordum, Ray’i yakalamak sahiden bu kadar kolay mı olacaktı?

“İçeri girin,” diye davet eder etmez, bunun aynı zamanda üniformalı ve sivil giyimli yarım düzine polisi de evime kabul etmek anlamına geldiğini de anlamıştım.

Yeteri kadar kahve hazırlamamıştım.

Ne kadar kahve hazırladığım veya polislerin ne kadarını içtiği önemli değildi, çünkü Ray Raintree beni asla geri aramadı. Aramaların, nehrin kollarından birinde bulunan, eve dönüştürülmüş bir balıkçı teknesinden geldiği tespit edildi. Teknenin sahibi olan özel numaraya sahip yaşlı hippî kayıp durumdaydı ve öldürüldüğü düşünülüyordu. Ray'in parmak izleri teknenin her yerindeydi.

Tabii çoktan kaçıyordu da.

Beni aramak için adamı öldürmüş olabileceği fikri mide bulandırıcıydı. Ölüm cezasından kaçmak için umutsuz bir çabayla insanların canını yakmak, korkunç ama hastalıklı bir zihin için anlaşılabilir bir durumdu. Fakat cep telefonunu çalmak için birini öldürmek?

Ray'in ruh haline anlam verme çabam burada sonlanıyordu.

Bir gün sonra, yerel gazeteler suçlarcasına yazılar yazmaya başladı: "Yalnız, yaralı, silahsız ve sözde pek de akıllı olmayan tek bir şüpheli, Howard County'nin kuzey boğazı boyunca, boşuna sıkılaştırılan güvenlik koridorundan sıvışarak, üç ilçeye bedel kolluk kuvvetini utandırmayı başardı."

Tüm bu olayları başlatan cinayet davasının özünü düşünecek olduğumda, gazetelerin tercih ettiği metatörleri iğrenç buluyordum.

Ray'in paçasını şimdiye dek nasıl kurtardığı belli değildi. Dedektif Paul Flanck, bunun, "Yüzerek denize açılmış ve boğularak hepimize bir kıyak geçmiş olması," dahilinde mümkün olabileceğini söylüyordu.

"Keşke," demişti ortağı Robyn Anschutz.

Florida'nın korku ve öfke içindeki anne ve babaları tarafından telefon yağmuruna tutulan vali, üçüncü günde Ulusal Muhafızları, aşırı tehlikeli olarak kabul edilen firardaki mahkûm için yapılan arama çalışmalarına destek olmaları maksadıyla göreve çağırıldı. Kendilerini kayıp çocukların bulunmasına yardım etmeye adanmış ismi açıklanmayan bağışçılar ve kâr amacı gözetmeyen kuruluşlar, güç birliği yaparak bir milyon dolarlık bir ödül ortaya koydu. Bir gecede türeyen internet siteleri, hararetli ve hastalıklı dedikodularla dolup taşıdı. Bu sitelerden biri olan Sightings, her saat başı sözde Ray'e ait yaklaşık yüz tane fotoğraf yayınlıyordu. İşsiz güçsüzler ve sahiden yardım etmek isteyen insanlar, 911'e ve polise ait diğer numaralara akın ediyorlardı.

Davayla ilgili yeni gelişmeler ulusal kanal ve gazetelerle CNN'e çıktı ve kızın kaçırılıp öldürülmesi, şu ana kadar ulaştığından çok daha geniş bir iletişim ağına yayıldı. Hatta popüler televizyon programı *Entertainment Tonight*, Ray Raintree'nin "eserleri satış rekorları kıran Marie Lightfoot'un yakında yayımlanacak gerçek suç öyküsünde" baş karakter olduğunu da duyurdular.

Entertainment Tonight biter bitmez, yazmakta olduğum kitabım hakkında okurlar bana e-posta yollamaya başladı. Topluca cevap vererek, onlara yetişmeye çalıştım. Tabii aralarında verilecek en uygun cevabın hiç cevap vermemek

olduğu kişiler de vardı; fakat e-postaların çoğu hayranlarımdan geliyordu ve onlara minnettarlığımı göstermek için bu şanslı elde ettiğim için memnundum. Bir düzine kadarını geçtikten sonra, on birinci e-postanın ardından beni hiç de hazır olmadığım bir sürpriz karşıladı.

Sayın Lightfoot, yıllar önce bir kayıp çocuk vakasını araştırmış emekli bir şerifim. Bu vakanın, sizin Raymond Raintree adıyla bildiğiniz kişinin davasıyla yakından bağlantılı olduğuna inanmak için geçerli sebeplerim var. Lütfen en kısa sürede beni ödemeli olarak arayın.

Sevgilerle,

Jack L. Lawrence, Olathe/Kansas

Bu e-posta beni durdurdu. İki kere okuyup, ipucu aradım ama bulamadım. Ödemeli arayabileceğim teklifinde bulunması, vereceği bilgi işe yaramasa bile en azından adamın niyetinin iyi olduğunu gösteriyordu. Yine de tuhaf tiplerle telefonlarda muhatap olmayı sevmediğim için, benden istediği gibi aramak yerine, e-posta yollamayı tercih ettim.

Sayın Lawrence,

E-postanız ilgimi çekti. Sizin davanız ile Ray Raintree'nin arasındaki bağlantı nedir?

İçten dileklerle,

Marie Lightfoot

Cevap birkaç dakika içinde elime ulaştı. Sanki bilgisayarının başında oturmuş da beni bekliyor gibiydi. Bu sefer bilgisayarımın monitöründe okuduklarım, kalbimin küt küt atmasına yol açtı. Yazıkları şöyleydi:

İki yıl önce, John Kepler adında, ailesinin ön bahçe-sindeyken kaybolan küçük bir çocuğun trajik davasını araştırmıştım. Çocuğun izini asla bulamadık. Fakat John-nie Kepler'ın tıpkı diğer çocuklar gibi hayali bir arkadaşı vardı ve bu arkadaşın adı Raymond Raintree'ydi. Lütfen benimle en kısa sürede iletişime geçin.

Sevgilerle, Jack Lawrence

Bu sefer adamı aradım. Hem de ödemesiz.

"Kansaslı emekli bir moruğum sadece."

Pürüzlü, otoriter bir ses duydum ve o an Jack Lawrence'ın eski bir polis memuru olduğuna inandım.

"Önemli biri değilim," dedi telefonda. "Sizin oradaki büyük şehir polislerinden hangisi, adını bile duymadığı bir bölgenin emekli şerifini dinleyecek ki? Onca telefon açtım ama tek yaptıkları, benim de herkesinki gibi sadece bilgilerimi not almaları oldu. Buna benzer binlerce telefon aldıklarını düşündüm ben de. Nasıl olduğunu biliyordur diye tahmin ediyorum. Eskiden birkaç tane Floridalı polis tanırdım; biri Sarasota'da, diğeri de Naples'da, fakat onlar da artık benim kadar yaşlılar ve tanıdıkları da yok."

Kendi bölgesinin şerifi onu, Howard County şerifiyle temasa geçirmişti. Fakat şerif o an adamla konuşmak için müsait olmasa da, yardımcısı derhâl bununla ilgileneceğine dair kendisine söz vermişti.

"Bunu duyunca baştan savıldığımı anladım," dedi.

Aradan geçen kırk sekiz saate rağmen arayan olmamıştı.

"Tekrar aradım ve biraz başlarını ağrıtmaya çalıştım."

Ancak görünen oydu ki, Florida'nın kolluk kuvvetleri o hafta firarinin aranmasıyla meşguldü.

"Sen bizim son umudumuz sayılırsın," dedi emekli şerif bana. "Kimmie ismini televizyon programında duymuş. Ayrıca tüm kitaplarını da okumuş ve senin büyük bir hayranın."

"Kimmie?"

"Kim Kepler. Kayıp çocuğun ablası. Bize kulak vereceğini düşünüyor."

"Kesinlikle vereceğim."

"Şimdi beni dinle," dedi kulağa aynı anda hem sert hem de nazik gelen bir biçimde, "bu insanların, Keplerların yani, hayatlarının uzun süre cehennemden farkı yoktu. Eğer mümkünse etrafı velveleye vermek istemiyorlar."

"Anladığım kadarıyla, Ray Raintree sayesinde oğullarının akıbeti hakkında bir şeyler öğrenebileceklerini umuyorlar. Boşuna umutlanmalarını hiç istemem Bay Lawrence. Belki Ray bu ismi sadece bir yerlerde duymuştur ve onlara hiçbir yardımı dokunamayabilir. Dolayısıyla size şunu söylemem gerekir: Ray'den bir şeyler öğrenebilmek neredeyse imkânsıza yakın. Ya da gerçekte ilgili bir şeyler öğrenebilmek diyelim. Bazen kafanızı şişirse bile, söylediği tek kelimeye dahi inanmıyorsunuz."

Hattın diğer ucundaki Kansas'ta sessizlik hâkimdi.

Ardından emekli şerif konuşmaya başladı: "John Kepler ile Raymond Raintree arasında bir ilişki olduğunu söylediğimde kendimi pek iyi ifade edemedim sanırım."

"Ve?"

"Ne kastettiğimi sandınız?"

"Ray Raintree'nin çocuğu kaçırın kişiyi belki tanıdığını. Ya da çocuğu bir yerlerde gördüğünü ve ismi kendisininmiş gibi kullandığını."

"Hayır. Belki de bu yüzden oradaki kimse beni dikkate almamıştır! Eşim, ki şu an dulum, bir şeyler anlatmaya çalıştığımda kimsenin tek kelime dahi anlayamadığını söyler dururdu. Demek istediğimiz, Ray'in John olduğu. Ray'in Johnnie'yi görmüş veya duymuş olabileceğini söylemiyoruz; Ray'in Johnnie Kepler olduğunu söylüyoruz."

Bir şok dalgası tüm bedenimi kaplayarak, beni resmen soluksuz bıraktı.

"Ray aradığınız çocuk mu?" Bunu kabullenmem hayli güç oldu. Küçük dilimi yutmuş durumdayım. Aradığım mucize işte bu diye düşündüm. Yargıç, Ray'i vurmasa ve Ray de asla kaçmamış olsaydı, bu mucize gerçekleşmeyebilirdi. "Tanrı aşkına Bay Lawrence. Bir çocuğu kaçırın bu adamın kendisinin de çocukken biri tarafından kaçırıldığını düşündüğünüzü mü söylüyorsunuz?"

"Evet, aynen onu diyorum."

"Bu kaç yıl önceydi?"

"Yirmi iki."

"Bu da onu-"

"Yirmi sekiz."

Yirmi sekiz yaşında olduğunu söylese bile bundan hiçbir zaman pek emin görünmeyen Ray için uygun bir yaştı bu. Ray Raintree'nin kendisi de kayıp bir çocuk muydu? Davanın gidişatını değiştiren bu zalim sürpriz karşısında heyecandan yerimde duramıyordum. Bu doğru olabilir miydi? Ray konusunda akla yatmayan birçok şeyin akla yatmasını sağlayabilirdi. "Aman tanrım," diyorum tekrar nefesim

kesilmiş halde. "Fakat isim dışında elinizde başka ne var? Tüm bunları sadece bir isme mi dayandırılıyorsunuz?"

"Hayır hanımefendi. Bu bir hüsnükuruntudan ibaret değil. Tesadüf veya tahmin de değil. Biliyoruz, hem de çok iyi biliyoruz. Keplerlar bu yüzden birileriyle konuşmak istedi. Polisler benimle konuşmayacaksa, ben de sizle konuşurum diye düşündüm. Elimizden gelen en kısa sürede Florida'ya gelmeli ve bu işe dâhil olmalıyız. Onu en sonunda buldukları için, Johnnie'nin elektrikli sandalyeye oturtulmasından ve onu yaşarken bir daha göremeyecek olmaktan dolayı korkuyorlar. Anlıyor musunuz?"

"Ah, tabii." Hızla düşünmeye, bir sonuca ulaşmaya çalıştım. İsterseniz sizin için savcıya ulaşabilirim Bay Lawrence, bunu yapayım mı? Veya Ray'i tutuklayan iki dedektife ne dersiniz?"

"Hayır, Katherine fikrini değiştirdi."

"Johnnie'nin annesi."

Ray'in annesi. Ray Raintree'nin annesiyle tanışma fikri ağzımı bir karış açık bıraktı.

"O insanlarla konuşmayı henüz istemiyor. Çok yakında konuşacak, fakat şu an değil. Onun ifadesini alana dek biraz beklemeleri gerekecek. Tahmin edersiniz ki Keplerlar için hayli hassas ve akla hayale sığmayacak kadar da zor bir durum. Etraflarının polisler ve gazetecilerle sarılmasını istemediklerine karar verdiler. Tek istedikleri, bu adamın onların çocuğu olduğundan mutlak şekilde emin olmak ve eğer öyleyse de onu tekrar görebilmek."

Bu şaşırtıcı istek karşısında diyecek söz bulamadım.

"Fakat çocuğun onlara ait olduğundan emin olduğunuzu söylediğinizi sanıyordum."

“Ben eminim, fakat onu gerçekten görmek gibisi olmaz. Keplarlar kendi çocukları olduğunu biliyor, fakat gözleriyle görene dek buna inanmak için kendilerine izin vermiyor gibiler.”

Şu an yürütülen insan avını düşündüğümde, bunun boş bir umuttan ibaret olduğuna kanaat getirdim.

“Çoktan ölmüş bile olabilir,” dedi emekli şerif ve aklımdan geçenleri dile getirdi: “Katherine ölüm cezasından korkuyor. Bense silahını kullanmayı seven bir kelle avcısından. Eğer yakalanıp, hapse konursa, Keplarların Johnnie’yi tanımak için bir hayli vakti olacak. Fakat demek istediğim de zaten bu; eğer mümkünse onu görmek istiyorlar, fakat bunu ellerinden geldiğince gizli tutmayı denemeyi de istiyorlar. Kendilerini *Entertainment Tonight*’da falan bulmak istemiyorlar yani.”

“Şerif Lawrence-”

“Bana Jack de.”

“Teşekkürler. Ben de Marie. Jack, onlarla buluşabilir miyim?”

“Evet. Birisine hikâyelerini anlatmak istiyorlar.”

“Bunu polislerin de dinlemesi gerekecek. Ray’i bulma konusunda onlara bir faydası dokunabilir. Hatta ailesini bir daha göreceğini öğrenmek, teslim olmasını bile sağlayabilir.”

“O işi de zamanı geldiğinde halledeceğiz, fakat şu an sadece seninle konuşmak istiyorlar.”

“Neden?”

“Çok basit. Çünkü sen oğulları hakkında bir kitap yazıyorsun. Onun hikâyesini, ister yaşasın ister ölsün, sen

yazıyorsun. Annesi de bu kişinin hikâyeyi doğru anlattığından emin olmak istiyor. Onunla tanışmıştın, değil mi?"

"Evet, birkaç kez."

"Annesi onu tanıyan biriyle konuşmak istiyor."

Ona kimsenin Ray Raintree'yi *tanımadığını* söylemek istedim.

"Eğer Katherine seninle konuşursa, başka hiçbir gazeteciyle veya medyadan herhangi biriyle konuşmak zorunda kalmaz diye düşündük."

Bunu ummanın ne kadar safça olduğunu nasıl anlatacağımı bile bilemedim.

"Ayrıca," diye ekledi etkileyici ve neşeli bir sesle, "hazır olduğumuz zaman başvuracağımız tüm bağlantılara sen sahipsin."

"Benimle telefon üzerinden mi konuşmak istiyorlar?"

"Seninle tanışmak istiyorlar."

"Bahia'ya mı geliyorlar?"

"Sen buraya gelebilir misin?"

"Şüphelen olmasın! Ne zaman?"

"Ne kadar çabuk, o kadar iyi."

"Yapabilirsem ilk uçağa atlayacağım. Başarabilirsem bu gece geleceğim. Yoksa bu senin umduğundan biraz çabuk mu oldu?"

"Hayır, gayet yerinde. Biz de öyle umuyorduk zaten."

"Harika. O zaman bana nereye gideceğimi ve oraya nasıl varacağımı söyle."

"Kansas Kenti Ulusal Havaalanı'na ineceksin. Ben de seni oradan alacağım ve doğrudan Katherine'in evine

gideceğiz. Johnnie'nin odasında kalırsan, kendisinin bundan gerçekten mutluluk duyacağını sana iletmemi söyledi."

Bu fırsatı hayatta kaçırmazdım.

"Nazik davetini memnuniyetle kabul edeceğimi söyle."

"Seni sevecektir," dedi pürüzlü sesinde birden beliren bir gülümsemeyle.

"Nerede biliyorsun?"

"Burnu havada biri falan değilsin, kibarsın."

Gururum uzun süredir böylesine okşanmamıştı; fakat bu iyi niyetini kaybetme riskini göze almam gerektiğini biliyordum.

"Jack?"

"Evet hanımefendi."

"Lütfen dinle, buradaki yetkililerle bu bilgileri gerçekten paylaşmam lazım. Polislere bunları anlatmadan, özel bir dedektif gibi Kansas'a uçamam."

"Pekâlâ," diyor tereddütle.

"Katherine diyor ki-

"Kendisi isteyene kadar onlarla konuşmak zorunda değil Jack."

Sonunda bana müsaade etti, çünkü etik olarak aksini yapamayacağımı açıkça belirttim. Anschutz ve Flanck'e davalarındaki bu köklü değişimi hakkında bilgilendirmeden Kansas'a gidemezdim. Bu akıl almaz haberi onlardan sakladığımı daha sonra öğrenirlerse nasıl tepki vereceklerini hayal bile edemiyordum.

Telefonu kapatır kapatmaz bir dizi insanı aradım. İlk olarak seyahat acentemi aradıktan sonra, dedektif Franklin

ve Leanne English'e ulaşmaya çalıştım. Tarafsızlığımı korumam lazımdı, yoksa kendi şehrimdeki kaynaklarımı kaybedebilirdim. Röportaj yaptığım herkese karşı dürüst olmak prensibimdi. İnsanları asla birbirine düşüremezdim. Polislere, kurbanların ailelerine ve özellikle de katillere asla yalan söylemezdim. Çünkü teoride, benzer insanlar birbirilerini çekerdi; üstelik bunu yaparken yakalanabilirdim de. Hatta, davanın önde gelen isimlerinden biri, "Savcıyla ilişki mi yaşıyorsunuz?" diye soracak olsa, buna *evet* demek zorunda kalırdım, ki Franklin'e de bunu söylemiştim zaten. Bunun dışındaysa, eğer yayınlamam için müsaade almamışsam, tüm sırları saklardım. Kariyerim, bir düzine insanın güvenini kazanmam ve bunu kaybetmem üzerine kuruluydu. Bu kişiler çoğu gazetecilere şüpheyle yaklaşır, ayrıca hepsinin de kendine göre zayıf noktaları bulunurdu. Düşünmeden yaptığım bir alıntı, masum birini küçük düşürebilir veya bir kanun adamının ya da avukatın itibarını yerle bir edebilirdi. Haksızca bir zalimliği yayınlamak yerine, nezaketi elden bırakmazdım. Bu yüzden kitaplarımda –kötü insanlar hariç– kimse *çirkin* değildir; sadece ilginç bir görünüme sahiptirler. Ya da kimse şişman veya sıska değil, cezbedici şekilde zinde veya modaaya uygun şekilde incedir. Bugüne kadar, hem diplomatik hem de dobra biri olarak kendime isim yapmıştım ve bazen bunun ip-te cam-bazlık yapmaktan aşağı kalır yanı yoktu. Ayrıca ünümün yayılmasına da yardım eder ve böylece beni hiç tanımayan insanlar dahi aradığımda telefonu açardı.

*

Orta Batı'dan gelen bu baş döndürücü haberi dedektiflere aktarmakta hiçbir sorun yaşamadım.

"Bu insanlara inanıyor musun?" diye sordu Robyn Anschutz.

"Sanırım... Onların buna inandığına inanıyorum," diye cevaplıyorum tedbirli davranarak.

"Eğer doğruysa harika bu."

"Öyle olduğu kesin."

"Birçok şeyi açıklığa kavuşturur."

"Aynen."

"Fakat her şeyi değil. Mesela Ray bunca yıldır nerele-reydi gibi."

"Veya onu kim kaçırmıştı," diye dâhil oldu paralel hat-taki Paul Flanck.

"Kaçıranı kim kaçırdı?" dedi Robyn merakla. "Vay ca-nına."

Kepler ailesini aramadan önce Jack Lawrence'la ileti-şime geçeceklerine dair dedektifler bana söz verdi.

Leanne English bu sefer aramama cevap verdi.

"Nasılsınız?" diye sordum içtenlikle.

Tellerle tutturulmuş çenesiyle konuştuğu için söyledikle-rini anlamak güçtü. "Daha iyi günlerim de olmuştu," diye geveledi. "Bana o insanların numarasını ver."

"Size o numarayı vereceğim," diye karşılık verdim. Ona bir teklife bulunsam mı diye düşündüm bir an: Sen bana Ray'ın hukuki faturalarını kimin ödediğini söyle, ben de annesine nasıl ulaşabileceğini söyleyeyim gibi... Fakat bunu yapamazdım.

Teklifimin onu tatmin etmesi gerekirdi.

Ardından Franklin'i aradım ve olayların evrildiği yöne dair şaşkınlığımı belirterek telefonda birkaç dakika geçirdik. Sonunda, "Pekâlâ şekerim, kitabımda kullanmam için resmi bir alıntı alayım senden," dedim.

Bir an düşündükten sonra, "Eğer bunun gerçek olduğu doğrulanırsa, bu kaderin korkunç bir cilvesidir." Savcı sesini takındı ve sözlerini not düşmem için bana bir hayli zaman verdi. "Bildiğim kadarıyla, kaçırılan bir çocuğun kendisinin de çocuk kaçıran birine dönüştüğü, kayıtlardaki ilk dava bu olsa gerek. İstismarın istismara yol açtığı ilkesine birçok insan aşınadır, fakat böylesi bir yorumuna ben ilk defa rastlıyorum."

"Harika," diye mırıldandım sözlerini karalarken. "Başka?"

"Böyle olacağını bilmemiz gerekirdi," diye aktarıyor. "Kaçırılan onca çocuğu düşünün. Genelde aileleri tarafından kaçırılıyorlar, ama kaçırılma kaçırılmazdır. Sanırım yakında ikinci ve üçüncü nesil çocuk kaçırıcıları görmeye başlayabiliriz." Sesi bir anda gerçekten de savcı gibi çıkmaya başladı; öfkeli ve ister biyolojik ebeveynler ister tamamen yabancı kişiler olsun, çocuk kaçıranlara karşı savaşa dalmaya hazır biri gibiydi. "Eğer tek bildiğin istismarsa, o halde tek yapacağın da istismardır. Eğer tek bildiğin kaçırmaksa, o halde tek yapacağın da kaçırmaştır."

"Tamam Franklin, peki ama zalim ebeveynlerle yetişip de düzgün insanlar olan çocuklara ne demeli?"

Ne söyleyeceğini biliyordum, fakat yine de alıntı olarak almam lazımdı.

"O halde tek bildikleri istismar değildir."

"O halde, Ray'in yaşamının ilk altı yılına ne demeli? Ya o yaşlara dek sevildiği ve şefkat gördüğü ortaya çıkarsa?"

“Yani?”

“Yani bunun onu korumuş olması gerekmez miydi?”

“Her zaman değil. Dünya üzerindeki en dengeli fareyi bir kutuya koydun ve ona düzenli olarak işkence ettin diyelim; umudunu kaybedecek ve ölecektir. Dünya üzerindeki en sevgi dolu fare anne onu doğurmuş ve fare hayatına denk gelecek şekilde o çocuğun altı yıllık ömrü boyunca onu büyütmüş olabilir; o güzelim, sevgi dolu fareyi deneysel psikolojiyle uğraşan birine teslim edersen, önce psikozlu ve ardından da ölü bir fare elde edersin, hem de sadece birkaç gün içinde.”

“Fakat insanlar fare değildir Franklin.”

“Evet,” diye onayladı keskin bir ses tonuyla. “Fakat insanların çoğu faredir.”

İşte tam da bunları demesini umut etmiştim. Kitabın sayfalarında harika duracaklardı.

Sanırım konuşmasını bitirmişti. Tam kalemimi bırakıyordum ki Franklin’in ani öfke patlamasıyla beraber kalem hızla elime aldım. “İşte yetişkinlerin çocuklara şefkatli davranması bu yüzden mühim. İnsanını canını sıkan lanet olasıca tüm yetişkinlerin hem de. Her çocuğa gülümseyin, diyorum insanlara, çünkü tüm hafta boyunca bir ebeveyn den alacakları tek gülümseme bu olabilir. Asistanlarımdan birini bile çocuklara kaba davranırken yakalarsam, yabancılaşmış, acınası bir insanoğlunun daha yaratılmasındaki başarılarından dolayı onları tebrik ediyorum.”

“Eğer Ray hakkındaki bu iddialar doğruysa,” dedim, “ve polisler onu yakalarsa, yine de idam cezası için bastırarak mısın?”

“Mutlaka! Kaçırılmış oldukları ve hatta istismara uğramış oldukları gerçeği Natty’i geri getirmez, değil mi? Natty’nin ailesine, zavallı küçük Ray Raintree için üzülmelerini söyle de gör bakalım. Bu döngülerin nerede başladığı beni ilgilendirmiyor Marie, ama bir yerde durdurulmaları gerekiyor. Eğer bu Ray’i elektrikli sandalyeye oturtmam gerektiği anlamına geliyorsa, o zaman ben de bunu yapacağım.”

“Fakat eğer Ray, yabancılaşmış diğer acınası insanlar tarafından yaratılan yabancılaşmış şu acınası insanlardan biriye?”

“Eh, o halde acısını dindirelim,” dedi Franklin, alaycı ve kara bir mizahla.

*

Ray’in annesiyle tanışmadan önce bu dediklerine katılmam daha kolaydı.

Bu konuşmalardan yirmi dört saat sonra, kendimi Teksas’da, Ray’in çocukluğunda kullandığı yatak odasında bulmak beni tek kelimeyle afallattı. Duvar kâğıtları 1970’lerden kalmaydı. Etrafım oyuncaklarıyla sarılıydı ve aralarından bazıları şu an için koleksiyoncu parçası bile sayılabilirdi. Ray’in annesi oturması odasında ve ayaktaydı, çünkü oğlunu bir daha görene dek nasıl uyuyabileceğini bilmediğini söylüyordu.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve artık bir değil, iki kaçırmayı konu edinen kitabım için yeni bir bölüm yazmaya başladım.

İKİNCİ KISIM
JOHNNIE

-KÜÇÜK DENİZ -KIZI
MARIE LIGHTFOOT

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Florida, Ray Raintree'nin izindeyken, çoğu polisin adını bile duymadığı bir yerde, haklarında hiçbir şey bilmedikleri bir kadının evinde, Ray'in kimliğine dair gizem aranmaya başladı.

Bu yer, Kansas City'nin altmış beş kilometre dışındaki Olathe'ydi.

Kadının adı da Kim Kepler; otuz yaşında, bekâr ve çocuğu olmayan bir kadın. Gizemin tam çözüldüğü anda, Kim, televizyonun karşısında sehpasıyla oturmuş, dışarıdan istediği Çin yemeğini yiyor ve *Entertainment Tonight*'ı izliyordu. Yediği yemek dilimlenmiş domuz etlerinden yapılan ve soya sosuna batırarak yediği moo shooydu. Bu, en sevdiği Uzakdoğu yemeğiydi. Kimilerinin damak zevkine göre biraz yavan kalabilirdi belki, fakat kendisinin lezzetli bulduğu bu yiyeceği, Çin restoranından her siparişinde isterdi. Kim'in buna benzer adetleri vardı; ister Meksika restoranlarından istediği peynirli enchilada, ister McDonald's'da yediği quarter pounder ya da İtalyan restoranlardaki fettucine Alfredo olsun, Kim, denenmiş ve onaylanmış favorilerinden asla şaşmazdı. Bu tanıdık yemeklerde onu rahatlatan bir yan vardı; sürpriz yoktu, hayal kırıklığı yoktu ve beğenmezse atması gibi bir durum da yoktu.

Her akşam yerel kanallarda gösterilen bu neşeli ve hafif program, haberler olarak nitelendirilebilecek herhangi bir şeyi izlemek, okumak veya dinlemek yerine tahammül edebildiği tek yayındı. Kim Kepler, tıpkı annesi Katherine Kepler gibi, haberleri takip etmekten kaçınırdı. İki kadın da kaçırılan küçük çocuk haberleri duymaya dayanamıyordu. Bu, canlarını çok yakıyor ve eskiye dair bir sürü anıyı da beraberinde getiriyordu. Çünkü Kim'in küçük kardeşi henüz altı yaşındayken ortadan kaybolmuştu. Buna benzer ürkütücü bir haberin ekranlarda veya gazetelerle dergilerde ne zaman yayınlanıp da tüm hatıralarını geri getirebileceğini ve onu ağlatıp tüm gününü mahvedebileceğini asla bilemezdi. Birleşik Devletler'de âdeta bir çocuk kaçırma salgını, özellikle de ebeveynler tarafından gerçekleştirildiği için, bu haberler de gündelikti. Fakat Kim bunlardan kaçınmak için epey çaba sarf ediyor, bunu yaparken dikkat çekmemeye çalışıyordu. Eğer Kim'in çalıştığı yerde biri böylesi bir hikâyeden bahsetmeye çalışırsa, bir bahane uyduruyor ve o muhabbetten sessizce uzaklaşıyordu.

Bu durum yirmi iki yılın ardından bile onu hâlâ can evinden vuruyor, onu kahrediyordu.

Fakat Kim, *Entertainment Tonight*'ı her zaman güvenli görmüştü.

Bu programda her şey film yıldızları, televizyon starları, dedikodularla ilgiliydi, kayıp çocuklarla değil.

Tek başına yemek yerken bu programı izlemek Kim'i rahatlatırdı. Yalnız biri olduğundan falan değil, bilakis sosyal ve hatta bir sürü arkadaşı olan biriydi Kim. Özellikle annesi, kız kardeşi ve bir dereceye kadar da erkek kardeşiyle yakındı.

Kim'in tek istediği kötü haberler görmemek ya da duymamaktı.

Birçok insan böyle hissederdi, bu yüzden af dilemesine falan gerek yoktu.

Nice insanın entelektüellikle, Orta Batılı olmayı yana getirmeyeceğini biliyor olsa da, buranın yerlisi olduğu için de af dileyecek değildi.

Aynı insanlar, Orta Batı'nın –özellikle de Kansas'ingüvenli bir yer olduğunu da sanırdı. Fakat Kim'in düşüncesine göre, bu bir illüzyondan ibaretti. Kendi kardeşinin başına gelene bakmalılardı önce. Sonra da bir gün çıkıp giden ve asla dönmeyen babasına... Bunlara rağmen, buradan taşınmak için asla bir sebebi olmamıştı. Eğer Kansas bile güvenli değilse, o zaman muhtemelen hiçbir yer değildi. Ayrıca annesi buradan asla ayrılmaz ve Kim de asla annesini ardında bırakmazdı.

İşte böylece, Florida eyaletinin Howard bölgesindeki Bahia Beach kentinin oldukça uzaklarındaki Kansas eyaletinin Johnson bölgesinde yer alan Olathe kentinin tam merkezinde oturmuş, yemeğini yiyor ve *Entertainment Tonight*'ı izliyordu.

Johnson County'nin idari merkezi olan Olathe, Kansas'ın en hızlı büyüyen kentiydi. Havadan veya otuz beşinci karayolundan geçen biri için burası Kansas'ın uydu kenti olarak gözükürdü. Fakat yakından bakılacak olursa, önlerinde verandaları, salıncakları ve geniş bahçeleri bulunan küçük ve ahşap beyaz evleriyle, küçük kasabalara özgü o cezbedici havasını koruduğunu görmek mümkündü. Şehrin adı, en azından barındırdığı beyazlar tarafından, ikinci hecesi aksarıyla söylenmek üzere, O-lay-ta şeklinde telaffuz

edilirdi. Vahşi Bill Hickock bir zamanlar hemen yolun aşağısında yaşamıştı.

Kim de bu küçük beyaz evlerden birinde yaşıyordu.

Annesi de iki blok aşağıdaki benzer bir evde kalıyordu.

Kız kardeşi ve ailesi ise komşu uydu kent olan Lenexa'da, diğer erkek kardeşleri ve ailesi de yirmi dakikalık sürüş mesafesinde olan Prairie Village'da ikamet etmekteydi.

Kim, programın sunucusu olan Mary Hart'ı dinliyordu."Florida'da ise işler karışıyor! Eserleri satış rekorları kıran yazar Marie Lightfoot'un yakında yayımlanacak gerçek suç öyküsünün baş karakteri olan firardaki bir katili yakalamak için geniş kapsamlı bir insan avı yürütülmekte. Lightfoot tam da kitabının sonunu bildiğini sanırken, katil, Bahia Beach adliyesinden iki gün önce kaçtı. Jürinin kararıyla altı yaşındaki Natalie McCullen'in kaçırılmasından ve-

Kim uzaktan kumandaya uzandı.

"Öldürülmesinden--"

Yağlı parmaklarıyla kapatma tuşunu bulmaya çalıştı.

"Suçlu bulunan katil--"

Kim, delicesine kapa tuşuna bassa da hiçbir şey olmadı. Kumanda bazen ilk basışta çalışmazdı.

"Raymond Raintree adıyla da bilinen--"

Kim Kepler bu ismi duyduğunda, sanki birisi göğsüne tokmak savurmuş gibi hissetti. Nefesi kesilmiş halde koltuktan fırlamış ve sanki görünmeyen bir düşman tarafından şiddetli bir darbeye maruz kalmış gibi haykırmıştı. Gövdesi sarsılmış, nefesi kesilmişti. Kafasının içinde güçlü bir çınlama sesi duyuyordu. Başı dönüyor, sanki birden körleşmeye başlamışçasına görüşü kararıyordu. Parmaklarının

arasından kayan uzaktan kumanda tahta sehpadan sekip, oradan da halıya düşmüştü. Kumandanın kırılan arka tarafından iki tane uzun kalem pil fırladı. Kim'in ağzı bir açılıp bir kapansa da, hiçbir ses çıkmıyordu.

Delirmişçesine televizyondaki sunucunun dediklerini dinlemeye çalışmıştı, fakat kulaklarında küt küt atan nabızı duyuşunu engelliyordu. Kendi nefes alışının sesi onu sağırlandırmıştı. Duyduğu tek şey kapanış sözleriydi, “çoktan film anlaşması yapılsa da, artık maceranın nasıl sonlanacağını bilen kimse yok.” Diğer haberlere geçtiklerini gördüğünde, Kim ellerini ağzına yaklaştırdı ve televizyonun karşısında yerinden o kadar hızlı fırladı ki, iki bacağı da sallanan sehpanın devrilmesiyle Kim'in yemekleri etrafa döküldü.

“Raymond Raintree,” diye fısıldadı sarsılmış bir sesle.

Ardından tekrar ve tekrar çığlık attı. Ağlamaya başlayıp, küçük evinin her odasında deli gibi koşuyor; ellerini sıkıp, yumruklarını ve avuçlarını duvarlara ve kapıların pervazlarına vuruyordu. “Tanrım, oh Tanrım!” Duymuş muydu, o ismi sahiden de duymuş muydu? “Ne yapmalıyım, ne yapmalıyım?” Ardı ardına haykırıyor, sanki tutunacak bir yeri olmayan ve görünürde bir sonu bulunmayan bir kuyunun derinliklerine doğru düşüyordu.

“Anne!” diye çığlık attı boş evin içinde, ardından da telefonun yanında dizlerinin üzerine düştü ve inledi. “Johnnie!”

Raymond Raintree, küçük kardeşi Johnnie Kepler'in altı yaşındayken hayali arkadaşına verdiği isimdi. Kim o ismi asla unutmamış ve şu ana dek annesi dışında hiç kimse-den bir daha duymamıştı. Florida'daki şu korkunç, firar-daki adamın, yirmi üç yıl önce kardeşini kaçıran adamla bir ilişkisi olabilir miydi?

Annesini aramalı ve az önce duyduklarını ona da anlatmalı mıydı?

Peki, nadir rastlanır bir isme sahip bu adamın, ya uzun süredir kayıp haldeki kardeşiyle kesinlikle hiçbir alakası yoksa? Veya ilişkisi olsun ya da olmasın, ya bunu annesine söylemek, Katherine Kepler'ın kalbini daha çok kırmaktan başka bir işe yaramazsa?

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye ağlamıştı kendini son derece yalnız hisseden Kim. Ve daha sonra kız kardeşini aramak için telefonu kaldırdı, fakat ardından geri bıraktı. Sonra erkek kardeşini aramak için telefonu yine eline alsa da, fikrini tekrar değiştirdi. Onlarla durumu değerlendirmek ve ne yapması gerektiğini öğrenmek istiyordu.

"Hayır." Kim birden başka bir şansı olmadığını anlamıştı. Eğer şimdi aramazsa, olayın sonucu nereye varır varsın, annesi onu asla affetmezdi. Eğer bu durumu ilk önce öğrenmesi gereken biri varsa, o da Katherine Kepler'dı. "Annemi aramalıyım."

Kim telefonu tekrar eline aldı ve ağlaması ile sesini kontrol altına alana dek ahizeyi tuttu. Fakat annesinin kibarı sesi, "Alo?" dediğinde, kendini yine kaybetti ve küçük bir kız gibi ağlamaya başlayarak, henüz haberleri bile duymadan yaşlı kadını dehşete düşürmüştü.

John Michael Kepler'ı son gördüklerinde, çocuk altı yaşındaydı ve kaçırıldığı evlerinin ön bahçesindeydi. Fakat Natalie Mae McCullen'ın aksine, küçük Johnnie Kepler ne ölü ne de diri olarak bir daha görülmüştü.

"Raymond Raintree. Johnnie'nin hayali arkadaşına verdiği isim buydu," diye açıklayacaklardı annesi ile Kim daha sonraları kendilerine soruyu yönelten polislere, gazetecilere,

FBI'a ve avukatlara. "İsmi nereden bulduğunu asla öğrenemedik. Tanıdıklarımız arasında Raymond isminde biri yok. Elizabeth Taylor'ın eski filmi dışında Raintree adını asla duymadık. O isimleri bir yerden mi duydu, nasıl öğrendi, bunu da hiçbir zaman öğrenemedik," diyeceklerdi.

Fakat birçok çocuk gibi, John Kepler da kendine bir fantezi arkadaşı yaratmıştı ve erkek ya da kız kardeş veya annesiyle babası, ona kiminle konuştuğunu sorduğunda, tereddütsüzce, "Raymond Raintree," diyordu. Ailesinin anımsadığı kadarıyla, Johnnie bunu birbirinden farklı dört değişik heceyle telaffuz ediyordu; küçük bir çocuğun telaffuzu için söylemesi epey zahmetli bir isim olmasındandı muhtemelen. Ray, mund, rain, tree. Tabii hayali arkadaşları olan tüm diğer çocuklar gibi, Johnnie de görünmez dostunu neredeyse her yere götürüyordu.

Kim, şaşırtıcı şekilde, uzun yıllar önce kendisini bu isimle tanıtan adamın kardeşinin ta kendisi olabileceğini aklına getirmemişti.

Arada herhangi bir bağlantı varsa bile, Kim, bu adamın hepsinin hayatını mahveden o iblis olabileceğini düşünmüştü sadece. Daha sonra ise, televizyonda gösterdikleri adamın, kardeşini kaçıran kişi olmak için fazla genç olduğunu fark etmişti. Buna rağmen, bu kişinin Johnnie olabileceğini ne yüreği ne de mantığı kabul etmiş; çünkü televizyondaki bu adam, şu an yirmi sekiz yaşında olması gereken John'a göre çok daha genç görünüyordu.

"Gerçekler," diye kabul edecekti sonrasında, "idrak edemeyeceğim kadar acı vericiydi. Tam olarak neden öyleydi, bilmiyorum. Belki de zihnimin bir yerleri, tuhaf görünümlü bu adamın, küçük bir kızı katletmiş bu iğrenç

kişinin, benim erkek kardeşim olabileceği ihtimalini kabullenmeyi reddediyordu. Hayır... Hayır, olamaz.”

Annesi içinse durumu idrak etmek o kadar zor değildi.

“Biliyordum,” diyecekti daha sonra Katherine Kepler. “O adam benim çocuğumdu.” Kim ismi söyler söylemez anlamıştı. “Ardında mantıklı bir sebep falan yok. Sadece biliyordum. İçimde kabaran tuhaf bir umut ile kusacakmış gibi hissetmeme neden olan hastalıklı bir dehşeti aynı anda hissetmiştim. Sanki bir lunapark treniyle yukarı tırmanırken, bir yandan da aşağı iniyor gibiydim. Her şey üstüme üstüme geliyordu. Gerçekten de kustum bu arada; bilmek isterseniz diye söylüyorum. Titriyor ve ağlıyordum. Fakat onun oğlum olduğunu biliyordum!”

Annesinin evine gerçekten de koşarak giden Kim, buradan kardeşlerini aradı. Johnson County Şerif Departmanı’ndan emekli Jack Lawrence’ı da. Bunca yıldır Keplerlarla iletişimi kesmemiş olan Jack, Johnnie’yi bulmaktan hiçbir zaman tam anlamıyla vazgeçmemişti. Keplerlar Jack’i sever, eşini ve çocuklarını tanır ve Jack’e aileden biriymiş gibi davranırlardı.

Kim, emekli şerife televizyonda az önce duyduklarını anlatmıştı. Jack, derhâl Bahia Beach Emniyet Müdürlüğü’ne ulaşacağına, elinden geldiğince bilgi topladıktan sonra da onları bilgilendireceğine dair söz vermişti.

Jack, “Annen nasıl?” diye sormuştu Kim’e. Kim, adamın kalın sesine karışmış heyecanı ve endişeyi duyabiliyordu.

Kim, annesinin şu an darmadağın olduğunu –banyoda kustuğunu ve çıktıktan sonra da ağladığını– ve şu an ona yardımı dokunacak tek şeyin daha fazla bilgi almak olduğunu söylemişti.

Jack, bunu derhâl yapacağına dair onu temin etmişti.

Bunun ne yazık ki imkânsız olduğu ortaya çıkacaktı; çünkü Florida'daki hiçbir yetkili ona aldırış etmeyecekti.

Keplerler nasıl emin olacaklardı?

Florida'daki birileri Jack'le ilgilenene dek geçen iki günlük sürede, aile, Ray Raintree'nin kayıp çocukları olup olmadığını öğrenmek için kendi çaplarında deliller gibi uğraştı.

Kim Kepler, Virginia'nın Arlington kentinde yer alan, Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuklar Ulusal Merkezi'ne bağlı bir video-işleme laboratuvarı olduğunu duymuştu. Bu merkez, erkek kardeşi kaybolduğunda henüz kurulmamıştı. Zaman içinde, isteyen herkesin veritabanlarına hiçbir ücret ödmeden ulaşması olanaklı kılınmıştı. Yapmanız gereken tek şey organizasyonun internet sayfasına girmek ve kayıp çocuğu ya da kaçırılan kişiyi tasvir eden bilgileri yazmanızdı. Johnnie Kepler yıllardır bu organizasyonun veritabanında listeleniyordu. Teknoloji ile ailelerin verdiği fotoğrafların etkili ve hüzünlendirici iş birliği sayesinde uzmanlar, artık kayıp çocukların ileriki yıllarda neye benzeyeceklerini gösterebiliyorlardı.

Kim burayı aradığında, Johnnie'nin önden çekilmiş boy fotoğrafıyla birlikte, hayatta olması halinde yaşattığı olacağı akrabaların fotoğraflarını da getirmesini istemişlerdi.

"Ona ait video görüntüsü var mı?" diye sormuşlardı ona nazikçe.

"Hayır," demek zorunda kalmıştı Kim.

Johnnie'nin kayboluşundan önceki Noel'de, babaları, annelerine Noel hediyesi olarak bir video kamera almak istemişti. Bu hediyeyi asıl isteyen kendisi olduğu için, adam en nihayetinde onu almamaya karar vermişti. "Bu doğru

olmazdı," demişti Fred Kepler en büyük çocuğuna. Annelerinin, hep istediği waffle tavaşını babalarına almasından farkı olmazdı bunun. Ancak daha sonra ailedeki herkes, her zamanki gibi bencillik yapmış olmasını dileyecekti. Fakat Fred Kepler sırf o Noel'de kendisine yaraşmayan düşünceli bir harekette bulunmaya karar verince, geriye ne Johnnie'ye ait bir video kaset ne de küçük çocuğun koşarken, oynarken, yemek yerken, gülerken, kucaktayken, duş alırken veya uyurken tek bir görüntüsü kalacaktı. Sadece fotoğraflar vardı. İçlerinden biri, Johnnie'nin küçük sırtışını, gri-mavi gözlerini ve dimdik saçlarını gösteren, büyük,yirmiye yirmi beş santim ebatlarında, tam renkli ve kaliteli bir stüdyo fotoğrafıydı.

"Onu da getirin," denmişti Kim'e. Zaten oraya gitmeyi planlıyordu.

Kim, bir günden kısa bir sürede Arlington'a varmış ve fotoğraflarla birlikte kardeşinin olabildiğince detaylı bir tarifini de veritabanına eklemişti. Kardeşine ait bulabildiği diğer tüm kaliteli fotoğrafların yanı sıra yirmi sekiz yaşındayken stüdyoda çektiği kendine ait resmi ve diğer erkek kardeşine ait birkaç şipşak fotoğrafı ve hatta ebeveynlerinin az çok o yaşlardayken çekilmiş fotoğraflarını bile götürmüştü. Bunlara ek olarak, internetteki bazı gazete ve dergilerden, Florida'daki kaçağa ait fotoğraflar çıkartmıştı.

"Bunları benim götürmem lazım," diye açıkladı kardeşlerine. "Bu değerli eşyaları bir kutuya koyup da yollayamam. Gözlerim veya ellerim onların üzerinde olmalı, çünkü başlarma bir şey gelirse bu annemi mahveder."

Yıllar boyunca, iyi niyetli birçok kişi bu kıymetli fotoğrafların kopyalarını çıkarmaya gönüllü olsalar da, Katherine Kepler buna asla müsaade etmemişti. Onlara zarar

verecek ya da yok edecek bir şeyler olmasından çok korkuyordu. Bu riski göze alamazdı. Johnnie'nin ilk saç kesiminden kalan bir tutam saç, bebek dişi ve oyuncakları dışında, en küçük çocuğundan kalanlar bunlardı.

Fakat kızının onları Virginia'ya kendi elleriyle taşımasına izin verdi.

Katherine Kepler, fotoğrafların ilk defa elinden çıktığı o an gözyaşlarına boğulduğunu Kim'e daha sonra söyleyecekti. Katherine, Kim dönene ve fotoğrafları hasarsız şekilde onun ellerine teslim edene dek kaygıdan yerinde duramadığını kızına ve oğluna itiraf etmemişti.

"Eğer bunu biliyor olsaydım," dedi Kim, "fotoğrafları yanıma alacak yürekliliği gösteremeyebilirdim."

Yaşlandırma tekniğini laboratuvarda ilk uyguladıklarında, Kim ve uzmanlar, bir adama ait suratın belirmeye başladığını gördüler. Bu kişi diğer erkek kardeşine çok benziyor, ama Ray Raintree'yi hiç andırmıyordu. Yaşlandırılmış fotoğraftaki adamın suratı fazla etli, fazla sağlıklı görünüyor ve Ray'in aksine, yirmi sekiz yaşındaki birinin hakkını veriyordu.

Kim, anlık trajik bir esinle, "Ya bunca yıldır onu kimse sevmeyse? Ya ihmal edilmiş ve iyi beslenmemişse? O zaman daha farklı görünür müydü?" diye birden söyleyivermişti klavyesinin başındaki uzmana.

Uzman tekrar klavyesinin tuşlarına dokunmuştu.

Ekrandaki fotoğraf eriyip kaymış ve değişmişti. Surat incelmış ve nasıl oluyorsa küçülmüştü. Ekrandaki kişinin tüm çehresi süzölmüş gibiydi. Ve işte ekranda birden Raymond Raintree'nin hık demiş burnundan düşmüş bir benzerinin görüntüsü belirmişti.

Kim uçakta yol boyunca ağlarken, eski ve yeni fotoğrafların tümü kucağındaki sağlam zarfın içinde duruyordu. Onları annesine gösterirken biraz pişmanlık duymuştu.

Katherine'in çocuğu hayattaydı.

Fakat çocuğu bir canavara dönüşmüştü.

Katherine Kepler halen çocuğunun kaybolduğu günkü kilodaydı; altmış kilo ağırlığında, narin kemiklere sahip, bir metre altmış yedi santim boyunda bir kadın. O gün de bugün de, aslında olmak istediği kilodan beş kilo fazlaydı. Ayrıca halen 1976'daki saç stili ve renginin tıpatıp aynısına sahipti; o zamanların modası olan, Dorothy Hamill tarzı kâküllü sarı balyaj saçlar... Neyse ki her döneme uygun olan klasik bir saç tipiydi bu. Fakat Katherine'in saçlarını böyle tutmasının veya kilosunu ideal ağırlığının beş kilo üzerinde korumasının sebepleri bunlar değildi.

"John'un beni hatırlayabilmesini istiyordum," diye açıklayacaktı. "Eğer bana dair herhangi bir anısı varsa, bu, benim otuz iki yaşındaki halime ve bu saç modelimle olacaktı." Muntazam yapılmış saçlarına dokundu. "Ve de bu bedenle." Egzersiz yaparak genç tuttuğu bedenini işaret etti. Orta yaşla beraber, fazladan beş kilonun on kilo olmasını engelleme mücadelesi de başlamıştı. Fakat diyet ve aerobik antrenmanlar sayesinde kilosunu korumayı başarmıştı.

"Tabii bir de bu yüz," dedi.

Nispeten genç sayılabilecek bir yaş olan kırk beşinde, Katherine, kaybolmuş çocuğunun tanıdığı ve sevdiği yüzü korumak için umutsuz bir çabayla, iki tane yüz gerdirme operasyonu yaptırmıştı. Hoş bir ifadeyle doğallıkla yukarı kalkmış dudaklar, narin bir burun, mavi gözler, zarif çeneyle

kulaklar ve kalın kaşlarla, güzel ve içten görünümlü bir Orta Batılı suratıydı bu. Operasyonların bir neticesi olarak, Katherine Kepler, hâlâ en küçük çocuğuyla çektiirdiği fotoğraflardaki genç kadına ciddi ölçüde benziyordu.

Katherine, şu an yirmi sekiz yaşında olması gereken en küçük oğluyula bir kez daha karşılaşır; Johnnie'nin gördüğü ilk ve en sevgi dolu bu yüzün, kendisine türlü hatırayı çağrıştıracağını umuyordu.

"Johnnie doğduğunda," diye anımsayacaktı Katherine, "gözlerini tamamen kısımış, ağlıyordu. Ta ki kucağıma verilene dek. Birden, sanki bir mucize gerçekleşmişçesine, ağlamayı kesmişti. Gözleri açılıvermiş ve birbirimize bakmıştık. Bu dünyada ilk gördüğü insan hakikaten de benim."

Annesi, yılların ardından, eğer ki kader ağlarını böyle öreceyse, oğlunun dünyada göreceği en son insan olmaya da kararlıydı. Bu dünyaya onun gözlerindeki sevgiyi görerek gelmişse, o halde ayrılırken de o gözlerde halen var olan sevgiyi görecekti.

Katherine, kalbinin derinliklerinde, oğlunun kendisine doğduğu günkü ilk bakışıyla bakabileceğini biliyordu; hoş görünümlü ve niyeyse aşına olduğu bir yabancı olarak...

Kim, Johnnie'nin yaşlandırılmış fotoğrafını annesine gösterdiğinde, Katherine Kepler bir an dahi tereddüde düşmedi. Fotoğrafa tek bir bakış attı ve onu göğsüne bastırdı. "Bu benim sevgili oğlum ve ben ona canımı veririm."

Kim'in erkek kardeşiyse, annesinin duymadığı bir anda alaycı bir ifadeyle, muhtemelen canını değil ama, eğer hukuki masrafları üstlenirlerse, geri kalan her şeyi vermek zorunda kalacaklarını ifade etti. "Bu fotoğraftan daha fazla kanıt istiyorum," dedi kız kardeşlerine. "DNA. Parmak izleri."

Fotoğraf kanıtı ellerine geçer geçmez, Johnnie'nin muhtemelen ne kendisini ne de kardeşlerini hatırlayacağına dair Katherine Kepler, kendini ve çocuklarını uyardı. Johnnie olay anında çok küçüktü ve aradan yıllar geçmişti, üstelik bu zaman aralığında başına kim bilir ne felaket şeyler gelmişti. Aksi halde neden böyle birine dönüşsündü ki?

Bunu kadın, hem kendini hem de çocuklarını korumak için söylemişti.

Katherine'in fikirlerinin psikolojik destek açısından geçerliliğini onaylayan bilimsel araştırmalar var. Hem kısa hem uzun vadeli anılar, beyinde bulunan hipokampus adındaki çift organla özdeşleştirilir. Normal bir insanın beyinde, bir sol bir de sağ hipokampus bulunur. Çeşitli araştırmalar göstermiştir ki, travma sonrası stres bozukluğu adıyla bilinen sendromdan mustarip olan Vietnam gazilerinin hipokampusunda ciddi bir ufalma yaşanmıştır. Bu gazilerin hipokampuslarında görülen ufalma oranı neredeyse yüzde yirmi altıya dek vararak, uzun dönemli bellek yitimine ve kısa dönemli hafızada zorlanmaya yol açmıştır. Ayrıca benzer küçülmeler, ciddi şekilde istismara uğrayan çocuklarda da yaşanmıştır. Çocukluğunun önemli bir bölümünü hatırlayamayan istismar kurbanı çocukların, bu olgudan mustarip olduğu öne sürülür. Hafızaların belirli bölümlerinin âdeta ortadan kaybolduğunu iddia eder bu istismar kurbanları. Günümüzde bilim de bunun tam anlamıyla doğru olabileceğini, beyin için mühim olan hassas bir organda yaşanan küçülmenin, insanın geçmişini silbileceğini söylemektedir. Görünen o ki yoğun stres hafızayı etkileyebilmektedir.

Eğer bu araştırmalar doğruysa, Florida'daki firari katilin eski kimliğini anımsayamamasını sağlayan gerçek

psikolojik nedenler olabilirdi. Ray Raintree, Johnnie Kepler olduğunu gerçekten de hatırlamayabilirdi. Katherine kesinlikle haklı çıkacağını umuyordu; oğlu, tabii eğer gerçekten öyleyse, annesini hiç hatırlamayabilir veya kabullenemeyebilirdi. Mantığı, Katherine'e bunları söylüyordu. Yüreği ise bambaşka bir dil kullanıyor ve "Beni hatırla," diyordu.

Fakat, Raymond Raintree, Johnnie Kepler kimliğini anımsadığını iddia edecek olsa bile, onun gerçekten o olup olmadığını nasıl kanıtlayabileceklerdi?

"Tanrı modern bilimden razı olsun," Jack Lawrence'ın, Keplerların artık kocaman olmuş çocukları için yorumu bu olacaktı. "Tabii bebeklerinin dişlerini ve bir tutam saçlarını saklayan duygusal annelerden de razı olsun."

Kısacası, Tanrı DNA testinden razı olsun...

DNA testi veya profillemesi olarak adlandırılan, bir kişinin kimliğini tespit etmenin en kısa yolu olan bu yöntemde, anne ve babadan alınan DNA, çocuğun DNA'sıyla karşılaştırılırdı. Eğer çocuğunki ile ebeveynlerin DNA'ları arasında belirgin benzerlikler bulunuyorsa, o halde çocuk muhtemelen bu iki kişiye ait anlamına gelirdi. Kusursuz eşleşme diye bir şeyin bulunmadığı DNA profillemeye, sadece istatistiksel olasılıklar olurdu. Hatta, DNA testinde, eşleşmenin ne olduğuna dair belirli bir tanım bile yoktur. O. J. Simpson davasının da gösterdiği gibi, birçok insanın sandığının aksine DNA testleri hatasız bir yöntem değildir ve laboratuvar ile orada çalışan uzmanların güvenilirliğine epey bel bağlar. Johnnie'nin durumundaysa, anneden DNA rahatlıkla alınacaktı. Fakat nerede olduğu bir yana, yaşayıp yaşamadığı bile bilinmeyen Johnnie'nin babası sorun oluşturacaktı.

Gelgelim, Ray Raintree adlı adamın DNA aracılığıyla Katherine Kepler'la bağlantılı olup olmadığını bulmak yeterli olacaktı. Üstelik Katherine'in, babasıyla henüz on bir aylıkken berbere giden John'un ilk kesiminden sakladığı bir tutam saç da vardı. John'un bebeklik dişi de Katherine'in elinde bulunduğuna göre, DNA testi için, en azından teroride, yeterli miktarda biyolojik materyal bulunuyordu. Eğer Ray Raintree, Katherine'in DNA'sına sahipse ve Ray'in DNA'sı da diş ve saçınkiyle eşliyorsa, o halde Ray kesinlikle Johnnie Kepler olarak teşhis edilecekti.

Katherine, "Eğer bir dinazorun DNA'sı milyonlarca yıl boyunca tutuluyorsa," demişti Jack Lawrence'a, "o zaman benim oğlumun DNA'sı da sadece yirmi iki yıl boyunca plastik bir poşette saklanabilir." En azından saklanabileceğine umarak dua etse de, DNA hakkında biraz bilgisi olan herhangi biri, bu testlere mutlak bir güven duymaması gerektiğine dair onu uyarabilirdi. Gerçeği öğrenme şansını mahvedebileceğinin farkında olmadan, bu kıymetli bir tutam saçı yıllar içinde defalarca paketin içinden çıkarmış olan Katherine, onu yanaklarına bastırılmış, dudaklarıyla öpmüştü. Küçük dişe de benzer bir muamele de bulunan Katherine, Ray'in onu hangi yastığın altına koyduğunu, dişin yanına kendi bıraktığı bozukluğu ve uyandığında diş perisinin bıraktığı parlak hazineyi bulan Ray'in sevincini düşünerek, dişin üzerine gözyaşlarını dökmüştü. Bunları yapan Katherine, DNA'yı tamamen bozmuş veya geri döndürülemez şekilde kendi DNA'sıyla değiştirmiş de olabilirdi.

Jack Lawrence, "Diş ve saçtaki DNA'lar konusunda umutlu değilim," diye itiraf etmişti Kim'e. Fakat Katherine'e bu kadar açık sözlü davranmamıştı. Bu objelerin artık muhtemelen işe yaramaz olduklarını ona söylemeye dili varmamıştı. Laboratuvar ortamında saklanmamışlardı sonuçta.

Tanrı biliyor ya, Johnnie'nin ortadan kaybolduğu 1976 yılında, deoksiribonükleik asit, adli tıp için nispeten yeni bir oyuncaktı. Spermelerindeki DNA kanıtı aracılığıyla bir gün hapisneden kurtulmayı bekleyen tecavüzcüler içerde sürünüyorlardı. Annenin DNA'sıyla oğlunun DNA'sını karşılaştırmaya gelecek olursak da, Jack, Ray'in bunu reddetmesi durumunda, kimliğinin belirlenmesi için mahkemenin Ray'i DNA testine tabi tutmaya ihtiyaç duyup duymayacağından –veya bunu umursayıp umursamayacaklarından– bile emin değildi. Ray'in ret gibi bir anayasal hakkı var mıydı? Jack Lawrence, böyle bir durumun olup olmadığını öğrenmek için Kansas'daki yargıçları arama işine el attı.

DNA testleri biraz vakit alırdı. Sonuçlar kimi zaman haftalarca beklenebileceği için, aile de haliyle neticeye daha çabuk ulaşabilmek istiyordu. Hatta hemen şu an öğrenmek istiyorlardı. Ancak hiçbir şey, Kim'in Arlington'a yolculuğu dahi, onlara aksi iddia edilemez bir kanıt sunamayacak gibiydi.

Annesinin verdiği tüm kiloları kendinin aldığını espriyle söylerdi Kim Kepler. Otuz yaşındaki Kim, annesinden birkaç santim daha kısa ve on beş kilo daha fazla olsa da harika görünüyordu. Büyük kahverengi gözleri –tıpkı babasının gibi diyordu annesi– ve yüzüne düşen dalgalı koyu kahverengi saçlarıyla, eski film yıldızı ve diplomat Shirley Temple'ın tıpatıp aynısıydı. Gözlerinde de Katherine'inkine benzeyen zeka dolu parıltılar ve sıkça gülümseyen simasında da yine annesininkini andıran neşeli bir ifade vardı. Fakat Kim'de kesinlikle çarpıcı olan bir yan vardı ki ailenin geri kalanı da bunu taşıyordu. Katherine ve Kim iyi, hatta yumuşak insanlar gibi görünüyorlardı; fakat onlara bir amaç verilirse –mesela yirmi iki yıl boyunca aynı şekilde görülmek için elinden geleni yapmak

gibi- içlerindeki kararlılığı kısa süre içinde hissedebilirdiniz. Ailesinin Kimmie diye seslendiği Kim, kendisini iş bitirici olarak tanımlıyor ve onu tanıyan herkes de bu görüşe katılıyordu. Kimmie Kepler geldiğinde, işler hallolurdu.

Kim harika giyiniyordu -işe giderken daima sevimli elbiseler ve bluzlar giyerdi- ve bir diplomatı gölgede bırakacak kadar asil bir duruşa sahipti. Bununla beraber, duygularını neredeyse her zaman dışarı vurmaya hazırdu.

"Filmlerde ağlarım," diyordu. "Fakat gülmek için de mazeret ararım."

Kimie Kepler'ın diğer insanlara nasıl görüldüğünü, kısaca *sempatik* diyerek özetleyebilirdiniz. Bunun yanı sıra, içten, sorumluluk sahibi ve cesurdu da.

"Özümde, izci bir kızım," derdi gülerek. "Fakat benden çubukları birbirine sürtüp de ateş yakmamı bekleme yeter."

Bu, Kim'e göre epey mantıksız bir istektir. Yanında her zaman küçük bir İsviçre çakısı ve el çantasında da kibrit taşıyan Kim'e göre, hayat denen şu kamp alanında neye ihtiyaç duyabileceğinizi veya kimin nasıl bir yardım isteyebileceğini asla bilemezsiniz.

Tabii Kim'den babası hakkında konuşmasını da istememeliydiniz.

"Babam gitti," derdi kısaca.

İnsanın içine işleyen bir sertlikle ifade edilen iki kelime...

Annesi de bu konu hakkında fazla konuşmuyordu. Eğer kendisine "Neden?" diye sorulursa, dikkatle seçilmiş, birkaç kelimedenden fazlasını telaffuz etmiyordu, "Ona fazla ağır gelmişti."

Diğer çocukları, Kim'in abisi ve kız kardeşi ise bu konuda o kadar suskun değildiler.

"Johnnie'nin kayboluşu o zamanlar ailemizi darmadağın etmişti," dedi kendisi de üç çocuk sahibi olan Christie Kepler Warneke. Yirmi beş yaşında olmasına rağmen Kepler ailesinin bebeği olarak görülüyordu. "Annem, Kimmie, Cal ve benim, her şeyi baştan kurduğumuz söylenebilir sanırım. Fakat bu çok uzun bir zaman aldı ve babam olmadan başarmak zorundaydık."

O halde, şu an altmış üç yaşında olan Frederick James Kepler nerede?

Nereye gitti?

Ailesini neden terk etti?

"Eskiden hayaller kurardım," diyecekti Christie, "Babam, Johnnie'yi yanına almış ve meğerse tüm bunlar bir velayet davasından ibaretmiş. Annem ve babam geçinemi-yormuş, o yüzden oğlanlardan birini de yanına alıp gitmiş."

Küçük Christie, yıllar boyunca kendini buna ikna etmiş; Johnnie'nin, babalarıyla beraber güvende ve sevilerek yaşadığını hayal etmişti. Bu, babasını ümitsizce özlemesine engel olmamışsa da, en azından korkularını bir nebze bastırmıştı. Bir psikolog buna muhtemelen savunma mekanizması derdi. Hem de epey bir etkilisinden.

"Eğer erkek kardeşim babamla olsaydı, o zaman dünya o kadar da ürkütücü bir yer olmayacaktı," dedi Christie çocukluğunun umut dolu ve imkânsız düşlerini anımsayarak. "Eğer onu kaçıran babam olsaydı, o halde Johnnie'nin başına gelebilecek en kötü şey, durumunun bizi özlemesi dışında fena olmaması ve muhtemelen bir gün ikisini de tekrar görme ihtimalimizdi. Hem böylece, dünya, beni kaçırdı"

sonsuz dek alıkoyacak zalim ve acımasız yabancılarla doluymuş gibi görünmeyecekti."

Bu zekice teorinin ardındaki esas sorun, Johnnie 1976 yılında kaybolmuşken, babalarının ise ne yazık ki 1979'da evi terk etmiş olmasıydı.

Ancak Christine'in bugün bile gözde bir fantezisi vardı.

Bu fantezide, Fred Kepler'ın 1979'da ailesini terk etme nedeni, gerekirse yaşamının geri kalanını kayıp çocuğunu bulmak için harcamaya razı oluşuydu.

Her ne kadar ailenin geri kalanı onun fikirlerine gülüp geçse de, "Bu doğru olabilir," dedi Kim savunmaya geçmiş, hararetle bir şekilde. "Yani, olabilir işte! Sonuçta babam bizi niye terk ettiğini tam olarak söylemedi ki!"

Bunu duyan annesinin gözleri buğulandı. Fred'in ayrılığı, derdini anlatan bir dolu kelimenin ya da daha sonraları yollanacak mektupların akabinde gerçekleşmemiş olsa bile, gizemli bir yanı da yoktu. En azından karısı için gizemli değildi. Fred'in, kendisi ve terk ettiği çocuklarından gittikçe uzaklaştığını söylüyordu. Adam psikolojik danışmanlık almayı reddetmiş, kiliseye gitmeyi bırakmıştı. En sonunda da işten ayrılmış ve Katherine'in tanımadığı insanlarla, kasabanın hiç bulunmadığı yerlerinde her gün sarhoş olmaya başlamıştı.

Ardından da boşanmak istemişti. O kadar. Ne mal paylaşımı, ne vekalet, ne de ziyaret hakları; sadece boşanma. Katherine mücadele etmeksizin kabul etmişti. Çünkü artık adamdan bıkmıştı, "Değerinden daha pahalıya geliyordu," diye izah edecekti diğer oğlu.

"Johnnie kaçırıldıktan sonra babam altüst olmuştu," diyecekti aile arasında Cal diye çağırılan Calvin. "Gerçi

sanırım herkes aynısını yaşırdı, ama babam zaten güçlü bir tip değildi. Zayıf biriydi diyebiliriz sanırım. Bizim dayanağımız her zaman annem olmuştur."

Bunun üzerine düşüncelere dalacaktı. Otuz dört yaşındaki bu yakışıklı adam, âdeta küçük kardeşinin bir kopyasıydı. Calvin'i gören biri merak etmeden duramazdı: Eğer her şey daha farklı olsaydı, bu iki erkek kardeşin neredeyse ikizden farkı olmazdı. Son kelimeleri üzerine düşünmeyi bırakan Cal, söylediklerinin klişe ve yüzeysel bir cevap olduğunu farkına vararak, hafif şaşırılmış bir havayla kendini düzelterecekti. "Ya da belki dayanağımız Kimmie'ydi. Annemin hakkını yemek istemem, fakat dik durabilmek adına elinden sadece bu kadarı geliyordu. Ancak şunu da demem gerekir ki, hayatımıza devam etmemizi sağlayan Kim'di."

Calvin, lafını sakınmamasıyla biliniyordu. "Kabalık," diyecekti küçük kız kardeşi; "Dobra," diyecekti diğeriye. Dürüstlük ise Calvin'in hep korumaya çalıştığı bir nitelikti. Birçok ifadesine "Şunu da demem gerekir ki," deyişiyle başlıyordu.

Ve Fred Kepler bir daha asla hayatlarına girmedi. John/Ray'le tekrar buluşmalarına medyanın gösterdiği onca ilgi esnasında bile. Adamı bulmak için yeni araştırmalar yapılsa da hiçbir şey bulunamamış ve medya da Fred Kepler ismini bir daha öne çıkarmamıştı.

"Ölmüş olabilir," diyordu ilk doğan oğlu Calvin ve sertçe ekliyordu, "Ben onu ölmüş olarak görüyorum. İki-sini de. Tanıdığım bu insanlar -küçük kardeşim ve babam- ölüler. Uzun bir süre önce öldüler. Onlara bir daha asla sahip olamayacağım. Buna alıştım. Ben böyle görüyorum."

İşte bu yüzden Calvin, annesi ve kız kardeşiyle beraber, yakalandıktan ve tekrar gözaltına alındıktan sonra

Raymond Raintree'yi görmek için Bahia Beach'e uçmayı reddediyordu.

"O adam benim kardeşim değil," diyordu neredeyse öfkeyle. "O kişiyle bir işim olsun istemiyorum, çünkü onunla bir bağım yok. Şunu da söylemem gerekir ki, eğer o adamla sahiden de kan bağına sahip olduğumuz ortaya çıkarsa, bu beni utandıracaktır."

Kim, Calvin'in fikrini değiştirmeye çalışmış, fakat sesini yükselten anneleri, "Cal'ı kendi haline bırak Kim. Ona karışma," demişti.

Katherine Kepler, her insanın kendine göre sınırları olduğunu ve her birimizin bu sınırlara başka şekillerde ulaştığına inanıyordu. "Belki bir anne için," diyordu, "tüm çocuklarını oldukları gibi sevmek, bu çocuklarının birbirini aynı şekilde sevmesinden daha kolaydır."

Olası bir yeniden birleşmenin eşliğindeki dört kardeşlerdi. Peki bu birleşme anı yaklaşırken, tam olarak hangi noktadaydılar? Kim, heyecanlı, umutlu, kederli ve Bahia Beach'e gidip Johnnie'yle tanışmaya ve yardım etmeye yetecek gergin bir enerjiyle doluydu. Christie ise bu yeniden birleşmeden kaygılıydı ve kardeşiyle ilgili duydukları yüzünden korkuyor ve kâbuslar görüyordu. Calvin utançla dolu ve inkar içindeydi. John ise... öfke doluydu. En azından Katherine'e göre durumları o anda böyleydi. "Çocukların neyse odur," diyordu kısaca, "İlla sahip olacağını düşündüğün çocuklara sahip olmazsın. Onları oldukları gibi kabul etmeli ve ne şekilde olursa olsun, sevmelisin."

Bu, asla aksamayan bir sevgi ve umuttan doğan asil bir gayeydi. Ancak ulaşılmasının inanılmaz güç olacağı ortaya çıkacaktı. Sonuçta hangi anne, en sevgi ve hasret dolu olanı bile, çocuğu diye Şeytan'ı bağına basabilirdi ki?

RAYMOND

Bahia Beach havaalanına doğru giderken, Susan ve Anthony McCullen'ın evine uğradım. Hikâyemin izini sürerken, onları veya kızlarını unutmak istemiyordum. Ray'in annesiyle görüşmeye gidiyor olabilirdim, fakat ya Nattyn'nin annesi? Katil için ikinci kez başlatılan aramaya, McCullenların nasıl göğüs gerdikleri konusunda endişelerim vardı.

Kapıyı Tony açtı ve "Yargıç onu neden öldürmedi Marie?" dedi.

"Bu kesinlikle her şeyi daha kolaylaştırırdı," diyerek ona katıldım. "Nasıl Tony? Susan nasıl?"

"İçeri gel." Güzel ve trajik evlerinin antresine girebileyim diye kenara çekildi.

"Sizi rahatsız etmek istemiyorum Tony. Sadece hal hatır sormak için uğramıştım."

"Susan!" diye bağırdı evin içine doğru. "Marie Lightfoot burada."

Çok geçmeden Susan McCullen, ellerini bir bezde kurularak hızla yanımıza geldi. "Öldüğünde çok daha iyi olacağım," oldu ilk sözleri. Aynı sözleri diğer kurbanların ailelerinden de duymuştum. "Herhangi biri gibi sokaklarda gezdiğini düşünmeye dayanamıyorum. Ömrümün sonuna dek onun ölmeyeceği düşüncesine katlanamam."

"Beni biraz mutlu edecek bir şey varsa," diye araya girdi Tony, "bu da onu ellerimle öldürmektir." Bir sekseni geçen bedeninde, gevşekçe sarkan siyah bir mayo şort vardı; yürek parçalayıcı son birkaç ayın ardından birkaç kilo kaybettiği belli oluyordu. İnsanların ona bakıp da, eski dövüşçü diye düşünmeleri artık zordu. Fakat bu sözleri söylerken, yumruk haline getirdiği ellerine bir boksör edasıyla bakıyordu sanırım. "Ailelere bu şansı vermeliler. Şalteri bizim kaldırmamıza ya da tetiği bizim çekmemize müsaade etsinler."

"Veya zehri enjekte etmemize," dedi Susan hiddetle. "Bunu yapardım."

"Yapar mıydın?" diye sordum ona.

Saçları bozulsa da kafasıyla onayladı. Mahkemenin başladığı ilk gün Susan'ı duruşma salonunda gördüğümde, yastaki bu annenin halen eskiden olduğu güzellik kraliçesi kadar güzel göründüğünü düşünmüştüm. Natalie gibi onun da gözleri maviydi, aralarına sarıların karıştığı kahverengi saçları omuz hizasında küt kesilmiş ve tıpkı kızıninki gibi aralarında perçemler vardı. Susan'ın sağlıklı olmak için fazla ince olduğunu düşünmüştüm; ancak o günden sonra keder onu yiyip bitirmişti. Görünen oydu ki, Susan'ı artık ayakta tutan tek şey *öfkesiydi*. Bunun daha ne kadar sürebileceğini merak ediyordum. Ray ölene dek mi? Tanıdığım diğer ailelerden edindiğim deneyimlere dayanarak bir tahminde bulunacak olursam, Susan, Ray'in ölümünde biraz teselli bulduktan sonra tamamen güçten düşecekti.

Uzun, fakat çok uzun sürecek iyileşme süreci de işte o zaman başlayacaktı.

"Yapacağımdan emin olabilirsiniz," diye yanıtladı Susan. Tony de yanında durmuş; yaşlı, yorgun ama birileriyle dövüşmeye hazır bir boksörmüş gibi sallanıyordu. "Gözümü

bile kırpmadan. Bırakın da şırıngayı ben doldurayım. Siz sadece damarı gösterin bana." Ray Raintree'ye sanki iğneyi saplıyormuşçasına, elini ileri ittirdi ve dudakları pis bir sırıtışla eğrildi.

Anlık bir şaşkınlık içinde, Susan'ın artık güzel olmadığını fark ettim. Teni, bir kanser hastasınınki gibi grimsi, yüzü ise lekelerle doluydu. Mahkeme salonuna gittiği her gün, kadının fiziksel görünümünü gittikçe kötüleşmişti. Ve nihayetinde ona bakan kişilerce de fark edilen bir tükenişe doğru hızla ilerlemişti. Ve evet, herkes Susan'a bakıyordu. Sadece bakmak da değil, gözlerini ayırmıyorlardı. Bakışlar ihtiyatlıydı –tabii kibar kişilerininki– çünkü her daim gözler *ebeveynlerin* üzerindeydi.

Susan ve Tony, bu bakışları suçlayıcı olarak yorumluyordu.

Susan'a göre, üzerlerinden ayrılmayan bu gözler şöyle diyordu: "İşte o kadın, hani şu çocuğunu takip etmeyen anne var ya." Tony'e göreyse şöyle haykırıyorlardı, "İşte bu da o herif, yatmadan önce arka kapıyı kilitlemeyen şu baba."

Bana göreyse, Susan ve Anthony'e bakışlarını yönelten bu insanların çoğu, korkuyu ve şefkati birlikte hissediyordu fakat genç çift bunu kabullenmeye pek yanaşmıyordu; çünkü hissettikleri suçluluğun boyutları muazzamdı. Diğer insanların, onların kendilerinden nefret ettikleri kadar onlardan nefret etmediklerine inanamıyorlardı.

Devamlı ıstırap içinde olan Tony, "Kapıyı niye kilitlemedim ki!" diye düşünüp duruyordu mesela.

Susan'ın takıntısıysa, "Bir şeylerin ters olduğunu bilmeliydim, bunu öngörebilmeli veya dışarı çıktığında duyabilmeliydim. Bunu bilmeli ve odasına gidip, onu kontrol

etmeliydim! Ben onun annesiyim, bunu nasıl bilmem!" gibi şeylerdi.

Onları aksine ikna etmenin bir yolu da yoktu.

Dileriz ki, zaman, onları aksini düşünmeye razı eder.

*

Natalie'nin havası kaçmamış can simidinin halen havuzun üzerinde süzüldüğünü görmüştüm. Susan'ın küçük kulaçlar atarak yüzerken ona sarılıp, ağladığını biliyordum. Evin her yanında, dağılmış çocuklarına ait eşyaları görmek, bunca ayın ardından bile insanların yüreklerini dağılıyordu. Fakat birisi onları göz önünden kaldırmayı veya başkalarına vermeyi teklif ettiğinde Susan deliye dönüyordu.

"Kendini daha iyi hissetmene yardım eder," diyorlardı ona.

"Daha iyi hissetmek istemiyorum!" diye öfkeyle patlıyordu onlara.

McCullenlar öfkelerine ve pişmanlıklarına, Susan'ın havuzdaki can simidine sarıldığı gibi sıkıca sarılıyordu.

"Televizyonumuz açık," dedi Tony bana. "Onun yakalandığını görelim diye sürekli haber bültenlerini bekliyoruz. Umarım kaçarken kanamadan geberir. Ya öyle ölür ya da onu yakaladıklarında kaçmaya çalışır da, onu vururlar. Ha tabii bir de yargıçtan daha iyi nişan alırlar umarım. O piç kurusunun öldüğünü öğrenene kadar bir daha uyuyabileceğimi sanmıyorum."

İçine hapsoldükleri bu küçük yerde boğuluyormuş gibi hissettim birden.

"İkizler nerede?" diye sordum.

Susan'ın kafası karışmış gibiydi. Başka çocukları da olduğunu geçici olarak unutmuştu sanki. Ardından, baştan savarcasına, "Onları bir komşunun evine götürdük. Geceyi onların çocuklarıyla geçirecekler," dedi.

Bunu duyunca yüreğim ezildi. Benzer durumların yaşandığını daha önce de görmüştüm. Çocuklarından biri cinayete kurban giden aile, yas ve intikam duygularına kafayı öylesine takar ki, diğer çocuklarının ihtiyaçlarını karşılamak bir yana, onların varlığını bile hayal meyal hatırlarlar. Eşit derece acı verici, fakat tam tersi bir reaksiyonda, yastaki ebeveynlerin hayatta kalan çocuklarına, düşen bir dağcının halatına sarıldığı gibi sarılmalarıdır. Her iki tepki de, hayatta kalan çocukların yaşamını cehenneme çevirir.

"Bizimle yemek yer misin Marie?"

"Evet, hadi," diye katıldı Tony de. "Zaten seninle konuşmam lazım."

"Teşekkürler, fakat yetişmem gereken bir uçak var. Sadece aklımda olduğunuzu haber vermek istemiştım. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordunuz? Bekleyebilir mi? Gittiğim yerden sizi arayabilirim."

Çift birbiriyle bakıştı. Birden tedirgin oldum.

"Kitabında yer almak istemiyoruz," dedi Tony kabaca. Ayaklarımın altındaki mermer çatırdamaya başladı.

"Seninle bir ilgisi yok," diyerek temin etti Susan beni.

"Bize yolladığın o sayfaları okuduk ve kitabında olmak istemediğimize karar verdik," diye devam etti Tony.

Her ne kadar çoğu gazeteci, yazdığı makalede konu ettiği kişilerin, yayımlanmadan önce bu makaleyi okumasına asla müsaade etmese de, ben ederdim; özellikle de söz

konusu olan kurbanın ailesiyse. Onların canını yakmak istemezdim ve her şeyi doğru aktardığımdan emin olmak isterdim. McCullenlara, bilhassa kendileri ve Natty hakkında yazdığım bölümlerin bir müsveddesini yollamıştım.

Bu, kumar oynamaktı ve ben de bu riski göze alıyordum.

“Niye?” diye sordum uyuşmuş dudaklarımın arasından.

“Ev hakkında yazdığın onca şeyden dolayı,” diye yanıtladı Tony, utanmış gibi gözükse de sesi aksiydi. “İnsanların tüm bunları bilmesini istemiyorum. Bedavaya getirildiğini falan. Bizi otlakçı gibi gösteriyor.”

“Öyle gösterdiğini sanmıyorum,” dedim.

“Bir sürü para harcamamızla ilgili şeyler,” dedi Susan. “İnsanların bizimle ilgili bu tür konuları okumasını istemiyorum. Anlıyorsun Marie, değil mi?”

Onlara, kitabımın herhangi bir kısmı için izinlerine ihtiyacımın olmadığını anlayıp anlamadıklarını sormak istedim. Haberlere çıkmışlardı, değil mi? Doğru olduğu ve benim de bunu kanıtlayabildiğim müddetçe istediğim her şeyi yazabileceğimi bilmiyorlar mıydı? Fakat ıstırap içindeki insanlara bunu söyleyemezdim. Hem de asla.

“Haklısınız tabii,” dedim, çünkü tereddütte düşme denen kavramı kesinlikle anlayabiliyordum. Bu satırları yazarken bile onları korumak için ne mücadeleler verdiğimi bilselerdi keşke! Fakat kafaya takmamam lazımdı. Onları daha sonra ikna etmeye çalışır veya kendi bütünlüğümü feda etmeden, o kısımları onları hoşnut edecek şekilde belki tekrar yazardım. Onların iş birliğini hem arzuluyor hem de açıkçası buna gerek duyuyordum. Çünkü bu olmaksızın, kitabın tanıtımı bir felakete dönüşebilirdi. Başlıkları ve röportajları görebiliyordum: *Kurbanın Ailesi Yazara Dava*

Açtı. Susan'ı televizyona çıkmış, "Yazmaması için rica etmiştik," derken hayal edebiliyordum.

Tony az çok rahatlatmış görünüyor şimdi.

"Kendinize iyi bakın," dedim yola koyulurken.

Susan, "Niye yapalım ki bunu?" diye sordu tatsız bir sesle.

"Çocuklarınız için!" diye nasihatte bulundum ona.

Birden bana sarıldı. "Bize böyle iyi davrandığın için sağ ol."

Arabama tekrar bindikten sonra, kalem ve not defterimi çıkarıp bir şeyler karalamaya başladığımda, haliyle kendimi dünyanın en büyük ikiyüzlüsüyümüşüm gibi hissettim. Kitaptaki o kısımlarla ilgili fikirlerini değiştirecektim. Değiştirmem gerekiyordu, başka söze gerek yoktu. Fakat çocuklarım kaçırılan adamın kendisinin de Natty'nin yaşındayken kaçırıldığını öğrendiklerinde ne diyeceklerdi? Ondan daha mı az nefret edeceklerdi? Franklin'in dediklerini anımsıyordum da, bundan biraz şüpheliydim. Ray katil, Natty'de ölü olarak kalmaya devam edecekti. McCullenlar ve onların durumunda olan, tanıdığım tüm aileler adına iç çektikten sonra, Kansas uçağımı yakalamak için arabamı çalıştırdım.

*

Kalkışın ardından hostesin uzattığı kahveyi aldım. Bilmediğim halde yayımlamayacağım gerçekler ve Natalie Mae McCullen'in ölümü hakkında yeniden düşünmeye koyuldum.

Asla kimseye anlatmayacağım şeylerdi bunlar.

Tony McCullen'ın, kızının öldüğü gece yatağa gitmeden önceki yaptıklarıyla ilgili yazdıklarım yaşananları tam olarak yansıtmıyordu. Yatmadan önce çocuklarını kontrol

etmeyi düşünmemesinin ardındaki gerçek sebebi okuyucularıma anlatmayacaktım. Natalie'nin uyanmasına muhtemelen neden olan gerçeği de ifşa etmeyecektim.

Tony çocukları kontrol etmemiştir, çünkü o an tek düşündüğü seksti.

"Bilmiyorum," demiştir bana, belki de açıklamaya gerek olmayan bir şeyi açıklamaya çalışırken. Sıradan insanların işte bu yüzden onların arkasını kollayan gazetecilere ihtiyacı vardı; çünkü haberlere konu olmak konusunda deneyimsizdiler ve ağızlarından çıkanların doğru, ama utanç verici şekilde alıntılanmasına karşı ne kadar korunmasız olduklarına kafaları birazcık bile basmazdı. Özellikle bunlar Tony ve Susan gibi pervasız insanlarsa, milyonlar tarafından asla okunmasını istemeyecekleri gerçekleri ağızlarından kaçırmaya epey yatkın olurlardı. "Neredeyse... Tanrım... Susan'la ben bir şeyler yapmalı neredeyse bir hafta olmuştu. Hep bir sorun çıkıyordu; ya çocuklardan biri pat diye odaya giriyor ya ikimizden biri epey yorgun oluyordu falan filan. İşte o gece Leno'yu izleyecektim ama programına domuzlarla konuşan birini çağırdığı için ben de HBO'yu açtım. Yabancı ülkelerdeki seks gösterilerinden bölümler yayınlıyorlardı. Fransız, İngiliz... Ne olduğunu şimdi tam hatırlayamıyorum. İnanamayacaksınız ama bir tane de Arap ülkesinden koymuşlardı. Gerçi sadece dansözdü ama olsun.

Neyse, her şeyi gösteriyorlardı, resmen porno film gibi, hem de HBO'da. Bir sürü kocaman meme, bel altı şakalar, birbirinin kucağında hopleyanlar, seksi şeyler işte. Ekranın karşısında oturmuş, iyice azmıştım. Fakat Susan'ın çoktan uyuduğunu sanıyordum, üstelik seks yapmam için kendisini uyandırmamdan da nefret eder."

Fakat daha sonra tuvalet sifonunun sesini duymuştu.

“Uyumadığını anlamıştım. Vay be! TV’yi kapattım ve koridorda ilerlemeye başladım. Tanrım, fakat çocuklarım aklıma bile gelmedi, anlıyor musun?”

Kapı kilitleri de tabii!

“Tek isteğim o uyumadan önce yatak odasına gitmekti.”

Eğer evlerinin güvenliği o gece Tony’nin aklına gelmiş olsa bile, bu işini gördükten sonra olacaktı. Fakat seks yapmalarının ardından Tony uyuyakalacaktı.

Ön kapıları kilitliydi. Çocuklar tekerlekli oyuncaklarını garaja yerleştirmişler mi diye baktığında, Susan kilitli halletmişti.

“Her şey garajdaydı,” diye anımsıyordu Susan, ben de öyle yazmıştım not defterime. “Böylece kapıyı kapatmış ve sürgüyü çekmişim. Oturma odasına girdiğimde, Tony, Leno’yu izliyordu –açılış konuşmasına bayılır–, ben de onu alnından öptüm, o da saçlarımı okşadı. Bitkin olduğumu ve bu yüzden yatacağımı söyledim.”

Birbirilerine iyi geceler dilemişlerdi.

Seks yapmakla ilgili bir şey konuşulmamıştı.

“İkizler o sabah herkesi şafak vakti uyandırmışlardı,” demişti Susan. “Neden olduğunu bilmiyorum, sırf enerji dolu oldukları için sanırım. Birkaç gecedir de bunu tekrarlıyorlardı ve ben de artık bıkmıştım. Sahiden de biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı.”

Ancak hemen uyumayacaktı.

“Neden bilmiyorum ama uyuyamıyordum. Sanırım faturaları kafama takıyor ve işe girsem mi diye düşünüyor ve anaokulu ne kadara pahalıya patlar ya da bu evden

çıkıp, daha ucuza yaşayabileceğimiz küçük bir yere geçsek mi diye hesap kitap yapıyordum." Susan yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durmuştu bir süre. Ardından tuvaleti kullanmak için kalkmıştı.

"Saat çok da geç değildi. On biri yirmi geçiyordu. Karanlıkta parlayan saate baktım. Tuvaletten çıkmıştım ki, Tony kapıdan içeri sızıverdi. Pantolonunu çıkardığı an aklından geçenleri okudum." Susan belli belirsiz gülümsese de bu gülümseyiş pek uzun sürmedi. Daha sonra olanları anlatırken dudakları titremeye başlamıştı. "Aman, demiştim, uykum zaten yok, hem bir süredir de yapmadık."

"Sessiz olmaya çalışıyorduk, fakat saçma sapan bir şeye gülmeye başladık ve bacağımı savurmamla, komodini devirmen bir oldu."

Susan'ın bir gün okumayı umut ettiği birkaç kitap yığılıydı komodinin üzerinde. Romantik kitaplara bayılan kız kardeşi onları okuması için ısrar etmiş, Susan'ın bu kitapları çok seveceğini söylemişti. Kazara savrulan tekme komodini sarsmış, bu da dikkatsizce yerleştirilmiş kitapları yıkmaya yetmişti.

"Sahiden de yere çakıldılar," demişti Susan. "Nefesimizi tutup, uyanan var mı diye anlamaya çalıştık." Hikâyeyi anlatırken gözleri dolup taştı. "Uyandırmadı sandık. Çocuklardan herhangi bir ses geldiğini duymadık."

Susan'ın tahminine göre birkaç dakika sonra o ve Tony derin bir uykuya dalmışlardı. Susan'ın kafasını Tony'nin omzuna ve sağ kolunu da adamın göğsüne koyduğu favori uyku pozisyonlarında birbirlerine sokulmuşlardı. İkisi de yan odadaki Natalie'yi uyandıranın, muhtemelen düşen kitapların yarattığı titreşim olduğunu düşünüyordu. Natalie'nin yatağı tam da kitapların çarptığı duvara

dayalıydı. Natalie sesleri duyamıyordu, ancak insanlar nasıl sesleri duyabiliyorsa, küçük kız da titreşimleri ve algılaması güç hareketleri duymaya uyum sağlamıştı. Natalie için ses, titreşimlerdi.

Bu gerçeği kitabımda asla ifşa etmeyecektim.

Bana anlatmaktan çekinmemişlerdi, fakat bu onları nasıl gösterirdi? Herkesin kafasında, yan odadaki kızlarını uyandıran sese sebep olan, azgın ve kahkahalar içinde bir çift olarak canlandırılmak? Susan'ın kendini sebep-sonuç ilişkisi kurmaktan alamadığını biliyordum. Kafası şöyle çalışıyordu: Eğer o ve Tony bu eve yerleşmemiş olsalardı, kendilerini aşan bir hayat tarzının cezbediciliğine kapılmayacaklar ve böylece borç batağına saplanmayacakları için, Susan o gece maddi kaygılar yüzünden uykusundan olmayacaktı.

Tony içerden onun sesini duymayacaktı.

Seks yapmayacaklardı.

Kitaplar komodinin üzerinde kalacaktı.

Natalie yatağından çıkmayacaktı.

Ray teknesiyle iskelelerinin yanından geçip gidecekti.

*

O gece Natalie'yi uyandıran pekâlâ başka bir şey de olabilirdi. Ancak ne anneyi ne de babayı buna ikna edebilmek mümkündü. Susan ve Tony, Ray'den nefret etse de, asıl suçladıkları kendileriydi.

Uçağım beni Orta Batı'ya götürürken, "Hayır, bunu yazmayacağım," diye düşündüm tekrar. Bu bilgiye kimin ihtiyacı vardı ki? Yaptıkları insanca bir şeydi. Adam sadece güzel karısıyla beraber olmak istemişti. Kendilerini biraz

kaybedecek kadar da zevk almışlardı. Keşke bütün çiftlerin böyle sağlıklı bir seks yaşamı olsaydı...

Her iki McCullen da, bunun ardından bir daha sevişemedikleri imasında bulunmuşlardı bana. Tabii bunu da asla yazmayacaktım. Ayrıca bu doğru da olmayabilirdi. Onlar böyle yaptıklarını düşündürseler bile, röportaj yaptığım her insanın bana gerçekleri tüm çıplaklığıyla anlattığına her zaman güvenemezdim. İnsanlar unuttur, geçirir, olan biteni yanlış anlardı. Tabii bazen de bana yalan söylerlerdi. Bazen yalan olduğunu anlardım ya da şansım yaver giderdi ve gerçeği ortaya çıkarırdım, fakat bazense anlamazdım. Kitabın yayımlanmasının ardından bir şeyin gerçek olmadığını keşfetmekten ve hatalarımın, okurlar, eleştirilenler veya polis tarafından düzeltilmesinden nefret ederdim.

Uçağım piste doğru alçalırken, "Eğer Raymond Raintree'nin aslında Johnnie Kepler olduğu hakkındaki bu hikâyeyi yayımlayacaksam, o halde her şeyin mutlak bir doğrulukta olması gerekir," diye düşünüyordum. Eğer öyle olmazsa, kitabın bir sonu, katilin bir kimliği, motivasyonu, cinayet mahalli ve Ray'in nerede olduğu kitapta yer alamayacaktı. Üstelik kurbanın ailesi de kitapta yer almak istemiyordu.

Dolayısıyla paniklemeye başladım, ama hayatta son teslim tarihinden daha kötü şeyler olduğunu da düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Zaten bu tür şeylerden birini dinlemek üzereydim. Ruj ve tarağıma uzanıp, Jack Lawrence isimindeki emekli şerifle yapacağım görüşme için kendimi hazırladım.

“Bu yeni bulguları aklım almıyor.”

İki kapılı yeşil Ford’uyla beni Kansas City Uluslararası Havalimanı’ndan alan emekli şerifle beraber güneye doğru indik. Klimayı tam güç çalıştırdığı için, birbirimizi duymamız için sesimizi yükseltmemiz gerekti. Saat akşam dokuzdu ve aracın dışında hava halen otuz dereceydi.

“Bunca yıl boyunca, Johnnie Kepler’ı küçük, masum bir çocuk olarak düşünmüşümdür,” dedi bana. “O ve ailesi adına üzölmüşümdür. O kadar iyi insanlar ki. Hele ki annesi ve büyük kızı Kimmie. Babasından bahsedecek değilim, çünkü o adamın yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu biz bilemeyiz. Gelgelelim, hepimizin ardından yas tuttuğu küçük çocuğun halen hayatta olduğu haberini aldık. Fakat bu çocuk büyümüş ve tıpkı birinin de ona yaptığı gibi, güya başka bir çocuğu kaçırmış. Epey kafa karıştırıcı ve de siniri bozucu. Hem de bayağı.”

“Öyle olduğuna eminim Jack.”

Etrafımızda karanlık araziler ve iyi aydınlatılmış alışveriş merkezlerinden başka hiçbir şey göremiyordum. Jack, uzun boylu, zayıf ve kibar bir adamdı. Valizimi taşıyıp, karpımı açmıştı ve dirseğimden nazikçe tutarak binmeme yardımcı olmuştu. Kendi sırtımı düzeltmeme yol açacak kadar kusursuz bir duruşu vardı. Fakat yüzü, gözaltı torbalarına

ve gıdısına doğru kendini salmıştı. Seyrelmiş gri ve kah-verengi saçlarıysa biraz düzeltilmeyi ister gibiydi. Tahminime göre yaşı yetmişe yakındı, bu da çocuk kaybolduğunda kırklarının sonunda olduğunu gösteriyordu.

Yanında geçirdiğim on beş dakikanın ardından, sanki onu on beş yıldır tanıyormuş gibi hissediyordum. Onun yaşında birileriyle tanıştığımda genellikle yaptığım gibi, annemin kardeşi ve onun kocası tarafından değil de böyle biri tarafından evlat edinilmiş olsaydım hayatım neye benzerdi diye merak ettim. Akabinde, hakkında hiçbir şey bilmediğim bu adamın sözlerine kulak vermek için, daldığım bu duygusal düştten uzaklaşmaya çalıştım.

"Muhtemelen tüm ayrıntıları öğrenmek istiyorsundur değil mi?" diye sordu.

"Johnnie'nin nasıl kaybolduğunu falan mı demek istiyorsun?"

"Aynen. Bırakayım da Katherine'in kendisi anlatsın."

"Geç oldu. Bu gece konuşmayı isteyecek midir?"

Bana bir bakış attı. "Kimmie gerekirse bütün gece ayakta kalacaklarını söyledi bana. 1976'dan beri Johnnie'yle kurdukları ilk bağlantı sensin. Onun hakkında anlatacağın her şeyi öğrenmek istiyorlar."

İrkiliyorum. "Hiçbiri iyi değil ama."

"Pekâlâ, şimdilik çocuğu sanki savaş esiriymiş gibi düşünelim. Buna ne dersin?" diye tavsiyede bulundu emekli şerif. "Kaçırıldı, belki işkenceye uğradı, beyni yıkandı ve şimdi de evine dönüyor. Eskiden olduğu kişi olmamasında şaşılacak bir yan var mı?"

"Oldukça insani bir yönden bakıyorsun, fakat kurbanının ailesinin sana katılacağından şüpheliyim. Yine de

seçim şansı vardı, diyebilirler. Her savaş esiri katil olmuyor da diyebilirler.”

“Başka şekilde görmelerini beklemezdim zaten.”

“Evine asla dönemeyeceğini sen de biliyorsun Jack.”

“Ben biliyorum, fakat Keplerlar bilmiyor. Onlara senin söylemen gerekecek.”

Kafamı çevirip, camdan dışarı bakarken yüreğim yine ezildi.

“Bahia Beach’den ayrılmadan önce,” dedim, “Ray’in öldürdüğü küçük kızın ailesini ziyaret ettim. Ondan tabii ki nefret ediyorlar. Yargıcın ateş ettiğinde onu öldürmüş olmasını diliyorlar, fakat öldüremediği için, şimdi de bir kelle avcısının onu avlamasını istiyorlar. Eğer bu da olmazsa, Ray’i kendileri öldürmek istiyorlar. Natty’nin annesi, elektrikli sandalyenin düğmesine basmaktan veya kimyasalları enjekte etmekten mutluluk duyacağını söyledi bana.”

“Onların yerinde olsam, ben de bundan zevk duyardım. Onlara Kepler’lardan bahsettin mi?”

“Hayır. Onlardan bu kadar şefkat beklemenin doğru olmayacağını düşünmek dışında, bundan neden bahsetmediğimi bilmiyorum.” Jack’e baktım ve başıyla beni onayladığını görünce, “Natty’nin annesi ile Ray’in annesini aynı kareye koymak zor geliyor,” diye ekledim.

“Dediğim gibi, aklım almıyor.”

*

Arabasını küçük bir evin garaj kapısına çekince, “Olay burada mı oldu Jack?” diye sordum.

“Evet. Katherine burayı asla terk etmedi. Johnnie’nın kayb olduğu bahçe tam da burası.”

“Halen burada yaşamaya nasıl devam edebiliyor?”

“Her şeyin aynı kalmasını istiyor, olur da Johnnie onu bulmaya çalışırsa diye.”

“Fakat Johnnie’nin öldüğünü düşünmüyor muydu?”

“Sanırım annelerin kafası daha farklı çalışıyor.”

“Zaten en başından beri haklıymış.”

Kapısını açmak üzere hamle yapan Jack’i durdurdum. “Bir dakika bekleyebilir miyiz? Tüm bunları hazmetmem lazım.” Kafası karışmış gibi görününce, “Böylece okurlarım için buranın neye benzediğini tasvir edebileceğim. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum. Onları da bekletmem istemem, fakat buradaki atmosferi solumam lazım. Mesela son yirmi iki yılda buradaki ağaçlar ne kadar uzamıştır gibi detaylar hakkında fikir sahibi olmam ve evin şimdiki hali ile eski haline ait fotoğrafları karşılaştırmam lazım.”

Ona anlatmadığım kısım, trajedi hissiyatının bedenimde yükseldiğini hissetmeye ve o gün bu evde olmanın nasıl bir his olduğuna dair bir ipucu yakalamaya çalışmam gerektiği idi.

“Hayatını kazanmak için epey tuhaf bir yöntem gibi görüldüğünün farkındayım.”

“Kitaplarını seviyorum,” diyerek beni şaşırttı. “Polis soruşturmalarıyla ilgili doğru bilgileri paylaşmakta başarılısın. Eğer bunu yapabilmen için gereken buysa, o zaman bana uyar. Aslına bakarsan, benim işim de epey tuhaftı.”

Bir iki dakika sonra, “Teşekkürler, gidebiliriz,” demeyi başarabildim.

Şimdiye dek Katherine Kepler ve kızları kadar gergin kadınlarla tanışmamıştım. Kim ve Christie, annelerinin

salonundaki bir koltukta, koruyucu bir edayla Katherine'in iki yanında oturuyordu. Salon ile yemek odasının arasındaki girişte dikilen ağabeyleri Cal, cebine soktuğu elleri ve öfkeyle çattığı kaşlarıyla, kız kardeşleri kadar istekli değil gibiydi. Kardeşlerin en küçüğü Christie ise inanılmaz ürkümüş gözüküyordu; sanki kayıp katil kardeşin her an evden içeri dalacak da da hepimizi öldürecek gibi korkuyordu.

Koltuklara oturduk, etrafımız yirmi iki yıldır resmen hiç değiştirilmemiş eşyalarla çevriliydi. Katherine eşyaların aşınmış yerlerini dantellerle örtmüş, çizikleri boyayla yamalamış ve belli ki duvarları devamlı aynı renklere boyayıp durmuştu.

Üç kadın da kot pantolon ve tişört giymişti. Aileden gelen benzerlikse epey kuvvetliydi. İlk bakışta sanki üçü de kız kardeşmiş gibi gözüküyordu; fakat iki kız kardeş doğal şekilde yaşlanmışken, annelerinin yaşlanmayı ertelemeye çalıştığını fark etmek insana biraz ürkütücü gelebiliyordu. Uzun boylu ve zayıf olan Cal, koyu saçlara ve koyu, çukur gözlere sahipti. Elimi sıkarken fark ettiğim kadarıyla da ağır ve ketum bir havası vardı. Giydiği siyah pantolona ve kısa kollu beyaz gömleğine bakılacak olursa, çalıştığı telekomünikasyon ofisinden çıkıp doğrudan buraya gelmiş gibiydi.

Kim'in kolu annesinin omuzlarının üzerindeydi.

Katherine hikâye boyunca gözyaşlarına hakim olamadı.

"Güzel bir gündü. Kasımın yirmi ikisiydi, Başkan Kennedy'nin on üçüncü ölüm yıldönümü. Kar yağmıştı ama güneş ıslı ıslıldı. Johnnie kardan dolayı aşırı heyecanlanmıştı ve oyun oynamak için dışarı çıkmak istiyordu. Onu öğleden sonrası için anaokuluna kaydettirmiştim, böylece o uyandıktan sonra neşeli sabahlar geçirebilecektik.

Anlıyorsunuzdur, küçük bir çocuğu uyandırıp, yarı uykuluyken yedirmenin ve giydirmenin stresiyle uğraşmayacaktım. Sizin çocuğunuz var mı Bayan Lightfoot?"

"Lütfen bana Marie diye hitap edin. Hayır, çocuğum yok."

Onların izniyle bu konuşmayı kayda alıyordum.

"Ah, peki. Erkeken kalkan Cal hariç tüm çocuklarımı öğleden sonraları için anaokuluna yazdırmışımıdır."

"John karda oynamak istiyordu yani?"

"Evet. Fakat haliyle Cal da evde kalmak ve karda oynamak istiyordu. Ancak hepsini arabaya bindirdim ve Cal'ın okuluna giderken onları da yanıma aldım. Ardından da ben, Johnnie ve Christie eve geri döndük. Halihazırda botlarımız ve montlarımız üzerimizdeyken, ben de çocuklarla biraz dışarıda kaldım; birbirimize kar topu attık ve hatta kardan adam yapmaya başladık. Ancak saat henüz erken olduğu için hava da biraz soğuktu, o yüzden ısınmaları için onları içeri soktum." Yüzü buruştu. Katherine'in gözyaşlarındaki yirmi iki yıllık ıstırapı görebiliyor gibiydim. Kızları ona mendil uzattı. "Kulak enfeksiyonunu yeni atlattığı için, kulaklarından biri halen pek iyi duyamıyordu. Duyamayanın hangi kulağı olduğunu anımsayamamak beni her zaman fena şekilde rahatsız etmiştir. Çılgınca, değil mi?"

Oğlunun, bir kulağını geçici olarak sağır bırakan bir kulak enfeksiyonu geçirdiğini duymak bende müthiş bir şok etkisi yarattı.

Natalie Mae McCullen ile arasındaki benzerlik tüyler ürperticiydi.

"Ve sonra," diye devam etti Katherine, "John'un kaybolmasının ardından düşünebildiğim tek şey, hastalanırsa ona kimin bakacağıydı. John hasta veya canı yanar bir

haldeyken, onu teselli etmek için yanında olamama düşüncesine dayanamıyordum.”

Devam etmeden önce titreyen dudaklarının arasından soluklandı.

“Kahvaltının ardından Johnnie tekrar dışarıya çıkmayı ve oyun oynamayı öylesine istedi ki... Ben de bir şey olmaz herhalde diye düşündüm.”

Katherine önce Jack'e, ardından da bana baktı.

Bunca zamanın ardından bile, yanlış bir şey yapmadığına dair kendisini ikna edecek birilerini arıyordu. Bu acı verici şekilde Susan McCullen'ı hatırlattı. Yirmi iki yıl sonra, kızının öldüğü gece kocasıyla sevişmek istediği için halen kendini suçluyor olacak mıydı Susan? Aynı şeyleri daha önce defalarca söylemişçesine hızla konuşan Jack Lawrence, kadını rahatlatmak için, “Kar yağdığında küçük bir çocuğu içeride tutamazsın Katherine,” dedi şefkatle.

“Evet, sanırım tutamam,” dedi kadın, tekrar gözyaşlarını silerek.

Emekli şerifin tek amacı, kayıp bir çocuğun annesini rahatlatmak olan bu topluluktaki rolünü başarıyla oynamasının, insanın yüreğini parçalayacak kadar tatlı olduğunu düşündüm. Bana dul olduğunu söylemişti Jack. Sanırım ki Katherine Kepler'e birazcık -ya da epey- âşıktı.

Hikâyenin sonu korkunç bir hızla geldi.

“Ben de onu tekrar sıkıca giydirip, oynasın diye dışarı yolladım.”

Bir sonraki cümle için beklesem de ses çıkmadı.

Odayı derin ve imalarla dolu bir sessizlik kapladı.

"Yani bu onu son..." Cümleyi tamamlamaya dilim varmadı.

"Tekrar montumu ve botlarımı giydim," dedi Katherine. "Dışarı çıktığımda ise Johnnie orada değildi. Botlarının izi kaldırıma doğru uzanıyordu ve o noktadan sonra da başka hiçbir iz yoktu. Küçük, plastikten bir kar küreğini de yanına almıştı."

İçimin kederle kaplandığını hissettim.

"Bayan Kepler—"

"Lütfen bana Katherine deyin."

"Katherine." Derin bir nefes alıp, sonra hepsini bir çırpıda söyledim. "Florida polisi Ray Raintree'ye ait eşyaları incelediklerinde bir tane oyuncak kürek buldular."

"Aman Tanrım, kırmızı mıydı?"

Gözlerim yaşlarla doldu. "Evet."

"Johnnie!" Katherine hıçkırıklar içinde koltuktan sıçradı ve oğlu sanki birden önünde belirebilirmiş gibi delice etrafına bakındı. "Onun benim oğlum olduğunu biliyordum."

Kızları onu kucaklayıp, teselli ederken, Katherine'in diğer oğlu Cal ise arkasını döndü ve evin içinde gözden kayboldu. Raymond Raintree adıyla tanıdığım kişiyi tereddüt içinde anlatmaya başlayınca Cal geri geldi. Natty McCullen hakkında soru sormadılar; zaten kızıdan bahsetmeye benim de dilim varmıyordu. Her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatmayı bitirdiğimde, ki annesi hiçbir şey saklamamam için bana yalvarmıştı, Katherine Kepler, "Artık nasıl biri olduğunun önemi yok," dedi.

Yemek odasının kapısında dikilen Calvin için sanki bunun bayağı bir önemi varmış gibi görünüyordu. Onun

bu düşmanlığını sezinlemişçesine kafasını arkaya çeviren Kim, ona doğru uyarı dolu bakışlar attı. Buna rağmen Calvin ben geldiğimden beri ilk kez ağzını açtı. "Nasıl fark etmez dersin anne? John birisini öldürdü. O artık iğrenç bir insan. Hatırladığın küçük tatlı çocuk değil o. Sapığın, katilin teki. Elimizden geldiğince ondan uzak durmalıyız."

"Senin tek derdin onun savunması için para harcamak!" diye suçladı Kim.

"Onu kimse savunamaz," diye bağırarak yanıtladı Cal. "John suçlu. Elektrikli sandalyeye oturacak, tabii önce polisler vurmazsa. Sana söylemedi, değil mi? Bu şekilde kaçan insanlar asla canlı olarak geri dönmezler. Onu tekrar görebileceğini düşünüyorsan bunu unut. Zaten bunu neden istediğini de bilmiyorum ya."

"Kes sesini Cal," diye yalvardı ürkmüş görünen en küçük kardeşi.

Annesi Cal'ın yanına gitti ve o uzun, dik bedeni kucaklamaya çalıştı. Katherine'in oğlunun kulağına bir şeyler fısıldadığını görüyordum ama bu da Cal'ı yatıştırmadı. Annesini nazikçe itti ve tekrar evin içine doğru hızla yürüdü. Birkaç saniye geçmeden arka kapının sertçe çarptığını ve garaj yolunda çalışmaya başlayan bir arabanın sesini duyduk.

Tekrar ağlamaya başlayan anne, kızlarına, "Yalvarırım ağabeyinize kızmayın. Ona zaman tanıyın. Bu onun için zor bir durum," dedi.

İşlerin gittikçe daha da kötüye gideceğini bilmenin onlar için dayanılmaz olduğunu düşündüm. Arkalarına yaslandılar ve ben de ailenin kadınlarıyla uzan uzadıya röportaja başladım. Çocukluklarından kalma onlarca fotoğrafa

baktık. Johnnie Kepler'ın fotoğraflarını gördüğümde, bu gülümseyen çocuğun başına gelecek trajedinin boyutlarını tahmin bile edemeyeceğimi hissettim. Babasının fotoğraflarını gördüm. Fazla uzun olmayan, hafif tıknaz ve sıradan bir adamdı Fred Kepler. Aile üyelerinin bulunduğu kimi fotoğraflarda, onlara eşlik eden turuncu ve beyaz renkli Cocker Spaniel cinsi bir köpek de vardı.

"O köpek!" diye haykırdım heyecanla. "Bu köpeği hatırlıyor."

Katherine'in gözleri kocaman oldu. "Hatırlıyor mu? Daisy'i mi hatırlıyor?"

Bunu söylediğime bir an için pişman oldum; çünkü ardından açıklama yapmak gerekecekti. "Anımsadığı bu turuncu ve beyaz renkli köpek dışında çocukluğuna dair hiçbir anısı olmadığını söylemişti bana."

"Başka bir şey hatırlamıyor mu? Beni de mi?"

Yanımda oturup, fotoğraf albümlerini inceleyen bu hoş kadın adına tekrar gözlerim yaşardı. "Belki bana söylediğinden daha fazlasını hatırlıyordur." Onu boşuna umutlandırmak istemezdim, fakat Ray'in yalan söylemeye yatkınlığı düşünülürse bu söylediğim doğru da olabilirdi.

Ray'in aklımdaki görüntüsüyle, onların elindeki yaşlandırılmış fotoğrafa baktığımda arada hiçbir fark göremedim.

"Bu o," dedim Katherine'e ürkütücü bir şaşkınlıkla. "Sahiden de o."

Sanki en başından beri biliyormuş gibi kafasını salladı annesi.

*

İçinde not defterlerimden birini unuttuğum bahane-
siyle Jack'i gecenin geç saatlerinde garaj yolundaki kam-
yonetine kadar geçirdim. Evin etrafında bulunan upuzun
ağaçların ılık rüzgârla birlikte birbirine çarpan yaprakları
güçsüz alkış seslerini andıran bir ses çıkardı.

Onu sorduğumda, "Kavak ağaçları," dedi Jack.

İnsanı düşüncelere sevk eden sessizliğin içinde bir an
durduğumuzda kavak ağaçlarının birbirine sürten yaprak-
ları, düşüncelerimizi alkışlarcasına sesler çıkardı. Florida'ya
göre burası o kadar farklıydı ki. Ülkenin tam ortasında ve
okyanuslardan eşit uzaklıkta olduğumdan, bana kendimi
klostrofobik hissettirecek kadar farkındayım. Ayağımın al-
tındaki çimenler bile görmeye alışkın olduğum çimenler-
den ciddi biçimde farklıydı. Üzerlerine bastığımda, daha
seyrek, narin ve yumuşak geliyorlardı. *Oz Büyücüsü*'ndeki
Dorothy'nin de keşfettiği gibi, Kansas epey rüzgârlıydı ve
bu rüzgâr esmeyi hiç bırakmıyor gibiydi. Fakat tenime ha-
fifçe dokunduğunda, Bahia'dakinden daha farklı hissettir-
medi; az önce sıcak bir duş almış birinin ardından girilen
banyo kadar nemliydi.

"Asla Florida'da yaşayamam," diye belirtti Jack. "La-
net yer fazla sıcak."

"Burası ne peki?" diye cevabı yapıştırdım ter içinde.
"Florida buradan daha sıcak değil, üstelik okyanus da di-
bimizde."

"Eh, sanırım o bizim de biraz işimize yarayabilirdi."

Halen söylemem gereken bazı şeyler vardı.

"Onlara anlatmadığım bir şey var Jack. Ray'in şu an
nasıl görüldüğünü söylemedim. Şu anki fotoğraflarına
bakıp da bir fikir edinmek imkânsız. Olur da onu görme

şansını elde ederse diye Katherine'i şimdiden hazırlamalıydın. Herhangi bir özürlü veya sakatlığı olduğundan falan değil. Sadece... Sadece insanlara Ray'in görünümünü anlatmak zor. Kimse onun yüzüne bakmaya tahammül etmiyor. Bunu bir anneye nasıl söyleyebilirsin?"

Kendi izlenimlerimi anımsayınca derin bir nefes aldım.

"Katherine'e söylemen gereken şu: Eğer Şeytan'ın bir çocuğu olsaydı, bu, Ray'e benzeyen tuhaf, sümüksü iğrenç bir yaratık olurdu." Kafamı salladım. "Hayır, bu da doğru sayılmaz. Böyle diyerek onu *Black Lagoon* filmindeki yaratığa benzetiyorum. Aslında sıradan biri gibi gözüküyor... fakat değil."

Jack sabırla beklerken tekrar denedim.

"Ray'in televizyonda gördüğü görüntülerde farkına varılamayacak tuhaf bir tipte olduğunu sanırım Katherine'e söyleyeceğim." Ve nihayet baklayı ağızımdan çıkardım. "Ray mide bulandırıcı, Jack. Gördüğüm en mide bulandırıcı insanlardan biri."

Karanlığa rağmen Jack'in şaşkına döndüğünü gördüm.

Bir an düşündükten sonra, "Sana ve bana göre belki. Ancak annesine göre değil." diye cevap verdi.

Fakat bir annenin sevgisi bile bu kadar kuvvetli olabilir mi merak ediyordum.

Emekliliğini, ağaçlık ve işlenmemiş on dönümlük Kansas otlaklarında, yarış tazılarıyla beraber geçirdiğini söylemişti Jack.

Kamyonetine doğru yürürken, oraya doğru yol alacağını da ekledi sözlerine.

"Tazılarım da emekli oldu," diye açıkladı. "Tıpkı benim gibi."

"Bu geceliğine emekli olmaya ben de hazırım," diye itiraf ettim bitkinlikle. "Fakat hâlâ yazmam gerekenler var."

Tokalaşmak için elini uzattı.

Şaşırmış şekilde uzattığım elimi Jack sıkıca kavradı.

"Bu onlar için iyi oldu Marie. Geldiğin için öylesine memnunum ki."

"Teşekkürler. Bunca yıldır senin gibi birine sahip oldukları için mutluyum."

Elimi bıraktı ve boğuk sesinde hüzünlü bir pişmanlıkla, "Hiçbir faydam dokunmadı gerçi." dedi.

"Bu doğru değil Jack. Onları teselli ettin ve John'u aramayı hiçbir zaman bırakmadın. Onlar için bunun anlamı büyük olmalı."

"Sanırım artık aramayı bırakabilirim," dedi hüzünle.

Sabah erkenden gelmek için bana söz vermesinin ardından onu yolcu ettim.

*

Kız kardeşler bütün bir gece konuşabilecek durumda olsalar da, konuklarının biraz uyuması gerektiğini söyleyen Katherine, onlara müsaade etmedi. Konukları da onunla hemfikirdi doğrusu. Kızları evlerine gitsinler diye kapı dışarı ettikten sonra, beni de küçük bir yatak odasına yerleştiren Katherine, temiz bir havlu ve bir kalıp sabun verdi.

"Burası Johnnie ve Cal'ın odasıydı," dedi bana.

"Burada kalmamı istediğinden emin misin Katherine?" diye sordum.

Kafasıyla onayladı. "O günden beri burada kimse yatmadı, o yüzden sen ilk olacaksın." Yüzünden bir hüzün dalgası gelip geçti. "Benim dışımda tabii. Burada defalarca yatmışımdır, gerçi kızlar bunu öğrensın istemiyorum. Ancak tüm bunların değişme vakti geldi."

"Emin misin? Seve seve koltukta uyurum."

"Hayır, uyuyamazsın." Nazikçe tebessüm etti. "Koltuk çökük. Johnnie kaybolduktan sonra Cal odasında uyumak istemiyordu, ben de koltukta yatmasına müsaade etmiştim. Lise boyunca kesintisiz şekilde orada yattığına inanabiliyor musun? Kıyafetlerini de yemek odasındaki duvarın dibine yığıyordu." Durakladı, suratı gene hüzünle buruştu. "Cal'ın, hakkında bir şey bilmediğim kimi sebeplerden dolayı Johnnie'den nefret ettiğini düşünüyorum. Bizim aile yaşantımız da böyle," diyor berrak gözlerinde cesurca bir ifadeyle. "Hayat böyle işte."

Sevecenliği ve cesareti karşısında söyleyecek söz bulamadım.

Burası epey ufak bir evdi. İki tane küçük yatak odası vardı. O yüzden bu odalardan birine tamamen yerleşmek demek, bayağı bir alana sahip olduğunuz anlamına geliyordu. Katherine Johnnie evine dönmeden önce o oda değişse de bir şey fark etmez diye düşünmüş olmalı ki, kızların odasını depo olarak kullanmıştı.

Beni tek başıma bırakıp, çıkarken odanın kapısını da sessizce kapatmasının ardından, geceyi mabette geçirmesine müsaade edilmiş biri gibi hissettim. Oda tozlu, ama temizdi de. İçerideki her şeyin otuz yıllık olması dışında, pekâlâ dün bile burada birileri yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Yesterday, All my troubles seemed so far away...

Onlara Ray'in gitarından bahsetmeyi unutmuştum.

Aklıma not düştüm: Sabah onlara bundan bahset.

Merkezi klima sistemi, havalandırma deliklerinden serin hava üflüyordu, bu yüzden Ray ve Cal'ın yatak odasında camı açamadım. Keşke açabilseydim; hava ne kadar sıcak olursa olsun, kavak ağaçlarının arasından esen rüzgârın sesini dinleyerek uyumayı tercih ederdim.

Öte yandan uyumak gibi bir *lükse* henüz sahip değildim.

Gece üçe dek çalışıyordum. İşim bittiğindeyse, önceden asla tahmin edemeyeceğim bir bölüm yazmış buluyordum kendimi.

Tüm Florida, Ray Raintree'yi ararken, onun gizemli kimliğinin sırrı, çoğu polisin önceden adını bile duymadığı bir yerde çözülmek üzereydi.

Sabah saat yedide sosis kokularına uyandım.

Duş alıp; şortumu, tişörtümü giyip, sandaletlerimi ayağıma geçirdikten sonra burnumun rehberliğinde mutfağa ilerledim ve bir tavanın içinde patates ve soğan kızartırken bir yandan da televizyon izleyen Katherine'i gördüm. Kot eteği dışında bacakları ve ayakları çıplak, üstünde bel hizasında düz, kolsuz bir penye vardı. Arkadan bakıldığında on altı yaşında samlabilirdi, ancak önünü döndüğünde bile benim iki saatlik uykunun ardından hissettiğimden daha genç görünüyordu. Geç saatlerde yazdığım zaman, genellikle uyuyamayacak kadar kıpır kıpır olurum ve özellikle dün gece çok kötüydü. Televizyondaki meteoroloji uzmanı "Nem oranı bugünkü sıcaklıkla aynı derecede dostlarım." dedi.

"Isı ve rüzgâr endekslerini hiç icat etmemiş olmalarını dilerdim," diye belirtti Katherine beni selamlayan bir gülümsemeye. Sesini kapatmak için televizyona uzandı. "O olmadan önce de zaten yeterince perişan halde değil miydik? Havanın otuz iki derece yerine aslında otuz yedi derece olduğunu bilmek daha iyi hissetmene yardımcı oluyor mu Marie?"

"Hayır, olmuyor. Sana da günaydın Katherine."

Başıyla kahve demliğini işaret etti, ben de kendime bir bardak koydum. Ardındaki Katherine'in yanındaki tezgâha yaslandım ki o yemek yaparken konuşabilelim.

"Omlet yer misin?"

"Şahane olur! Bu kadar uğraşmana gerek yok-"

Hafifçe güldü. "Hayır, vardı. Johnnie'yi tekrar görene dek geçireceğim her saniyede bir şeylerle uğraşmazsam deliririm ve çocuklarım da beni akıl hastanesine yatırmak zorunda kalır."

Şefkatle gülümsedim. "O zaman tamam."

Kahvaltıda greyfurt ve mısır gevreği dışında en son bir şeyler hazırladığım zamanı hatırlayamıyordum. Arkamda perdesi çekili bir pencere vardı. Fakat arkamı dönüp de dışarı baktığımda, sadece Katherine'in evini ve arka bahçesini, bir de komşusunun arka bahçesini görebiliyordum. Tüm bu evleri ve o koca arazileri bir kez daha düşünmek yine klostrofobik bir duyguya kapılmama yol açtı. Benim gibi evrenin kenarında yaşamaya alışkın biri için Kansas evrenin merkezi gibiydi.

Bir an sessizliğe büründük. Ta ki Katherine'in huzursuzlandığını fark edinceye dek... Bir şeyler demesini beklerken, düşük bir cümle kurdu: "Öldürülen küçük kız Johnnie tarafından."

Hazırladığı yemek midemi bulandırmaya başladı.

Yumurtaları çatalla karıştırırken kafasını yukarı kaldırmadı. "Johnnie'nin kıza yaptıklarını Jack bana anlatmıyor. Ben de o yüzden bunların epey kötü şeyler olduğunu tahmin ediyorum. Johnnie ne yaptı?"

"Kötü şeyler. Anlatmamı gerçekten istiyor musun?"

Eline aldığı bir kalıp turuncu peyniri rendeden geçirmeye başladı ki böylece küçük taneler yumurtaların üzerine düşebilecekti. "Bilmek istiyorum."

"Kızı evinden tekneyle almış." Soluklandıktan sonra, uzatmadan her şeyi anlatmaya koyuldum. "Boynundaki şahdamarına baskı uygulayarak onu öldürmüş. Kıza yaptıği bu."

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı, bakışları hâlâ benim üzerimde değildi.

"En kötüsü bu gibi gelebilir," dedim, "fakat az sonra söyleyeceklerim kulağına daha da kötü gelecek. Duymak istediğine emin misin?"

"Çocuğa tecavüz mü etmiş?"

"Hayır, hayır etmedi. Herhangi bir cinsel saldırı yok."

Sosislerden birini yumurta karışımının üzerine ekledi, hıçkıracak gibi oldu ama gözyaşlarına hâkim olmak için kahramanca bir çaba sergiledi. Sırtına dokunmak için uzandım.

"Ne yaptı?" diye sordu bana titreyen bir sesle.

Tanrım, ona bunu anlatmak istemiyordum! "Kızın ölümünün ardından küçük bir sonda kullanarak burnundan içeri girdi ve beyninden küçük bir parça kopardı."

Nihayet yalandan yemek yapmayı bıraktı.

"Adli tıp uzmanı, Ray'ın kızın epifizini çaldığına inanıyor."

"Kızın neyini?" Karıştırmak için kullandığı çatal, tavanın içine düştü. Bana doğru döndü, onu nazikçe kenara çektikten sonra hızla bir fırın eldiveni aldım ve yanmasınlar diye yumurtaları ateşten çektim. Pişirme işine benim

devam etmeme karışmadı. "Tanrı aşkına, Ray neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor."

"Şu şey nedir ki... Adı ne demiştin?"

"Beyin epifizi. Bedenlerimizdeki en küçük endokrin bezi odur." Parmağımı şakağımı işaret ettim. "Ağırlığı bir gram kadar. Burada, tam ortada. Kesin konuşmak gerekirse, serebral kortekslerimizin arasında ve bel kemiğimizin üçüncü odacığının hemen üstünde yer alır."

"Tanrı aşkına, ne işe yarar ki o?"

"Triptofan adındaki amino asidin türevi olan melatonini salgılar." Yaşadığı dehşeti biraz yatıştırır umuduyla tüm bulguları sıraladım. "Kimileri bu organın büyü çağının başlamasıyla ilgisi olduğunu düşünüyor." Adli tıp uzmanının söylediklerini ve kendi başıma yaptığım okumalardan aklımda kalanları hatırlamaya çalıştım. "Bir zamanlar insanlar, bu organın anılarımızı kontrol eden bir çeşit beyin vanasına benzediğine inanıyorlardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kimi şeyleri hatırlamamıza, kimilerini ise unutmamıza yol açan bir çeşit kapı gibi yani."

"Bu işe mi yarıyor peki?"

"Sanmıyorum." Özür dilercesine omuzlarımı silktim. "Keşke daha fazlasını bilseydim. Epifiz hakkında daha fazla bilgimiz olsaydı, Ray'ın onu neden aldığına dair de daha iyi bir fikrimiz olurdu."

"Böyle bir şey için herhangi bir gerekçe olamaz," diye fısıldadı şoke olmuş bir sesle. "Ah seni zavalıcık!" Dehşetle bana baktı. Hangi çocuğu kastettiğini bilmiyordum,

pekâlâ ikisini birden de kastediyor olabilirdi. Ve haykırdı, "Ah o zavallı annesi!"

Aramızda Susan McCullen'in neler hissettiğini gerçekten anlayabilecek biri varsa o da onun kızını öldüren adamın annesi olan Katherine Kepler'di.

*

Ne benim ne de Katherine'in keyif alamadığı kahvaltuya oturmak için Jack Lawrence tam zamanında geldi. Sarı renkli ve kısa kollu bir gömlek, ütülenmiş kot pantolon ve kahverengi kovboy botları giymiş ve saçları da sanki ters yatmış gibi birkaç yerde dikilmişti. Yüzü zinde, nemli ve kısa süre önce tıraş olmuşa benziyordu. Katherine Jack'in tabağını hazırlamaktan memnun görünürken, Jack de Katherineine tarafından ağırlandıktan memnun gibiydi.

"Demek kaçtı," dedi bana.

"Evet," dedim kahve bardağımın üzerinde parmaklarımı tıkırdatarak.

"Bunu engellemeleri gerekirdi."

"Sana bundan daha fazla katılamazdım Jack."

"Nasıl oldu?" Katherine öğrenmek istiyordu. Oğluyla ilgili tüm bildiklerimi dün gece ona aktardığımı sanıyordum. Fakat hâlâ konuşmamız gereken cinayet konusu vardı ve şimdi bir de bu çıkmıştı.

"Bilincini kaybetmiş numarası yapıp, ilkyardım görevlilerinin tedbiri elden bırakmasını sağladıktan sonra kaçmaya başladığını duydum."

"Aşağı yukarı öyle." Katherine'e baktım ve başına gelen bunca felaketin altından kalkmayı başarmış bu kadını korumaya çalışmanın onu küçümsemek anlamına geleceğine

karar verdim. "Polisin silahına uzanıyor ve adamı yaralıyor, ardından da kendi avukatını ve ilkyardım ekibinden birkaç kişiyi daha."

"Johnny küçükken akıllı bir çocuktuktu," diye belirtti Jack. "Öyle değil mi Katherine?"

"Evet," dedi usulca.

Niyeyse bunu duyduğuma hiç şaşırmadım. Ray'in zekâsını gösterdiği, hatta kurnazca davrandığı anların yanı sıra kayıtsız tuhaf bir ruh haline bürünerek tamamen geri zekâlı gibi görüldüğü anlar da vardı. Jack kahvaltısını ederken sessizce oturduk; ikisi de düşüncelerde kaybolmuş görünüyordu.

"Kızın ailesi iyi mi?" diye sordu Katherine.

"Ray canlarını çok yaktı, fakat toparlanıyorlar."

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

"John'un nereye gittiğini düşünüyorsun Marie?" diyor sordu Jack.

"Bilmiyorum, çünkü onu gerçekten de iyi tanımıyorum; çalıştığı son yerin Damacı Yengeç Şirketi olduğunu biliyorum sadece." Sonra hemen, "Johnnie'nin babası hakkında elle tutulur bir hikâyem yok. Ondan biraz daha bahsedebilir misin mümkünse?" diye sordum

"Fred mi?" diye soruma soruyla karşılık verdi Katherine. Şaşkındı. "Fred'i fazla düşünmüyorum artık, o kadar uzun zaman oldu ki. Sana ne anlatabilirim acaba? Düzgün bir koca ve babaydı denilebilir sanırım. Tabii Johnnie kaybolana dek. Fred bu olayın ardından paramparça oldu. İçmeye başladıktan sonra ise artık kimseye bir faydası dokunmuyordu."

"O adama katlanamıyordum."

Katherine bakışlarını Jack'e çevirdi. "Katlanamıyor muydun?"

"Hayır. Metanetsizin teki olduğunu düşünüyordum. Çünkü sen bunca acı çekerken sana hiçbir şekilde destek çıkmadı."

Etkilenmiş benzeyen Katherine, elini uzatıp adamın eline dokundu.

"Fred'le ilgili böyle düşündüğünü hiç bilmezdim Jack."

Başıyla onayladı. "Korkarım ki kindar biriyim, özellikle de ona karşı."

"Peki nereye gittiğine dair hiçbir fikriniz yok mu?" diye sordum onlara.

"Ondan bir daha hiç haber almadım," dedi Katherine.

"Ben de pek araştırmadım," dedi Jack.

Katherine, adamı sanki ilk kez görüyormuş gibi ona baktı ve ardından hafifçe güldü. "Araştırmadın mı?"

"Kurtulduğun iyi oldu, diye düşünmüştüm Katherine."

Katherine kafasını benden yana sallayıp, gülümsedi. Jack'in bu itirafı karşısında gücenmediği için memnundum. "Bilmediğim neler neler varmış."

Fakat "kurtulduğun iyi oldu" tam da ilkyardım görevlileri Ray'i mahkeme salonunun asansörüne bindirirken Jaime Suarez'in kullandığı tabirin aynısıydı. Baba ve oğlu arasındaki bu nahoş benzerliği Katherine'inle paylaşmamaya karar verdim. Ona Ray kadar güzel bir şeyler -herhangi bir şey- anlatmak istiyordum ve aklıma aldığım not geldi.

"Gitarı iyi çaldığını söylemiş miydim?"

Suratı yumuşadı. "Öyle mi? Nereden biliyorsun Marie?"

"Röportaj yaparken benim için çaldı."

"Sahiden mi? İyi mi çalışıyor?"

"Evet. Üstelik temel Rock&Roll melodilerinden fazlasını çalıyor. Birileri ona akor basmayı ve -"

Konuşmayı kestim; çünkü Katherine, dehşet verici bir şeyin farkına varmaya başlamış gibi önündeki boşluğa doğru bakakaldı.

"Katherine?" diye sordu Jack. "Hayalet görmüş gibisin."

Ona doğru eğildim. "Ne? Ne oldu Katherine?"

"Gitarı ona kim öğretti?"

"Gitarı mı? Bilmiyorum. Yanında çalıştığı adam yarı zamanlı müzisyendi. Ray'e öğretenin o olduğunu düşünmüştük."

"O adamın adı ne?"

"Ray'in işvereninin mi? Ee, Miller. Donor Miller."

Katherine'in çılgılığı sanki gırtlaklanıyormuş gibi çıktı. Çıkan sestten korkan Jack ve ben yerimizden sıçradık, "Ne oldu Katherine?" dedi Jack.

"Bay Miller!" dedi sersemlemiş ve ürkmüş şekilde. "Cal'ın müzik hocası. Adı buydu. Komik bir isim. Donor Miller."

Jack sanki kalp krizi geçirecekmiş gibiydi.

"Donor Miller mı?" Neredeyse bağırarak söyledim.

"Bu adamı hiç duymadım!" diye haykırdı Jack.

Katherine kafasını salladı. Çok geçmeden de tüm bedeni titremeye başladı. Kendini sakinleştirmek için Jack'i iki elinden de tutup, adama baktı. "Duyamazsın ki. Ondan hiç bahsetmemiştik. Johnny'nin kaybolmasından önce

buralardan taşındığını sanıyorduk. Derslere girmeyi bırakmıştı. Onun taşındığını söylemişlerdi..." Müthiş bir dehşet ifadesiyle bana baktı, "Florida'ya."

Tek diyebildiğim "Aman Tanrım." oldu.

"Bu adamı araştırmamıştık," dedi bana Jack pişmanlıkla.

Katherine onu sıkıca tutmaya devam ederken Jack kardinanın yanına diz çöktü.

"Bay Miller," dedi Katherine ruhsuz bir sesle. "Bay Miller ayrıldıktan sonra Cal ders almayı bırakmıştı. Başka bir hocadan alsın diye onu ikna etmeye çalışmıştık ama buna aşırı öfkelenip, reddetmişti. Onu pratik yapmaya zorlamak veya derslere yollamak epey güçtü..."

Yine dehşet verici bir gerçeği idrak eden bakışlar...

Birden toparlanıp, ayağa kalktı ve sanki birden yaşlanmış gibi bir edayla, telefona doğru yürüdü. Bir numarayı tuşladığımı duydum, ardından titrek ve sevgi dolu bir sesle, "Cal, hayatım? Rica etsem bu sabah uğrayabilir misin? Çalışman gerektiğini biliyorum canım, fakat onlara geç geleceğini söyleyebilir misin? Bu kadar mühim olmasaydı senden hayatta bunu istemezdim. Ancak sana sormam gereken çok önemli bir şey var."

Masaya geri döndü.

"Katherine-" dedi Jack.

Sanki kötü ruhları savuşturur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Lütfen, şimdi konuşmak istemiyorum. Cal'ın buraya gelmesini bekleyeceğiz."

Endişeli bir sessizlik içinde, Jack ve ben Katherine'le beraber oturduk.

*

Büyük oğlu gelip, onu beklediğimizi gördüğünde, birden telaşlandı ve yemek masasının dördüncü sandalyesine yavaşça oturdu. Katherine, oğlunun bilgi işlem servisinde anlaşılmaz derecede zor işlerle uğraştığını, Cal ona açıklamaya çalışsa da kendisinin bu işten hiçbir şey anlamadığını söylemişti bana. Cal kaçamasın diye oğlunun iki elini kendi elleriyle tuttu ve nazik ama gözlerimi yaşartan iç parçalayıcı bir sesle, "Cal, her şeyim, eski müzik hocanla ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu.

Cal o kadar hızlı, "Hayır," diyor ki hepimiz yalan söylediğini anladık.

"Lütfen Cal." Annesi yalvardı. "Lütfen bana anlat."

"Hayır! Söyleyecek bir şeyim yok. Onu hatırlamıyorum bile."

"On iki yaşındaydı Cal. O müzik derslerinden nefret ediyordun. Niye Cal?" Katherine ısrarcıydı, fakat yüzü sevgi ve merhametle doluydu. "Niye bu kadar nefret ediyordun?"

"Of anne!" Cal köşeye sıkışmış, gözü dönmüş gibi görünüyordu. "Bunu sorma bana."

"Cal, beni dinle. Kardeşin şu çocuğu öldürdüğünde, Florida'da yanında çalıştığı adam var ya? O adamın adı Donor Miller'mış."

Oğlu yerinden sıçrayıp, kesik kesik solumaya başlasa bile numaraya yapmaya devam etti. "Yani? Bu ne demek ki anne? Bana bir şey ifade etmiyor. Daha önce hiç duymadım."

"Evet duydun Cal. Bay Miller'ı hatırladığını biliyorum."

Cal bana düşmanca bir bakış attı. Ben de derhâl yerimden kalkıp, "Biraz baş başa kalsanız iyi olur. Ben dışarı çıkacağım," dedim. Katherine'in karşı çıkmasına fırsat

vermeden mutfaktan çıktım. Birkaç saniye sonra bana katılan Jack, "Cal beni içeride istemedi," dedi.

Sesi kırılmış gibiydi. Teselli etmek için kolunu okşadım. "Sence olay ne?" diye sordu bana.

Bunu sorması beni şaşırttı, ama belki emekli şerifler bile bazen gerçeği kabul etmek istemeyebilirdi. Cal'ın annesine şu an neler anlattığına dair tahminlerimi kısaca ona aktardım.

*

Nihayet her şey, acı ve pişmanlık dolu hatıralara sahip yetişkin bir adamın öfkeli ve gözyaşlarıyla bezeli sözleriyle ortaya döküldü: Bay Miller'ın müzik aletleri dükkanının bodrumundaki küçük müzik odasının kapısını nasıl kapattığı ve anneleri koridordaki koltuklarda bekleyen küçük oğlan çocuklarını nasıl taciz ettiği...

"Ne yapacağımı bilmiyordum Anne," demişti Cal annesi onun adına gözyaşlarına boğulurken. Yaşananları anlatırken, sesi bir yetişkininkinden çok, bir çocuğunkini andırıyordu. "Eğer birilerine anlatsam, Johnnie'ye zarar vereceğini söylüyordu." Dudakları titrese de bunu engellemeyi başarıp, onları tekrar öfkeli bir şekle sokmuştu. "Şehirden ayrıldığını ve artık daha fazla ders veremeyeceğini söylediklerinde memnun olmuştum. Artık güvende olduğumuzu biliyordum."

Tam o an, hakikat en sonunda Cal Kepler'a dank etti. "Benim hatam değil!" diye haykırdı. "Kimseye söylemedim. Benim hatam değil!"

Annesi onu rahatlatmaya çalıştı, "Ah yavrum benim, tabii ki senin suç-

Fakat Cal kendini kadından kurtardı ve bahçede bekleyen bizlerin yanından geçerek, evden uzaklaştı. Jack ardından seslense de Cal ona cevap vermedi. Arabasına atladı ve tehlikeli bir hızda oradan ayrıldı. Sağlığı için kısa bir dua okudum ve "Bu çok uzun ve zorlu geçecek bir iyileşme süreci olacak," diye düşündüm.

Katherine bizlere hikayenin geri kalanını anlattı:

Cal'ı haftada bir müzik derslerine götürürken, Johnnie'yi de yanlarına alıyordu. Cal küçük odadan çoğunlukla gözyaşları içinde çıksa da, müzik hocası Bay Miller, Katherine'i rahatlatıyordu. Cal gitar konusunda iyiydi; çocuklar genellikle bu derslerde hüsrana uğrardı, o yüzden birkaç damla gözyaşı yüzünden Katherine'in üzülmesine gerek yoktu. "Üzülmesin, değil mi Cal? Çünkü bu gitar derslerini sahiden de seviyorsun, öyle değil mi Cal?" Bay Miller biraz pasaklı bir adam gibiydi, diye düşünürdü Katherine; fakat oğlanlara karşı her zaman iyi davranırdı. Özellikle de her seferinde şunları dediği Johnnie için, "Ne şeker çocuk ama. Böyle şirin bir kardeşe sahip olduğun için sence de çok şanslı değil misin Cal?"

"O adam nerede?" diye öğrenmek istedi benden. "Şu an tutuklanması mümkün mü?"

Donor Miller'ın da kayıplara karıştığını ona söylemek zorunda kaldım.

Sanki bu dünya umutsuz bir yermiş dercesine ellerini havaya doğru savurdu, sonra ayağa kalktı ve masadan ayrıldı. Bir süre sonra banyo kapısının kapandığını duyduk.

Yaşlı şerif sarsılmış ve bir on yıl daha yaşlanmış gibi duruyordu.

"Katherine'in çocuğunu bulmalıydık," dedi perişan ve suçu üstlenir bir halde. "Belki yeterince iyi değildik. Ben yeterince iyi değilim. Eh, sanırım o kadarı aşikâr. Katherine'i yüzüstü bıraktım."

"Sana bahsetmedikleri birini nasıl araştıracaktın Jack?"

"Daha çok bilgi edinmemiz gerekirdi."

"Nasıl yapabiliirdin bunu Jack? Şimdiki farkındalığı-mıza o zamanlar sahip değildik. Üstelik kolluk kuvvetlerine mensup teşkilatlar gerekli donanıma sahip değildi. DNA diye bir şeye sahip değildiniz. FBI profillemeleri yoktu. Eminim lif analizi veya yalan makinelerine de sahip değildiniz. Kayıp insanların veya kaçırılanların tespiti için kurulmuş bir ağ da yoktu."

"Eski usul polis araştırması yürütürdük."

"İşe yaramazdı."

"Elimizde kullanabileceğimiz pek bilgi yoktu," dedi Jack. Mazeret üretmekten çok, o günleri yâd ediyormuş gibiydi. "Tanık yoktu. Cinayet nedeni yoktu. Kanıt yoktu. Senin söylediklerinin hiçbiri yoktu. O kadar çaresizdik ki, cinayeti Nathan Leopold'un bile yapmış olabileceğini düşündük." Bana döndü. "O adamı hatırladın mı?"

"Loeb ve Leopold mu?"

"Aynen."

Sırf birini öldürmenin nasıl bir deneyim olduğunu ve bunun yanlarına kalıp kalmayacağını görmek için bir oğlan çocuğunu kaçırap, ardından da öldüren, varlıklı ve seçkin Chicago'lu iki gençti onlar.

"Richard Loeb hapisanede öldürüldü," dedi Jack, "fakat Johnnie kaçırılmadan birkaç ay önce Leopold serbest

bırakılmıştı. Onu kaçıranın Leopold olduğuna dair bir dedikodu vardı. Buna iyi kötü ben de inanmıştım, ta ki herifin Porto Riko'da bir hastanede çalıştığı ortaya çıkana dek. Hayatının sonuna dek orada yaşadı ve başını bir daha belaya sokmadı. Fakat bu durum yaşadığımız çaresizliği de gösteriyor işte."

"Elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum."

"Bir zamanlar özel bir dedektifin istediği herkesi bulabileceğini söylediğini duymuştum. Üstelik tek yapması gereken internette araştırma yapmakmış. Sana şu kadarını söyleyebilirim ki, kaçırılan birini –mesela bir çocuğu– bulmak hiç de öyle kolay bir iş değildir. Kimi insanlar asla bulunamazlar. Tabii cesetleri de."

"Biliyorum."

Başını kaldırıp, bakışlarıyla beni tarttı. "Biliyorsun, değil mi? Sanırım yaptığın araştırmalar..."

Onu onayladım ki konuyu burada kapasın. Fakat adamın en derin duyguları su yüzüne çıkmıştı. Duygusal terazisini biraz dengelemek için böylesine sevecen davranıyor olabilirdi. "Benim ailem de çok uzun bir süre önce kayboldu Jack. Johnnie kaybolmadan on yıl önce. Bir yaşından büyük değildim. O yüzden bazı insanların bir daha asla ortaya çıkmadığını biliyorum."

"Vay canına," dedi şaşkınlık içinde. "Nasıl oldu?"

Aslında ona anlatmak istemiyordum. Ailem hakkında ağzımdan laf almak neredeyse imkânsızdı. Tabii onları arayan bizzat kendim olduğunda durum başkaydı. O vakit tüm dünyaya onlarla ilgili sorular yöneltir, hem de gerçek suçları konu edindiğim kitaplarımda yer alan çiftlermişçesine bir hava yaratırdım. Söz konusu ailem olduğunda, hayli

nesnel ve verimli bir araştırmacıya dönüşebilirdim. Fakat onların kızı olarak konuşmak durumunda kaldığımda durum farklıydı. "Nasıl oldu bilmiyorum." Bu kolay ve esasen doğru olan cevaptı. "Üçümüz birden evimizde yaşayıp giderken, ertesi gün işler değişti. Beşğim, kasabanın diğer ucundaki bir motel odasında bulundu."

"Nerede oluyor bu olay?"

Bu durum onu kendi dertlerinden uzaklaştırıyormuş gibi görünüyordu, ki o da buna razıydı. Gerçek dışı bir an yaşıyormuş gibi hissettim, ama engellemeye çalıştığım da yoktu.

"Birmingham, Alabama."

"Johnnie kaybolmadan on yıl önce mi demiştin?"

"Altmış altı yılında."

"Yurttaşlık hakları eylemcisi miydiler?"

Jack hemen çözüverdi. Gerçi neredeyse herkes Birmingham adını, yurttaşlık hakları tabiriyle beraber anardı.

"Orada yaşananlarla yakından ilgiliydiler." Huzursuzlandığımı hissettim. Bu muhabbetin gerçekten devam etmesini istemiyordum. "Her neyse, asla ortaya çıkmadılar, fakat ben aramaya devam ediyorum. Senin Johnnie'yi aramaya devam ettiğin gibi. Belki ailem de Ray gibidir; başka kimliğe bürünmüş ve benim varlığımı unutmuştur. Ya da cesetleri okyanusun dibindedir. Muhtemel asla öğrenemeyeceğim."

"Johnnie en sonunda ortaya çıktı ama."

"Evet," diye onayladım alaylı, "sahiden de çıktı."

"Her şeyde rağmen..."

"Yıldırım bazen aynı yere ikinci kere düşebiliyor."

"Aileni duymuş olabilir miyim? Haberlere çıkmış mıydılar?"

"Evet."

"Hatırlamıyorum."

"Lightfoot gerçek ismim değil. Kitaplarım için kullandığım takma ismim."

"Anladım. Peki ebeveynlerinin adı ne?"

Korkudan donakalmış halde ona baktım. "Folletino. Daniel ve Angela Folletino."

"Hiçbir şey çağrıştırmadı, üzgünüm."

Bense değildim, hatta rahatlamıştım. Onları bulmak adına duyduğum arzulla, onları gerçekten bulma ihtimaline dair hissettiğim korkum arasındaki dengeyi ömrüm boyunca bir türlü yakalayamamıştım. Yaşadıkları yerde, tartışmalı ve hatta adları çıkmış bir çiftti; onların adlarını şu an duyduklarında bile öfkelenen birkaç kişi tanıyordum.

"Senin için bir mucize yaratabilirim diye umuyordum sanırım, hem de şu anda. Katherine için Johnnie'yi bulamadıysam, belki uzun süre önce üzerinde çalıştığım davaların biri vesilesiyle annenin ve babanın adını hatırlarım diye ummuştum," dedi Jack üzgün bir tavırla.

Hislendim. "Sen iyi bir adamsın Jack Lawrence." Ellerinden birini tutmak için uzandım. "Seni tanıdığım için onur duyuyorum."

"Neden duyuyorsun bilmiyorum," diye mırıldandı başı öne eğik şekilde.

Mutfağa geri dönen Katherine, tekrar sandalyesine çöktü. Ağladıktan sonra yüzünü yıkamış gibi görünüyordu, tabii bir de yıkılmış gibi... "Cal'a yardım etmeliyiz," dedi

fısıldayan ve kendi sesine benzemeyen bir tonla. Ortaya çıkan bu son sır, Katherine'i tüm direncini ve cesaretini kaybettirecek bir noktadan vurmuş olmalıydı. Kelimeleri cesurcaydı, ama onları söylerkenki ses sonu cesarettten çok depresyonu andırıyordu. "Ona yardım etmek için elimizden geleni yapmalıyız."

Başka ne yapabileceğimi bilmediğimden, kirli tabakaları toplayıp, onları lavaboya götürdüm. Suyu açıp, temizlemeye ve ardından da bulaşık makinesine koymaya başladım. Ellerimi çaresizlikle ovuşturmak yerine, onları şu an faydalı bir iş için kullanmaktan memnundum.

*

Pek uzun bir süre geçmiyor ki, "Seni havaalanına götürsek mi artık?" diye sordu Jack.

Birkaç saat sonrası için yer ayırtmış olduğum doğrudu.

Gitmeden önce Katherine'e, "Benimle Florida'ya gel, yanımda kalırsın. Senin hikâyenle medya epey ilgilenecek ve belki böylece Ray'in de haberi olacak. Eğer bir ailesi olduğunu ve senin de onu aradığını öğrenirse, belki teslim olur. Denemeye değer, öyle değil mi?" diye teklifte bulundum.

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum. Katherineine de öyle düşünecek diye umuyordum.

Önce umutsuzluğa düşmüş, kafası karışmış gibi görün. "Bilemiyorum Marie."

"Ya bu sayede eski Johnnie tekrar ortaya çıkarsa?"

Onu tekrar umutlandırmışım gibi gözleri ışıldadı. "Ah, evet! Evet, işte bunu yapmak isterim."

Eve döner dönmez bu işe koyulacağımı söyledim ona: o da mümkün olan en kısa sürede Florida hazırlıklarını

tamamlayacağına dair söz verdi. "Belki Kim de benimle gelebilir."

"Konuk odamdaki yatak iki kişilik."

Ellerimi tuttu. "Sağ ol Marie."

Fakat Jack'in kamyonetinde evden uzaklaşırken, ön verandada duran Katherine'e el sallamak için arkama döndüğümde, buradan bir fırtına gibi gelip geçerek, ardımda bıraktığım yıkımın sivri köşelerini toplamaları için bu güzel insanları terk ettim. Niyetim bu değildi, fakat olması da kaçınılmazdı. Ancak kimseye zarar vermemi istemediğini iddia eden biri için, geçtiğim yollarda bayağı bir can yakıyordum. Katherine olur da küçük oğlunu bir daha görebilirse, bu onun canını daha da çok yakacaktı. Johnnie Kepler'a dair hatıralar bir yana, Ray Raintree ismi bir yana.

*

Kırk beş dakika sonra, Jack'e beni kaldırımında bırakmasının yeterli olacağını söylesem de bunun lafını bile duymak istemedi. Çantalarımı bir kez daha benim yerime taşıdı. Otomatik kapılardan geçerken de, "Florida polisine söyle, ihtiyaç duydukları her türlü bilgiyi benden alabilirler. Ben de şimdi dönüp, Miller isimli şu herif hakkında daha fazlasını öğrenip öğrenemeyeceğime bakacağım," dedi.

"Onlara söyleyeceğim Jack."

Jack'e teşekkür ederek parmak uçlarımda yükselip, içimden gelen bir dürtüyle ona sarıldım ve yanağından öptüm.

"Johnnie'yi kimse bulamazdı Jack."

"Belki öyle, yine de mezara girene kadar peşimi bırakmayacak."

Bu dediğine inandım. Onun veya Katherine Kepler'in vicdanını, Tanrı'nın merhameti dışında rahatlatabilecek başka bir şey olmadığını biliyorum.

Jack beni bıraktıktan sonra, ankesörlü bir telefon buldum ve Robyn Anschutz'u masasının başında yakalayacak kadar şanslı olduğum Bahia Beach Emniyet Müdürlüğü'nü aradım. Ona, öğrendiğim her şeyi aktardım, ancak bitirdiğimde, "Güzel, fakat Ray'i bulmamıza yardımcı olacak şeyler değil," dedi.

Doğru, diye düşündüm. Florida'daki herkes için o hâlâ Raymond Raintree'ydi. Benim için artık –en azından bir süreliğine– Johnnie Kepler'a dönüşmüştü. Gerçi onun ailesinden uzaklaşırken, eski kimliğine tutunmak da epey zorlaşmıştı. Ne de olsa Ray'in şimdiki halini biliyordum ve o küçük çocukla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Faillerim için üzölmeye başlamaktan nefret ederim," dedi Robyn. "Hayatlarındaki o önemli an vardır ya. Anlıyor musun hangisini kastettiğimi? Kurban olmayı bırakıp, kendi suçlarının faili oldukları o andan bahsediyorum. İşte o çok karışık bir andır bana göre. O anın bir kısmında onlar için üzölürüm. Diğer kısmında ise devreye girer ve onları tutuklarım."

"İstismara uğrayan çocuğun, bir hayvanın canını yakmasından önceki an gibi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir dakika önce masumken, bir dakika sonra canavarın ta kendisi."

"Aynen. O ince çizgi."

"Bir yanda merhamet, bir yanda nefret."

"O çizgiyi geçtiklerinde, onlar adına her şey bitmiştir."

"Daha fazla merhamet yok."

"Evet, artık onları yakalamamız ve devre dışı bırakmamız icap eder. En azından ben bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Gerçi bu durum bazen canımı sıkabiliyor. Eğer işimle ilgili beni uykusuz bırakan bir şey varsa, o da budur."

"Belki hepimizi uykusuz bırakmalı."

"Belki de."

"Kitaplarımda da bu anı tarif etmeye çalışıyorum"

"Gerçekten mi?"

"Çünkü bu, birilerinin de kurbanına dönüştüğü andır. Bir dakika önce hayatta ve emniyettedirler, bir dakika sonra ise tam tersi geçerlidir."

"Evet! İkisi de aynı anda oluyor, değil mi?"

"Doğru, epey gizemli bir durum."

"Pekâlâ," dedi kabaca.

"Donor Miller'ı araştıracak mısın Robyn?"

"Evet, araştırırsak iyi olacak sanırım."

Nasıl bir yöntem izleyeceğim üzerine biraz kafa yorduktan sonra, savcılığı aradım.

*

"Neredesin?" diye sordu Franklin. Sırf sesini duymak bile içimin kıpır kıpır olmasına yetti. "Gürültüler duyuyorum."

"Missouri'nin on metre üzerindeyim."

Ortadaki ön koltuğun arkasındaki telefonu yerinden çıkardım. Cam kenarında oturuyordum. Yüzümü, bedenimi

ve telefonu gökyüzünden yana çevirerek, Franklin'le konuşabileceğim, bana ait küçük bir alan yarattım.

"Beni uçak telefonundan mı aryorsun?" Bunu duymaktan pek memnun olmuş gibi geldi sesi. "Bu bir acil durum araması mı yoksa bir iltifat mı?"

Ona, neler yaptığımı anlattığımda, Franklin'in bakış açısının polislerinkinden hayli farklı olduğu ortaya çıktı. "Ray küçükken beyaz köle tüccarlarına satılmış olsa bile umurumda değil. Başkasının bebeğini öldürdü. Bilmem gereken tek şey bu."

Bu sözleri jüriye yaptığı kapanış konuşmalarından birine benliyordu.

"O halde ölüm cezası talep etmeye devam edeceksin?"

"Bundan emin olabilirsiniz."

Savcılığa odaklı çalışan zihninde hiçbir şüphe yok gibiydi. Ancak benim zihnimde bir takım sorular olduğu kesindi. Tabii Franklin, Katherine'le tanışmamıştı.

"Telefondan aradığına göre eve geliyor olmalısın."

"Her saniye daha da yaklaşıyorum."

"Seni özledim. Bu gece, senin evin mi benimki mi?"

Tereddüt ettim, tam seninki diyecekken vazgeçtim ve "Çok isterdim Franklin, fakat bu gece olmaz," dedim.

"Sorun ne?"

"Yolculuk beni tüketti."

Anlayışlı davrandı ve onun yerine ertesi günü görüşebileceğimizi söyledi.

Bundan pek emin değildim. Ray'ın annesiyle zaman geçirdikten sonra, onun oğlunu idam ettirmek isteyen

adamlarla yatmak beni rahatsız ediyordu. Tüm hayatı zaten uzun bir eziyetten ibaret olan bir insan evladının, hayatının geri kalanını da hapisyanede geçirmesi yeterli bir ceza olmaz mıydı zaten? McCullenları düşündüm; onlara acısam bile, yine de...

Uçağım kanatlarından birini Bahia Beach'e doğru yatırdığında, Franklin ve benim sahiden de bir çıkar çatışması yaratmış olduğumuzu kendime itiraf ettim. Hayli aşağılardaki Bahia Köprüsü'nü, parıldayan su hattını takip ederek de upuzun servi ağaçlarını tespit ettim. İşte ta kendisi, kayısı rengi küçük bir nokta. Tekrar evdeydim. Onu gördüğümde genelde sadece rahatlatma ve mutluluk hissederken, bu sefer içime birden bir yalnızlık hissi saplandı.

Eve geldiğimde telesekreterimde bulduğum mesajlardan beş tanesine bilhassa kulak verdim. İlki Franklin'den, "Merhaba tatlım. Bugün beni aradığın için teşekkürler, ama bu kadarının beni kestiğini söyleyemem. Gecenin ilerleyen saatlerine dek ofiste olacağım, o yüzden fikrini değiştirirsen beni ara tamam mı? Yorgun düşmüş bir kadının bir sırt masajını hak ettiğini düşünmüyor musun?"

Gülmeme yol açacak kadar baştan çıkarıcı bir teklifti bu.

Fakat buna rağmen mesajı sildim ve bir sonrakine geçtim:

"Marie? Kim Kepler ben. Annemle, yarın Florida'ya gelmek için biletlerimizi ayırttık. Sorun olur mu? Annem, sende kalabileceğimizi söylüyor. Fakat kendimizi zorla davet ettirmek de istemeyiz. Gerekirse bir motelde de kalabiliriz. Lütfen bizi arayabilir misin?"

Bunu aradan çıkarmak için diğer mesajları durdurdum.

"Annen medyanın ilgisini çekmeyi istiyor mu?" diye sordum Kim'e.

"Johnnie'yi evine döndürebilecek ne varsa istiyoruz."

"Etraf muhtemelen tımarhaneye dönecektir," diye onu uyardım.

"Çoktan döndü," dedi bana. "Sizin oranın polisi bugün annemi aradı. Her ne kadar bir sürü soru sormuş olsalar da, annem oldukça kibar davrandıklarını söyledi. Bazı gazete ve televizyon kanallarından da telefonlar aldık, fakat annem henüz onlarla konuşmaya hazır değildi."

"Yarın olacak mı?"

Ona ısrar etmek istemiyordum, fakat etmem gerektiğinin de farkındaydım.

"Yapması gereken neyse onu yapacak," dedi Kim kısaca.

Kimie ile telefon görüşmem bittiğinde, onları yarın havaalanından alacağıma ve evimde konuk edeceğime dair sözleştik. Medya ordusu karşısında onlara rehberlik edeceğime dair söz verdim. Telefonu kapadığımda, kendimi hiç de ikiyüzlü hissetmiyordum. Sadece anlatacakları şeyleri duymak isteyen hırslı bir yazar olduğumdan dolayı değildi. Bahia'da moteller ve oteller pahalı olduğu için de yanımda kalmalarını istiyordum. Kalabilecekleri en ucuz yer evimdi, hem şoförlüklerini de yapacaktım.

Keplerların Florida'ya geldiklerini haber vermek için dedektifleri ve savcıyı aradım. Herkes onlarla tanışmak istiyordu.

"Onları ofisime getir," diye ısrar etti Franklin, ardından da onu evime çağırmanı beklermişçesine duraksadı. Fakat onu davet etmedim ve tuhaf bir şekilde vedalaştık.

Ben de ardından mesajlarıma geri döndüm.

“Merhaba Marie,” diyen tatlı sesi duyar duymaz, bunun New York’tan arayan editör olduğunu anladım. Birden içime bir suçluluk duygusu çöktü. “Nasılsın? Kitap nasıl gidiyor? Baskı yapayım diye aramadım. Seni herhangi bir şekilde baskı altına alıyorum gibi düşünme, tamam mı? Sadece kitabı okumak için çok heyecanlıyım. Duruşma sonrası senden hiç haber alamadım. Sanat yönetmenimiz kitabının yeni kapağı için birkaç baskı gösterdi. Gözden geçirilmiş kapağın harika görüldüğünü sana haber vermek istedim. Ertesin gün ulaşacak şekilde sana bugün bir örneğini yollayacağım ki sen de karar verebilesin. Yarın bana haber ver, olur mu? Ön satışlar olağanüstü bu arada. İhtiyacımız olan tek şey kitap. Fakat lütfen sana herhangi bir şekilde baskı yaptığımı düşünme. Bu konuda endişelenmemiz gereken hiçbir şey bulunmadığını biliyorum. Neler yaptığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Kapakla ilgili beni ara!”

Editörümü çok seviyordum, fakat bu hamlesi aşırı derecede zekiceydi.

Kapakla ilgili fikrimi söylemek için yarın onu aramam gerekecekti. Peki ona ne söyleyeceğim? “Kitabın başına ve sonuna sahibim ama ortası yok. Ray’in hayatının ilk altı ve son altı yılı hakkında artık bilgim var. Ancak aradaki on dokuz yılı bulamadım. Kızı neden veya nerede öldürdüğünü de bilmiyorum bir de. Ölecek mi kalacak mı diye bilmeden kitabı nasıl yayımlayacağız ki? Ha, bir de unutmadan söyleyeyim, Natalie’nin ailesi kitapta yer almak istemiyor.”

Sallantıdaki kariyerim sanki kontrolden çıkıyormuş gibi hissettim.

Eğer polisler Donor Miller’ı bulabilirse... Eğer Ray’i yakalayabilirlerse...

Mesajlarıma geri döndüğüm zaman, içimi ürperten bir mesaj duydum.

“Marie Folletino adında birilerini arıyorum. Kendisinin annesini ve babasını tanırdım, o yüzden onunla sahidan konuşmam lazım. Tekrar arayacağım.”

“Ne zaman?” diye öğrenmek istedim. “Ne zaman arayacaksın?”

Ne bir isim ne bir numara vardı. Sadece muğlak bir mesaj...

Üstelik arayan numara kısmı da bana hiçbir ipucu sunmuyordu. Sadece *Alan Dışı* diyordu ve herhangi bir numara yoktu. Modern iletişim araçlarına bayılıyordum; hüsrana uğramam için bana birçok yeni yol gösteriyorlardı. Tam şu anda çığlık atmak ve öfke nöbeti geçiren bir velet gibi ayaklarımla yeri dövmek istiyordum. Bir yandan kitabım bir yandan bu...

Annemi ve babamı *tanırmış*, onların hâlâ yaşadığına ve bu kadının da onları şu an tanıdığı şeklinde yorumlamazdım bunu demek ki. Ayrıca ailemi tanımış olan bir sürü insan vardı, ama beni terk ettikten sonra nereye gittiklerini bulmam konusunda bunun bana hiç yardım dokunmadı. Fakat bu kadının sesinde içimi huzursuz eden bir telaş vardı. Bu durumdan, bir şeyleri öğrenmek için beklemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Niye normal biri gibi adını ve telefonu vermiyordu?

Nedenini biliyorsun, diye fısıldadı cılız bir ses bana.

Fakat tam olarak bilmiyordum. Tüm hayatım boyunca insanların annem ve babam hakkında detaylı şekilde konuşmaya gönülsüz davrandıklarının farkındaydım. Fakat ailem hakkında söylenmemiş ve anlatılmamış onca detay

vardı ki; duyduklarımın veya okuduklarımın çoğu, duyduğum ve okuduğum diğer şeylerle çelişmekteydi. Yok söylediler, yok böyleydiler. Şuraya gitmişler, yok oraya hiç gitmemişler. Yok şunu demişler, yok bunu demişler. Bir de herkes, her zaman, konu hakkında uzmanmışçasına bir edayla konuşuyordu. Sanki çok biliyorlarmış gibi. Oysa hayatta olup da onlarla ilgili hakikati bilen yoktu ve o hakikati ben de asla bulamayacaktım.

Fakat şu kadının bıraktığı lanet olası mesaj...

Aslında tuhaf bir durumdu. Jack Lawrence'la girdiğim muhabbette onların ismini ortaya atarak, sanki yeni bir şeyleri körüklemiştim.

Kadın beni tekrar arayana dek elimden bir şey gelmezdi.

Fakat beni geri arayana dek ben nasıl başka şeylere odaklanabilirdim ki?

Beşinci mesaj ise konsantrasyonumu yerine getirdi:

"Hey Marie! Ben Robyn. Dinle; bir konuya odaklandık mı, o şey gerçekleşiveriyor. Bil bakalım kimi bulduk! Donor Miller! Bizi beklediğini söylemek bile mümkün. Beni ara. Detayları sana aktarırım."

-KÜÇÜK DENİZ -KIZI
MARIE LIGHTFOOT

DOKUZUNCU BÖLÜM

Everglades'in derinliklerinde, topraktan dışarı bir sır püskürdü: bir insan cesedi. Kalıntılar, Bahia Beach'in doksan kilometre güneybatısında, Everglades'in bilhassa izbe olan bir kesiminde gerçekten de toprağın yüzeyinde belirmişlerdi. Keşfi yapan talihsiz balıkçının, timsah yuvasının ucundaki kurumuş eğir otlarına, sazlara ve çamura dolanmış bir insan gövdesinin kalıntılarını gördüğü belirtilmişti.

Doğal şartlar altında, Everglades'deki su seviyesi sabit değildir; periyodik şekilde yükselir ve alçalır. Islak mevsimlerde, burası her türden canlıyla zenginleşir: su samurları, kaplumbağalar, timsahlar, yılanlar, bir dünya balık çeşidi ve kuş... Fakat sular çekildiğinde, bu hayvanlardan geriye kalan canlılar sadece timsah yuvalarında tuzağa düşenler olur. Bu hayvanlar timsahların ziyafet çekmesini sağladığı gibi, suların tekrar yükseleceği mevsimler için geride çiftleşecek canlı kalmasını da sağlar. Biyologlar bunu evrimsel teminat olarak tanımlar.

Balıkçılar ise kolay lokma olarak algılar.

O gece, hurdadan hallice sandallarıyla nehre açılmış iki eski arkadaş o kadar sığ sulardaydılar ki, neredeyse bataklığı küreklerin üzerinde yürüterek geçiriyorlardı. Tam da buldukları şeyi arıyorlardı: etrafı sularla kaplı, timsah izlerinin bulunduğu yuvarlak bir hamak.

Zor ve berbat bir işti.

İkisinden birinin bataklığa uygun bir sandal alacak parası olsaydı, bu eski sandalı anında batırır ve sığ suların üzerinden tıpkı –arkadaşlardan birinin daha sonra belirteceği üzere– “kıçına pervane takılı bir saztavuğu gibi” âdeta kayarak geçerlerdi. Ancak ayaklarını yerden kesecek sandalı alabilmek bir yana, paralarını denkleştirdiklerinde dahi birbirine sürtecek iki olta çengelini dahi zorla karşılayabiliyorlardı. Arkadaşlar zor yoldan avlanıyor, uygun olunca kürekleri çekip, mecbur kalınca da inip sandalı itiyor, dizlerinin dibindeki tüfekleriyle hem göklerden hem de sazlıktan gözlerini ayırmıyorlardı.

Tabii yuvanın sahibi için de tetikteydiler.

Timsahların her ne kadar insan yediği düşünülse de, aslında insan etine pek de meraklı olmayan bir türdür. Tabii bu hiçbir balıkçının bizzat sınamak isteyeceği bir teori değildir. Timsahlar, güçlü çeneleri sayesinde dişlerini geçirebilir ve solunum sistemleri sayesinde, çırpınan kurbanlarını mücadele sonlanana dek suyun altında tutabilirler.

İki balıkçı dikkatle hamağa doğru yaklaşmıştı.

Eğer timsah burada değilse, o halde ağları ve mızraklarıyla yeterince yaklaşabilir, midelerini bayram ettirecek bir ziyafet düzenlemeye ve gani gani satmaya yetecek miktarda av yakalayabilirlerdi. Bu kadar bol keseden avlanmak yasal değildi; fakat sazlıklar devasa bir alana yayılmıştı ve vahşi yaşam polisleri her an her yerde olamazlardı.

Timsah yuvasının yamacında karaya vurmuş gibi görünen iri ve şişkin bir şeyler çarpmıştı balıkçıların gözlerine. Eğer bu irice bir balıksa, onu bu haliyle istemezlerdi.

Bu şeyin yanına yaklaştıkça, timsah yuvasından yükselen balıksı, çürüyen leşin kokusu, burunlarının üzerine geçirdikleri bandanalara rağmen, bataklığın sıcaklığında gittikçe baskın hale geliyordu.

Bu iğrenç kokunun kaynağının devasa ölü balık olduğuna karar verdiler.

Fakat iyice yaklaştıklarındaysa, bunun bir balık olmadığını gördüler.

"Lanet olsun," diye haykırmıştı adamlardan biri, "bu bir ceset!"

"Şimdi ne yapacağız?" diye sormuştu diğeri.

Orada ölerек avlarının içine eden *isimsiz* öfkelenen iki arkadaş, sandallarını döndürmek için mücadele etmişlerdi. Başarısız bir sefer için her şeylerini boş harcamış ve evlerine doğru kürek çekmişlerdi. Gördüklerini polise ihbar edip etmemek konusunda tartışmış ve sonunda da haber vermeyi kararlaştırmışlardı. Çünkü yerel polisin takdirini toplamak daha sonraları pekâlâ işlerine yarayabilirdi.

Polisler daha sonra oraya motorlu kayıklarıyla, bataklık tekneleriyle ve helikopterleriyle gittiklerinde, cesedin halen orada olup olmayacağından ne balıkçılar ne de emniyet güçleri emindi.

Ancak ceset, şaşırtıcı şekilde oradaydı.

Muhtemelen bizim timsah cesede burun kıvrımış ve oradaki diğer yırtıcılar kahvaltılarını çoktan yapmışlardı. Talihsiz keşifleriyle ilgili sorguya çekilen bu iyi vatandaşların her ikisi de isimlerini vermeyi reddetmişti.

Otopsinin epey başlarında, kalıntıların, muhtemelen orta yaşlı ve kilolu, beyaz bir erkeğe ait olduğu saptanmıştı. Fakat cesede ait üzerinde çalışılabilecek böylesi elle

tutulur bir parçaya rağmen, adli tıp uzmanlarının kurbanın kimliğini doğrulukla tespit etmesi biraz vakit alabilirdi. Ölümünün doğal yollardan mı, kaza sebebiyle mi, intihar veya cinayetten mi olduğunu tespit etmek daha da uzun süreceği gibi, Everglades kurbanı ile Bahia Beach'deki yat limanı sahibi arasında herhangi bir bağlantı kurmak ise hepten uzun zaman alacaktı.

Aradaki bağlantıyı nihayet kurduklarında, bunu başarımlarını sağlayansa bir cüzdan ve akrep kolyesi olacaktı. Bu hazineler, balıkçıların ağlarına takılmış, fakat adamlar onları yetkililere ulaştırmayı akıl edememişlerdi. İçinde Donor Miller ait ehliyet ve kredi kartlarının olduğu cüzdan polise teslim edildiğinde, ne hikmetse içinde paraya rastlanmamıştı.

Balıkçılardan birinin nakit paranın başına ne gelmiş olabileceğine dair bir önerisi vardı: "Suda eriyip gitmiş olsa gerek."

RAYMOND

“S size bahsetmem gereken gelişmeler var,” dedim neredeyse uçaktan indikleri an Katherine ile kızına; ardından hızla birbirimize sarıldık. Bu kadınları korumak için acayip bir istek duyuyordum, ama buna rağmen daha ilk hareketimde pot kırdım. Onları terminalin ıssız bir noktasına çektiğimde, Katherine’in benden başka bir şey duymayı beklendiğini üzüntüyle gördüm.

Elini ağzının üzerine getirerek, “Johnnie’yi mi buldular?” diye sordu bana.

“Hayır, hayır, kusura bakma. Donor’ı buldular.” Onları umutlandırdığım veya ürküttüğüm için kendimi çok kötü hissediyordum. Bir an için duraksadım ve Katherine’e bakarak onun ruh halini tartmaya çalıştım. “Katherine, Donor ölmüş. Bedenini Everglades’de buldular ve haftalardır ölü olduğunu söylüyorlar. Nasıl öldüğünü henüz kimse bilmiyor, fakat tekne kazası gibi bir sebepten olabilirmiş.”

“Öldü mü?” Katherine’in mavi gözlerinin büyüdüğünü görünce, bu gelişmeleri hazmetmenin onun için zor olduğunu anladım. Kafasını, sanki onu toparlamak istercesine, salladı. “Ölmüş olamaz Marie. Bize yaptıkları için tutuklanıp, mahkemeye çıkarılmalı ve cezalandırılıp, hapse tıkmalıydı. Sanmıştım ki idam edilebilir. Sanmıştım ki...”

Ben ve Kim bakiştık, annesini buradan çıkarmak için sözsüz bir anlaşmaya vardık.

“Arabamı getireyim,” dedim onlara.

“Ben de annemle kalıp, bagajları alacağım.”

Arabamın neye benzediğini Kime’ anlattım. Yirmi dakika sonra hep beraber havaalanından uzaklaştık.

“Bu işe öyle öfkelen dim ki!” dedi Katherine.

Bunu hayal etmek benim için zor değildi.

“En azından adam öldü anne,” dedi Kim teselli etmeye çalışarak. “Artık canımızı yakamaz. Johnnie veya Cal’a zarar veremez. Başka çocukların da canını acıtamaz. Bu güzel bir şey anne.”

Fakat fark edilebilir şekilde içinde büyüyen öfkeden kimse onu alıkoyamayacaktı; henüz dün Donor Miller üzerine odaklanmış olan ve şu an normal şekillerde tüketilemeyecek bir öfkeydi bu.

“Onun duruşmasında mahkeme salonunda oturmak istiyordum,” dedi hiddetle. “Ona karşı tanıklık etmek istiyordum. Jüri tarafından suçlu bulunduğunu ve yargıç tarafından hükmünün verildiğini duymak istiyordum. Yerimden kalkıp, onun ne kadar iğrenç bir insan olduğunu tüm dünyaya duyurma şansımız olsun istiyordum! Kendimi aldatılmış hissediyorum. Bu adil değil.”

Bu aklıma Natty’nin ailesini getirdi.

Bu sabah Susan ve Tony McCullen’i arayıp, onları hazır olmaları için uyarmıştım: Ray’in annesi ve ablası televizyona çıkıp, Ray’in teslim olması ve hayatının bağışlanması için ricada bulunacaklardı. Duydukları gelişmeler onları sersemletmiş gibiydi, dediklerimi tam anlamıyla

idrak edemiyorlardı. Verdikleri cevaplardan, gelişmeler hakkında neler hissettiklerini tam olarak değerlendiremedim.

Diğer kurbanların ailelerinden neler öğrenmiş olduğumu Katherine'e anlatabilirdim: Mahkeme ve cezanın verdiği *tatminlerin* pek uzun sürmediğini ve öfke ile ke-deri defedemediğini söyleyebilirdim. Yine de bunları söylemiyordum, çünkü bu haddimi aşmak olurdu.

Sadece arabayı sürüp, onları dinliyor ve sorularını yanıtlamaya çalışıyordum.

"Anlamıyorum Marie," dedi Katherine, "buradaki polis oğlumun kaçırmanın cesedini buluyor da, oğlumun nasıl bulamıyor? Johnnie kaçalı neredeyse iki hafta oldu! Onu neden bulamıyorlar?"

"Firariler genellikle uzun süre bulunamazlar Katherine, hele ki Florida gibi geniş ve yabani arazilerin olduğu bölgelerde. Everglades'de olabilir. Orta Florida'nın mağaralarına inmiş olabilir. Ocala Ulusal Parkı gibi bir yerde saklanmış olabilir." Ocala'nın, içinde siyah ayıların ve panterlerin günümüzde bile cirit attığı devasa bir orman olmasından Katherine'e bahsetmedim. "Sizin oradaki Ozark Dağları'nda üç ay boyunca saklanmayı başaran bir firari vardı; başka biri ise Kuzey Carolina'nın maden kuyularında yıllardır saklanıyor."

Söylediklerim doğruydü. Missouri bu kaçak, polis tarafından vurulup öldürülünceye dek boş kabinlere zorla girmiş ve stokları yağmalamıştı. Kürtaj kliniklerini bombaladığı için aranan North Carolinalı kaçak ise, toplam iki yüz eyalet ve federal yetkiliyi üç yıl boyunca atlatmayı başarmıştı ve hâlâ kaçıyordu.

“Ray de dışarılarda uzun süre kalabilir,” diye uyardım kadınları.

“Eh, belki öyle daha güvende olur,” dedi Katherine. Fakat suratında keder dolu bir ifade belirdi bir anlığına, Ray’in neden kaçtığını sanki şimdi hatırlamış gibi görünüyordu. “Ah, fakat o küçük kızı ve onun ailesini düşününce öylesine büyük bir suçluluk hissediyorum ki. Onların neler yaşadığını biliyorum. Keşke zamanında Johnnie’yi bulabilseydik de onların kızı da ölmeseydi. Bu felaket bir şey.”

Katıldığımı söylemekten başka ekleyecek bir şeyim yoktu.

“Burası güzelmış,” dedi Kim arka koltuktan. Son yirmi iki yıldır yapmaya uğraştığı şeyi yapmaya çalıştığını sezinliyordum: annesini daha iyi hissettirmek. Sesi, sanki neşeli çıkması için uğraşıyormuş gibi, gergin geliyordu kulağa, “Okyanusun çok uzakta mıyız? Sahilden gitme gibi bir şansımız var mı?”

*

Sahile ve Atlantik Okyanusu’na bakan pencerelere sahip bir balıkçıda yemek yerken, onları biraz daha sakinleştirmeye çalıştım. İkisi de alımlı gözüküyordu. Kim, iri cüssesine kusursuzca oturan pamuk bir elbise giymişti. Katherine’in üzerinde de kemerli bir bluz vardı. Kim, kırmızılar içindeydi ve Katherine ise -muhtemelen onu bualtan- siyahlara bürünmüştü. Fakat farkında olsunlar ya da olmasınlar, ikisi de televizyonda röportaj vermek için kusura kiyafetler seçmişti.

“İşte şimdiye dek yaptıklarımız,” diyerek anlatmaya başladım, iyice idrak edebilmeleri için ağırdan alarak. Kenarından damlaların aktığı buzlu sularımız ve daha ellerini

bile sürmedikleri bir tabak yengeç önümüzdeydi. Onlara bir kerede aktarmak için çok fazla bilgim vardı.

“Dedektif Anschutz ve Flank’le konuştum—” Bu isimleri hatırlıyorlar mı diye yüzlerine baktım; hatırlıyorlardı. “İncelemelerinde ve araştırmalarındaki son gelişmeleri bildirmek için sizinle konuştuklarını söylemişlerdi. Doğru mudur?”

Solgun ve masum görünen iki kadın da beni onayladı.

“Bu harika. Peki size halkla ilişkiler yetkilisinin ne yaptığını söylediler mi? En büyük yerel gazeteyi, ki bu *Bahia Sun* oluyor ve kablolu yayındakiler de dâhil, tüm televizyon kanallarını arayarak, sizin hikâyenizden bahsetmişler. Sizi canlı yayına çıkarmak için aşırı hevesliler. Hatta kayıt ve canlı yayın programlarına çıkacağınız saatleri ayarlamış ve bunların size de uyacağını umuyorlar.”

Afallayan ikili, başlarıyla onayladı.

Dedektifler ve halkla ilişkiler yetkilisi, Katherine ve Kim’i bugün ilk gören ben olduğum için bu işi bana emanet etmişlerdi. Gerçi bu işe dahil olmam için ille de bir sebebi yoktu, ne de olsa bunların hepsi kitabım için yaptığım araştırmalar yerine geçiyordu. Onlara rehberlik edecek bir yerli olmaksızın, bu masum kadınları Güney Florida’nın yaban diyarlarına salmaya gönlüm de el vermezdi zaten. Madem ki bu en başından beri benim fikrimdi, o zaman en azından onları görüşmelerine taşıyabilirdim.

“Öğlenki haber programları için geç kaldınız. Ancak akşam altındaki programlardan birine çıkmanız için ayarlama yapıldı. Diğerleri içinse kaydınız alınacak.”

Bahia Emniyet Müdürlüğü’ndeki halkla ilişkiler yetkilisi, normalde bu tür işlere asla karışmazdı. Fakat polisler,

Ray'ın tekrar gözaltına alınmasında bu kadınların yem görevi göreceğini umdukları için halkla ilişkiler uzmanı da onlara yardımcı olmak istiyordu. Bu çekingen kadınlardan bu kadarını istemek fazla olabilirdi, ama onların Florida'ya gelme sebeplerinden biri de buydu. Şimdiye dek aşırı takdir ettiğim anne ve kızın, bu işin altından da kalkacaklarına hayli emindim.

"Kanallardan bazıları sizinle başka yerlerde röportaj yapmak istedi. Fakat evimde daha rahat olursunuz diye düşündüm, o yüzden akşam haberleri için bu akşam gelecekler. Tek bir basın konferansı daha randımanlı olurdu diye düşünebilirsiniz, ama tüm çılgınlığın bir gerekçesi var."

Onlara verdiğim her türlü umuda sarılmaya isteklidirlerdi.

"Böylelikle, her röportaj eşsiz olacak. Tüm kanallarda belirip, hepsinde aynı şeyi söylüyor olsaydınız, insanlar çabucak sıkılır ve kanalı değiştirebilirlerdi."

"Sıkılmak..." dedi Kim sanki bunu duyduğuna inanmıyormuş gibi.

"Marie haklı," diye araya girdi annesi. "Her seferinde birazcık daha farklı bir şeyler söylemeye çalışmalıyım. Sence de öyle değil mi? Peki bazı röportajları Kim verse olur mu?"

Kızı anında dehşete ürperdi.

Kim'i rahatlattım, "Yemin ediyorum ki o kadar çabuk bitecek ki kameranın karşısında olduğunu bile fark etmeyeceksin. Söz veriyorum ki sana çok kibar davranacak, elinden tutacaklar. Evet, ikiniz de röportaj verebilirsiniz. Bence sorun olmaz. Ama en büyük etkiyi muhtemelen senin vereceğin demeçler yapacaktır Katherine. Bahsetmeniz gerekenlere gelecek olursak..."

Karşımda oturan çekici ve gergin kadınları inceledim.

"Johnnie'nin başına geleni anlatın. Eğer onu bir daha canlı olarak görme şansını elde edemezseniz, bunun sizi mahvedeceğini söyleyin. Ray'e de teslim olması için yalvarın. Sadece gerçeği söyleyin."

"İlk röportajımıza ne kadar kaldı?" diye sordu Kim gerginlikle.

"Akşam beşte başlayacaklar," dedim. "Dört saat var."

"Aman Tanrım," dedi Kim şaşkınlıkla.

"Kardeşin için bunu yapabiliriz." diye araya girdi annesi.

"Yapabilirim," dedi Kim gözlerini sınımsız kapatarak. "Yapabilirim, yapabilirim, yapabilirim."

Olur da röportaj talep ederlerse diye, bunun, *Today Show*, *Good Morning America* ve *CBS Sabah Haberleri* gibi programlara hazırlık adına iyi bir deneyim olacağından bahsetmeye karar verdim.

"Savcı sizinle tanışmak istiyor," dedim onlara başlangıç yemeklerimiz geldiğinde. Karides tava sipariş ettiler ama bunları da yiyeceklerinden şüpheliydim. Belki daha sonra acıkırlar diye paket yaptırabilirdim. Onlara bir şans daha tanıdım, "Savcıyla tanışmak ister misiniz?"

"Neden?" diye sordu Kim. Kardeşini mahkûm ettiren adamdan bahsettiğimizi anladığını gördüm. "Bizimle niye buluşmak istiyor ki?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

Keplerların beni ziyaret edeceklerini söylememin ardından onlarla görüşmeyi talep ettiğinde bunun sebebinin bahsetmemişti.

"İstiyor musun anne?" diye sordu Katherine'e.

"Eğer yardımı dokunacaksa," dedi kadın.

Nasıl dokunabileceğini ben de merak ediyordum.

*

Franklin'le ofisinde yaptığımız görüşme şaşırtıcı şekilde güzel geçti.

Haber vermeden gelmemize rağmen, Franklin tüm işlerini bir kenara bıraktı. En şefkatli ve anlayışlı haline bürünmüş olan Franklin, oğlunu ve kardeşini öldürmek istediği bu iki kadını tamamen büyülemeyi başardı. Onları izlerken, savcı ile elektrikli sandalye arasındaki doğrudan bağı, bu iki kadının anlayabildiğinden pek de emin olamadım.

“Eğer teslim olmasını sağlayabilerseniz, onu görmenize izin veririz.”

Bu, Franklin'in hemen oracıkta yaptığı resmi açıklamasıydı.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu annesi adına da konuşan Kim.

İki kadın ve ben, Franklin'in devasa ahşap masasının önündeki sandalyelerde oturuyorduk. Franklin de masanın üzerinden doğrudan bize doğru eğildi. Siyah ceketinin sol kolundan sarkan beyaz bir iplik parçası vardı. Uzanıp da onu yerinden koparmamak için kendimi zor tutuyordum.

Franklin dedi ki: “Söylemek istediğim, onu mümkün olan en kısa sürede, gardiyanların gözetiminde görmenize olanak sağlayacağız. Bunun sizler için aşırı zor olduğuna eminim ve olması gerekenden daha zor bir hale getirmek de istemiyorum. Ona normal kanallar vasıtasıyla ulaşmaya çalışarak vakit kaybettiğinizi görmek istemiyorum.”

Bu toplantı için geçerli bir sebep olmadığı kafama dank etti.

Franklin'in benimle göz teması kurmayışı ile aklından ne geçtiğini bana anlatmaması birleştiginde, ortada politik bir maksat olduğu hissini aldım. Eyalet savcısı, gelişmekte olan bu öykünün kötü adamı gibi görünmek istemiyordu. Dolayısıyla Ray'e karşı sert, fakat ailesine karşı şefkatli biri gibi algılanmaktan yanaydı. İçten pazarlıklı bir davranıştı, fakat Katherine'in, oğlunu, daha hızlı görmesini sağlayacaksa, o zaman bana uyardı.

*

Ayrıldığımızda, "Ne hoş bir adam," diye belirtti Katherineine.

"Bizi görmek için neden ısrar ettiğini anlamadım," diye yanıtladım.

"Anlamadın mı?" Gözlerinde haylaz bir parıltı vardı. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez sahiden de neşeli olduğuna dair bir emare bulmuştum. "Ben neden olduğunu biliyorum galiba. Benim için ya da Kim için değildi."

"Değil miydi?"

Dediğini anlayıp, yanakları kızarana dek bana göz kırptı.

"Ben mi?" Beni tamamen savunmasız yakalamıştı. Teslim oldum.

"Tabii ki sen; adamın senden hoşlandığı gün gibi açık."

Kim, iyi niyetli bir tavırla, iç geçirdi. "Benden hoşlanmasını isterdim."

Hayır, istemezdim diye düşündüm hızla uzaklaşırken. En sonunda Franklin'den nefret edeceklerdi ve tek dileğim benim de ondan nefret etmememdi.

*

Söz vermiş olduğum halde, Leanne English'in numarasını onlara vermeyi tamamen unutmuştum. Bunu telafi etmek için anneye ve kızına, onun kim olduğunu anlatıp, onunla tanışmayı isteyip istemediklerini sordum.

"Bence tanışmalıyız, öyle değil mi?" dedi Katherine bana.

Eğer peşinde koşturduğumuz işler böylesine tatsız olmasaydı, kendimi nüfuz sahibi biri gibi görürdüm, çünkü Leanne English bile bizimle görüşmek için işini gücünü bırakıyordu.

Kepler kadınları herkesin içindeki cevheri ortaya çıkarıyormuş gibiydi; burnu kalkık ufaklık Leanne bile onlara cana yakın davranıyordu. Hele ki kendisinin çenesini kıran ve omzunu çıkarmanın Katherine'in oğlu olduğunu göz önüne bulundurursak... Leanne o kadar sevimliydi ki, bunun tam da kullandığı ağıri kesicilerden kaynaklandığına karar verecekken, kurnazlığının sebebini anladım.

"Ray'in hukuki faturalarını siz mi üstleneceksiniz?" diye sordu tatlılıkla.

Onu anlamak kolay değildi. Gelgelim son mesajı gayet açık ve netti.

"Faturalar mı?" diye sordu Kim. "Şimdiye dek kim ödüyordu?"

Nefesimi tuttum; *lütfen, lütfen bize söyle*, diye içimden geçirdim.

Gözlerini kısıyan Leanne'nin, bize söyleyip söylememeyi düşündüğünü neredeyse görebiliyordum. Özel bir şeyler konuşmak üzere olan bir oda dolusu yetişkinin arasındaki çocuk gibi, *lütfen beni odadan yollama*, diye yalvardım içimden. Fakat şansıma, para tutkusu ahlaki ilkelerin üstesinden geldi; çünkü önüne çektiği bir karton dosyayı açtı.

Çek olduğunu düşündüğüm bir şeyi içinden aldı.

“Bu hayli tuhaf bir durumdu,” dedi tellerle tutturulmuş çenesinden onu anlamak için çabalarken. “Normal şartlar altında bunu size asla söylemezdim; fakat mevcut şartlar bana başka bir alternatif bırakmıyor.” Elinde çekle ayağa kalkıp, masanın etrafında dolaşarak bizim tarafa geldi ve Katherine ile Kim’in sandalyeleri solunda, benim sandalyem de sağında kalacak şekilde kendini masaya dayadı.

“Size bir hikâye anlatmam gerek...”

Tanrım, bu kadın gerilimi nasıl yükselteceğini iyi biliyordu. Yeteneğinden biraz faydalanabilirdim. Leanne’ye bunu Hukuk fakültesinde mi öğretmişlerdi? Böyle uzatması, söyleyeceği o can alıcı sözler için zavallı kadınları böyle bekletmesi beni rahatsız etti.

“Oğlunuz tutuklandıktan üç hafta sonra, Ray Raintree’yi temsil edip etmeyeceğimi soran bir adamdan telefon aldım.”

“Arayan kimdi?” diye sordu Kim.

“Ona da geleceğim,” dedi avukat. “O günlerde uygun olduğumdan, adama davayı alabileceğimi söyledim. Ray Raintree ile ilişkisinin ne olduğunu ve müvekkilim hakkında konuşmak için buraya gelmeyi isterler mi, diye sordum. İlk sorumu yanıtlamadı, ikinci sorumu ise gelmek istemediğini, ancak vekalet ücretini yollayacağını söyleyerek cevapladı.”

Elindeki çeki salladı.

“Bu kadar. Çekin halen elimde olma sebebi, karşılıksız çıkması. Çekin karşılıksız olduğunu öğrendiğimde, davaya çoktan hazırlanmaya başlamıştım bile. Fırça atmak için adamı aradığımdaysa, telefonu kimse açmadı. Hatta o günden beri adama ulaşamadım.”

“Leanne,” dedim, “neden davaya devam ettin?”

Sanki meydan okuyormuşçasına, bana sert bir bakış attı.

“İzin verin de size hikâyenin geri kalanını anlatayım.”

Zaten kendi bildiği gibi anlatacaktı, bizim müdahalemize aldıracağı yoktu. “Bu adam beni ilk ve son kez aradığında, Ray Raintree’ye nasıl vekillik edeceğim konusunda belli şartlar koymuştu. Ödemeyi kimin yaptığını asla söylemeyecektim. Onun ismini, Ray’in veya başka birinin yanında asla anmayacaktım. Eğer yapabilirsem ve eğer müvekkilimi savunmamı zorlaştırmayacaksa, medyadan kaçınacaktım. Zorlaştıracığını sanmamıştım, çünkü Ray medyanın ilgisini ne kadar çekerse, o kadar çok insan da ondan nefret ediyordu; ayrıca o zamanlar medyaya anlatabileceğim sizinki gibi bir hikâyem kesinlikle yoktu.”

Bakışlarını bir an için Katherine’in üzerine odakladı.

“Duruşma öncesi medyanın neden Ray’le ilgilenmesini istemediğini sorduğumda, oğlunun yaptıklarını Ray’in annesinin öğrenmesini istemediğini söylemişti.”

Soluğu kesilen Katherine, kalbinden bıçaklanmış gibiydi.

Fakat Leanne, kadının tepkisini durdurmak istercesine, elini havaya kaldırdı.

“Zalimlik etmek istediğini sanmıyorum Bayan Kepler. Oğlunun küçük bir kızı öldürdüğünü öğrenirse, Ray’in annesinin yıkılacağını söylemişti bana. Çıkarsamalarım göre, bu bilgiyi saklamakta hatalı olsa da, niyeti bence iyiydi.”

“Buna nasıl cüret eder!” diye haykırdı Katherine öfkeyle. “Kim bu adam?”

Leanne, Katherine sanki hiçbir şey sormamışçasına, acımasızca devam etti.

"Harcamalar biriktikçe, ben çekin üzerindeki adrese fatura yollayacaktım ve o da ödeme yapmaya devam edecekti. Savunmasını ödediği adamla görüşmek istememişti; gerçi Ray'e şöyle bir bakmak için bir ara onu hapishaneye götürmemi benden isteyebileceğini söylemişti. İsteddiği takdirde bunu yapmayı kabul etmiştim. Ancak, şartlar ne olursa olsun, Ray'in faturalarını kimin ödediğini asla afişe etmeyecektim."

Leanne, abartılı bir jestle çeki Kim'e verdi ve o da "Aman Tanrım!" diyerek elini kalbinin üzerine koydu ve sonra kâğıdı annesine uzattı. Katherine'in ağzı bir karış açık kaldı, bir şeyler söylemek istiyor da kelimeleri telafuz etmeye zorlanıyormuş gibiydi.

Çeki bana uzattı.

İmzayı gördüğümde nefesimin sahiden de kesilmesi Leanne English için memnuniyet verici olmalıydı.

Çekteki imza kolayca anlaşılacak şekilde atılmıştı: *Frederick Kepler*.

"Ray'in babası olduğunu bilmiyordum," dedi bizlere, "ta ki Marie beni arayıp da sizden bahsedene dek. O zaman bile, sizinle aynı soyadını taşıması dışında, bu adamın Ray'le olan ilişkisinin boyutunu bilmiyordum. Şimdi bana kendi hikâyenizi anlattığınıza göre, artık adamın kim olduğunu anladım. Sorun şu ki, onun nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ve çek karşılıksız çıktı," dedim." Niye devam ettin Leanne?"

Onun gerekçelerini tartışmaya açmam için meydan okurmuşçasına, öfkeyle bana baktı. "Devam ettim, çünkü ben bir savunma avukatıyım! Kimse Ray'in davasını istemiyordu.

Lanet olası kamu avukatlarını bile yanından kaçırıyordu. Ray'in bir avukata ihtiyacı vardı. Halihazırda onca hazırlık yapmıştım, üstelik kimsenin Ray'i suçlu bulunmaktan koruyamayacağını da biliyordum. Yine de bunu denemek fazla zamanımı almaz diye hesapladım..."

Bunu söyleyerek sanki kendini kötü biri gibi göstermeye çalışıyor gibiydi. Fakat açıklamasının altında yatan esas neden, çetin ceviz ufaklık Leanne English'in aslında idealist ve prensip sahibi biri olup, savunulması imkânsız Ray'i –eğer gerekirse– ücretsiz şekilde savunmaya gönüllü oluşuydu.

Yerinden kalkan Katherine, Leanne'nin yanına gitti ve kadına nazikçe sarıldı. Avukat, kadının dokunuşu karşısında irkilse de, metanetini kaybetmeden duruma katlandı. Ağlamaya başlayan Katherine, "Teşekkürler," diye durmadan mırıldandı. Nihayet kadının kollarından kurtulan ve yüzü en az saçları kadar kırmızı görünen Leanne, bu anı kitabıma yazmamam için meydan okurmuşçasına bana ters ters baktı.

O biraz zor Leanne. Kahraman gibi görünmeye katlanmak zorunda kalacaksın.

Leanne'nin hukuk bürosundaki ekibin, müvekkillerine karşı duyduğu antipatinin sebebini artık anlıyordum; çünkü faturaları ödemiyordu! Manny Meade'nin hor görmesine, Jaime Suarez'in ise açıkça aşağılamasına şaşırmanın lazımdı. Ne de olsa hukuk büroları para kazanmak amacıyla kurulan girişimlerdi. Bürodaki herkes Leanne'ye bu konuda karşı çıkmış olmalıydı; hem büronun sorumlu ortaklarından hem de bu kadar çetin ceviz olmasa, diğerlerini memnun etmek için Leanne bu davayı muhakkak bırakırdı.

Ardındansa, hiçbirimizin duymak istemediği bir fikri önererek cesurca başka bir harekette daha bulundu.

“Bakın, kalbinizi kırmak istemem Bayan Kepler, fakat Ray’in sırf sizinle görüşmek için teslim olacağını sanmıyorum. Sizi hatırlamayabilir. Teslim olsa bile, o tuhaf bir genç adam. Üzgünüm ama öyle. Zaten bir şekilde teslim de olsa, bu hapishaneye gideceği anlamına geliyor; ondan sonra da elektrikli sandalyeye oturmasın diye de canımızı dişimize takarak mücadele etmemiz gerekecek.”

Katherine, tıpkı kumar oynuyormuş gibi, bu cesareti gördü ve arttırdı.

“Ne yapmamız gerekir?” diye sordu kararlılıkla.

“Onun teslim olmasını sağlamak için ne yapabiliriz bilmiyorum. Fakat onu canlı ele geçirirlerse, bize bir şans vermesi için savcuyu ikna etmeye çalışacağım,” dedi Leanne. “Ray’in geçmişinde yaşadıklarını da göz önüne almalı ve idam cezası için diretmemeyi kabul etmeli.”

Franklin’in bunu yapmayacağını düşünüyordum. O bunu kabul etse bile, Ray kendisini bir ömür boyu hapse tıkmalarına müsaade etmeyecekti. Muhtemelen kendisini kaçıran Donor Miller’dan öğrendiği hayatta kalma talimatlarını hatırladım: *Yakalanmamak için elinden ne geliyorsa yap.* Ray, serbest kalmak için çoktan başkalarını yaralamış ve birini de muhtemelen öldürmüştü.

Ancak Katherine ve Kim şu an umutluydular.

Kim, “Faturalarınızı ödeyeceğiz,” dedi avukata. “Hem de hepsini, öyle değil mi anne?”

Annesi de kafasını heyecanla sallayarak kızını onayladı. Ben de bu arada mesajı iletebilmek için Leanne’nın gözlemlerini yakalamaya çalıştım: *Ödeyemezler.* Katherine’in büyük

oğlunun da öngördüğü gibi, bu onları finansal açıdan çöktecekti. Varlıklı insanlar değildiler, onlar—

“Boş verin,” dedi Leanne sertçe. “Fred’i bulacağım.”

Ofisinden ayrılırken, Leanne’nin elini sıkmaktan gurur duydum.

*

Geri kalan birazcık boş zamanımızda, Bahia Emniyet Müdürlüğü’ne uğradık. Ray Raintree’nin annesi ve kız kardeşiyle tanışan Robyn Anschutz ve Paul Flanck apışıp kaldılar. Katherine’e devamlı “Hanımefendi,” deyip dururlarken, sanki sihirli şapkamdan tavşanlar çıkarmışım gibi gözlerini benden alamıyorlardı.

“Ölenin Bay Miller olduğundan emin misiniz?” diye öğrenmek istedi Katherine.

“Oldukça eminiz,” dediler ve akrep kolyesini, ehliyetin ve kredi kartlarının bulunduğu cüzdandan bahsettiler. “Cesetten geriye kalan tek şey gövdeydi. O yüzden parmak izi bulamadık hanımefendi.” Ürkütücü detaylardan dolayı ondan özür dilediler, fakat ortada bir kafa olmadığı için, cesedi o şekilde teşhis edemediklerinden bahsettiler.

“O kolyeyi hatırlıyorum,” dedi Katherine onlara.

Bunu duymak beni biraz sarstı. Ona acı veren bir geçmiş hatırlatıyordu bu. Kolyeyi sahiden hatırlıyor muydu, yoksa telkinin gücü mü iş başındaydı?

“Kolay kolay unutabileceğiniz bir şey değil,” diye onayladı Robyn ürpererek. Bunu görmek, Katherine’in böyle bir detayı sahiden de hatırlayabileceğinden emin olmamı sağladı. “Tenimin üzerinde sürekli öyle bir şeyi taşıdığımı hayal bile edemiyorum.”

"Kolye neredeydi?" diye sordum Paul'a.

"Balıkçıların ağından birkaç ıvır zıvırla beraber çıktı."

"Yanında da cüzdan," diye ekledi Robyn.

"Bakın Bayan Kepler," dedi Paul açık açık, "hepimiz sizin adınıza üzülüyoruz, fakat bu kişi sizin oğlunuz da olsa, ortada hâlâ kaçak bir katil var. Demek istediğimi anlıyor musunuz? Ray'ın tehlikeli olduğunu size söylemem lazım. Size, polise ya da masum insanlara zarar verme riskini göze alamayız. Kendi başına, sağ salim dönmesi için umut edebiliriz, ancak bunun gerçekleşeceğinin garantisini size veremem. Bence kötü haberlere karşı hazırlıklı olmalısınız hanımefendi."

Katherine doğrudan ona baktı. "Kendimi yirmi iki yıldır kötü haberlere hazırlıyorum dedektif," dedi.

Oradan ayrılırken, "Frederick James Kepler isimli adamın nerelerde olduğunu soruşturabilir misiniz? Buralarda bir yerlerde yaşıyor olabilir, fakat emin değilim. Kendisi, Katherine'in eski kocası ve Ray'ın babası," dedim Paul ve Robyn'e gizlice.

Dedektifler araştıracaklarına dair söz verdiler.

*

Ve ardından medyayla röportajlar başladı. Ben de, akşam sekizde yemek arası verene dek, anne ile kızın bir röportajdan diğerine şoförlüğünü yaptım. Saat akşam ona vardığında röportajlar tekrar başladı. Tahmin ettiğim gibi, gazeteciler nazik ve yardımseverdiler. Kepler kadınları da canlı yayında olağanüstü şekilde etkileyiciydi. Röportaj yapılırken her ikisi de ağladı. Doğrudan kameralara bakıyor ve Johnnie'nin affedilmesi ve Ray denen adamın teslim olması için yalvarıyorlardı.

Onlar bunları yaptıkça, benim de bir o kadar umudum köreldi.

Bunun işe yaramayacağını düşünsem de, bunu onlara söylemedim.

Ray okumayı bilmiyordu, o yüzden gazetelerde yayımlanan röportajlar manasızdı. Bir televizyonun veya radyonun yakınında olduğunu düşünmek için bir sebep de yoktu. Hem bu kadınları görse veya duysa bile onları umursayacak mıydı? Onların söyledikleri kişi olduklarına inanacak mıydı?

Gece on buçukta, tüm röportajlar tamamlandı.

Son televizyon ekibinin de evimden ayrılmasının ardından, Keplerlar ve ben, köprüye nazır verendamda oturup ve şaraplarımızı yudumlamaya başladık. Bu gece kanal hayli hoş görünüyordu. Kepler'lar da evimin manzarasından etkilendiler. Üçümüz de yorgunduk, fakat onlar, ki bunun pek uzun süreceğini sanmasam da, daha heyecanlı, umutlu ve iyimser görünüyorlardı. Bunun olsa olsa ışıklara ve kameralara verilmiş bir tepki olabileceğinden kuşkulanıyordum. Eylem duygusu, umudu yeşertebiliyordu. Bir saat daha onlarla beraber oturup, tüm röportajları yeniden ele aldım ve bundan sonra ne olabileceğine dair tüm olasılıkları gözden geçirip, Johnnie ile ilgili hatıraları tekrar dinledik.

Ray'in dışarılarda bir yerlerde, annesiyle kız kardeşinin ise benim yanımda olduğunu düşünmek insanı korkutuyordu. Bir süre sonra şarabın da yardımıyla, onlarla tanıştığımдан beri ilk kez neredeyse biraz rahatlamış görünüyorlardı. İkisinin de içkiyle pek araları olmadığı izlenime kapıldığımdan, şarap bu gece onları mışıl mışıl uyutacaktı. Tanrı biliyor ya, iyi bir uykuya ihtiyaçları vardı.

Şarap benim üzerimde de olumlu bir etki gösteriyordu. Fakat gittikçe artan bir şekilde yersiz bir ürkekliğe de kapılıyordum. Omzumun üzerinden bakma, tüm ışıkları yakma, elime bir el feneri alma ve kavak ağaçlarının altındaki gölgeleri kontrol etme arzumu mücadele ettim durdum.

*

Üst katta kendimi tam yatağa bırakmışken Franklin aradı.

Genellikle gece geç saatlere dek çalıştığımı ve beni rahatsız etmesini sevdiğimi biliyordu. Bu gece ise konuklarım olduğunu bildiğinden, sadece konuşmak istediği için aramıştı.

"İyi insanlar," dedi.

"Hmm," diyerek ona katıldım ve ışığı tekrar yakmak için yatakta döndüm.

"McCullenlar da öyle," diye ekledi imayla.

"Daha fazla katılamazdım."

"Yine de idam cezası talep etmemi istemiyorsun."

"Bilmiyorum Franklin. Bildiğim tek şey, Ray'in annesinin şu an evimde uyuyor olduğu ve son üç gündür trajediden başka bir şey işitmediğim. Oğlunun ölümünü izlediğini düşünmek beni mahvediyor."

"Sen de ölmesini istiyorsun sanmıştım."

"Evet, ben de öyle sanıyordum. Natalie'yi düşünecek olduğumda, tek isteğim Ray'in yeryüzünden silinmesi oluyor. Fakat artık annesini tanıyor ve Ray'in geçmişini biliyorum, bu yüzden kafam karışık."

"Benim değil. Annesi Bakire Meryem olsaydı bile umurumda olmazdı. Ray ölmeyi hak ediyor. Eğer elime bir şans daha geçerse, Ray'in sonunu getirdiğimden emin olacağım."

"Bu konuda yanılıyordun." "

"Hayır, yanılmıyorum. Sen yanılıyorsun." Birden kahkaha attı. "Avukatların ön sevişmesi böyle olur."

"Bana avukat deme," dedim espiyle ve ardından ben de gülmek durumunda kaldım.

"O halde.." dedi yumuşayan bir sesle. "Yarın gece?"

"Konuklarım burada olacak."

"Marie?" Yumuşayan sesi şüpheli bir havaya büründü. Sesimde, onu tekrar atlattığımı anlamasını sağlayan bir tını duymuştum. Bu adamın sorguya çekmekte uzman olduğu bilirkişilere kıyasla, ben çocuk oyuncuğuydum. Tıpkı benim gibi, o da hayatını gerçeğe ulaşıarak kazanıyordu. "Sırf ölüm cezası konusunda hemfikir değiliz diye benimle görüşmeyi kesmeyeceksin değil mi?"

"Sırf mı?" dedim altını çizerek. Ve sorusunu görmezden geldim. "Mesela, sırf horluyor diye birinden ayrılmaktan daha onurlu olmaz mıydı bu?"

"Horladığımı mı söylüyorsun?"

"Hayır Franklin. Bazı uyuşmazlıklar önemlidir demek istiyorum."

"Eğer uyuyamayan kişi sensen, o halde horlamak da önemsiz değildir."

Keyfimi yerine getirmek için benimle alay mı ediyor, yoksa o da soruyu cevaplamaktan mı kaçınıyordu bilmiyordum. "İyi tamam! Horlamak da önemlidir. Bunu daha sonra masaya yatırırız, oldu mu?"

"Horladığım için benden ayrılman, felsefi bir konu hakkında ters düştük diye ayrılmana göre çok daha akla yakın olurdu."

"Ray felsefi bir konu değil, o bir insan."

Okul bahçesinde birbirine laf atan iki velet gibiydik.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Bak, idam cezasını hak eden biri varsa, bunun Ray olduğunun farkındayım. Fakat bu durum beni gerçekten de rahatsız ediyor; bir an seninle flört ederken, ardından Katherine'in üzüntüsünü paylaşmak."

"Ne demeye getiriyorsun?"

"İzin ver de kafamı toplayayım."

"Bir süre seni rahatsız etmememi mi istiyorsun?"

Lanet olsun. "Sanırım bunu istiyorum. En azından bu iş bitene kadar."

"Öyle ya da böyle."

"Evet," dedim üzüntüyle. Öyle ya da böyle *bitene* dek."

"Pekâlâ, fakat bu tamamen senin tercihindir."

Öfkesi ve kırgınlığı telefon hatlarında cızırdadı.

"Biliyorum. Üzgünüm. İyi geceler Franklin."

"İyi geceler Marie."

Telefonuma bakakalmıştım. Şaşkınlıkla bunun nasıl olduğunu ve ne yaptığımı düşündüm. Yaptığım belki doğru, belki yanlıştı. Belki prensip sahibi bir kadındım veya belki de sadece dürtüleriyle hareket eden inatçı bir şapşaldım. Fakat şurası kesindi ki, kitaplarım yayımlanmadan önce davanın önde gelen isimlerinden herhangi biriyle ilişki yaşamamanın hiç akıllıca olmadığını kanıtlamıştım. Bunun zaten farkındaydım; ancak Franklin DeWeese, maskülen tavırlı bir kızın bile ayaklarını yerden kesebilirdi. Eğer Ray ele geçirilirse, Franklin cazibesini kullanarak jürinin onu ölüme mahkûm etmesini mi sağlayacaktı? Eğer öyle bir

şey yaparsa, onun hakkında önceden hissettiklerimi hissetmeye devam edebileceğimi sanmıyordum. Belki edebildim. belki de etmezdim. Daha önce de insanları ölüme yolladığının farkındaydım, fakat onların benimle hiçbir alakaları yokmuş gibi geliyordu. Ancak bu dava beni neredeyse can evimden ve hatta Ray'in annesinin uyuyor olduğu alt katımdan vurmıştu.

Hâlâ karman çorman olan duygularıma güvenemeyecek kadar yorgundum şu an.

Başımı yastıklara koyup, pencerenin dışındaki kanala baktım. Yatağım bana büyük geliyordu ve bu manzara tek başına yaşanmayacak kadar güzeldi. Franklin'i çoktan özleşem de, duruşundan vazgeçmeyeceğini biliyordum. Niye vazgeçecekti ki zaten? Tanrı aşkına, bu adam idam cezasının bulunduğu bir eyaletin savcısıydı ve ben de ilişkimize başlarken bunu biliyordum. Onun fikrini değiştireceğini düşünmem için kafayı yemiş olmam lazımdı. Onun için duyduğum tutkuyla, Katherine ve Johnnie için duyduğum şefkati dengeleyebilir miydim acaba?

Nihayetinde, televizyon ekiplerine sorun olmaması için sesini kapattığımdan beri telesekreterimdeki mesajları kontrol etmemiş olduğumu hatırlayacak kadar uzun bir süre uzandım.

Bir tanesi editöründendi; onun sesini duymamla beraber, bir pişmanlık dalgası bedenimin her yanını sardı: "Marie! Bugün beni aramayacak mıydın? Kitabın nasıl gittiğini duymak için sabırsızlanıyorum. Beni yarın, ama bu sefer kesin ara, tamam mı? Eğer taslağı henüz bitirmediysen bile, belki bana bazı bölümleri yollamak istersin?"

Bunu kesinlikle istemezdim, fakat onu arayacağıma dair kendi kendime yemin ettim.

Şimdi de menajerim çıktı: "Şekerim! Editörün bugün bana yeni kapağını gösterdi ve ben de bayıldım. Tabii isminin yeteri kadar büyük yazılmaması dışında. Editörüne daha kalın yazmasını söyledim. Yarın beni ara da taslağın bir kopyası ne zaman elimde olur öğreneyim. Görüşürüz canım."

Aralarındaki muhabbeti tahmin edebiliyordum:

"Marie'den hiç haber aldın mı?"

"Hayır, sen?"

"Tek bir kelime dahi duymadım. Kitabıyla ilgili bir sorun mu yaşıyor dersin?"

"Öyle olsa bize de söylerdi bence."

"Evet, kesinlikle haklısın. Bize haber verirdi..."

Onları bilgilendirmeliydim, doğru olan buydu.

Fakat daha sonra en önemli aramayı kaçırdığımı fark ettim. İsimsiz kadından gelen ikinci arama:

"Marie Folletino'yla görüşmek için daha önce de aramıştım," diyordu. Sesi bu sefer hakikaten gergindi. Teyp sessizlik içinde uzun bir süre sarmaya devam ederken, ben de içimden dua ediyordum. Nihayet kadın, tereddüt ve sanki telefona fısıldıyormuş gibi alçak bir sesle "Söyleyeceklerimi duyması gerekiyor. Buna mecbur. Sanırım yarın akşam saat sekizde tekrar arayabilirim. Ama bu son olur. Ondan sonra daha fazla arama imkânım olmayacak. Lütfen..." deyip telefonu kapatmıştı.

Öylesine bir hüsrana uğradım ki çığlık atabilirdim. Başımı tekrar yastığa bıraktım.

Ray'in hipnoz seansının ardından, bir tane de kendime yaptırmıştım. Anlaşılan oydu ki, hipnoz konusunda

Ray kadar iyi bir denek değildim. Küçük düşürücü bir durumdu bu. Tek gördüğüm eski model bir arabanın arka koltuğundaki battaniyenin üzerinde yatan bebek halime dair hayal meyal bir kesitti. Sürücü koltuğunda oturan bir adamın kafasının arkasını görmüştüm. Koyu renk saçları vardı. Vakit geceydi. Bebek tulumları içinde pişiyordum, ama suratım buz gibiydi. Bu adam benim babam mıydı? Bu belki de Birmingham'ın bir ucundaki motele beni terk etmek için giderken ki anımdı. Belki de değildi. Belki de bir film sahnesiydi sadece.

Şu an başıma bunun gelmemesini dilerdim.

“Kötü zamanlama,” diye düşündüm kendi kendime.

“Birden her şey değişecek değil,” diye öngördüm Keplerlerle verandamda kahvaltı ederken. Katherine’e hayatında bir kez olsun masaya oturmasını ve krepleri benim hazırlamama izin vermesini söyledim. Kahvemiz ve bahçemden koparılmış greyfurtlarımız vardı. “O yüzden bütün gün telefonun dibinde oturmanın anlamı yok. Yanılıyor da olabilirim, fakat evden ayrılmamızda bir sakınca göremiyorum. Yapmak istediğiniz herhangi bir şey var mı?”

Anne ile kızı, “Var mı?” der gibi birbiriyle bakıştı.

Bahia Beach’in tamamı önümüzde uzanıyordu, otuz dereceden düşük harika bir hava vardı ve gökyüzünde bulut yoktu. Köprüdeki bir arabanın veya sudaki bir teknenin kornasını duyuyorduk ara sıra. Havada belli belirsiz bir limon kokusu vardı, kanaldan hoş bir meltem esintisi geliyordu.

Bir süre kafa dağıtmak hoşlarına gidebilir diye düşünmememe karşın, yanlış düşündüğüümün de farkındayım. Tıpkı Katherine’in kahvaltıyı hazırlamasına müsaade etmemem gibi; eğer istiyorsa ve eğer bu kendisini daha iyi hissettirecekse, kadına karışmamam gerekirdi. Belki biraz etrafı görmek isterler diye düşündüm saflıkla. Yaşadığım kenti o kadar çok seviyordum ki herkesin onun keyfini çıkarmasını istediğimden dolayı mazur görülebilirdim belki.

Keplerların burayı çok sıcak ve yapış yapış bulduklarını ve suç oranlarının onları tedirgin ettiğini zaten biliyordum.

Fakat işlenen suçların hepsi korkunç şeyler değildi ve hatta kimileri Florida'ya has sapkınlıklarıyla insanı güldürebilirdi bile. Bunlar arasında favorim, bir perakende dükkânından nedime kıyafetleri çalan bir travesti çetesiydi. Polisler onları yakaladığında, tüm çete kıyafetleriyleydi. Güney Floridalı ünlü yazarlardan Dave Barry'nin de söylediği gibi, "Bunu ben uydurmuyorum." Bizim buraların ünlü romancısı Carl Hiaasen'nin de dediği gibi, "Güney Florida'da edebiyat, meydana gelmeyi bekleyen gerçeklerdir."

Fakat güzelim havanın, rahat insanların ve tasasız bir yaşam tarzının sevilmeyecek nesi vardı ki? Yoğun trafik ve kalabalık alışveriş merkezleri ya da bir Cuma akşamı sahilde bir kilometre ilerlemenin bir saat sürebildiği turist akınına uğramış mevsimler tabii ki vardı. Ama çok da mühimdi sanki. Burada yaşamının bir sürü ayrıcalığı da vardı; her gün inip dolaşabileceğiniz plajın ta kendisi, kanallar, Küba mutfağı ve suyun üzerindeki restoranlar, tekneler, üstü açık arabalar, taze meyve, Küba kahvesi ve—

Katherine, "Oğlumun bulunduğu yerleri görmek istiyorum," dedi.

"Tabii ki," diye yanıtladım onu, etrafı gezmenin epey düşük bir öncelik taşıdığı Keplerların hayatının acı gerçekleri bir tokat gibi yüzüme inerken. Gereksiz şeylerle ilgilenebileceğini düşündüğüm için kendimden utanıyordum. "Kafanda belli bir yer var mı? Sen nereye istiyorsan oraya gidebiliriz."

"Onu tuttukları hapisaneyeye gidebilir miyiz?"

"Evet. Adliye sarayı da hemen yanında."

"Güzel. Peki ya çalıştığı yer?"

"Damacı Yengeç mi? Orası sanırım kapatıldı, fakat yine de gidebiliriz."

"Teşekkürler. Ha bir de... o zavallı adamın öldürüldüğü yere de gitmek istiyorum."

Ray'in beni cep telefonundan aradığı teknenin sahibi olan yaşlı hippiden bahsediyordu. Sesimi dikkatle kontrol altında tuttum. "Pekâlâ. Natty'nin ailesinin nerede yaşadığını da görmek ister misin?"

"Evet, onu da görmek isterim."

"Anne!"

"Bu yerleri görmem lazım Kim. Senin gelmene gerek yok."

Korku dolu ve kararsız görünen Kim, sonunda içinden geçenleri söyledi, "Seninle gelmek istiyorum, fakat gelmem. Burada kalsam sorun olur mu?"

"Tabii ki olmaz hayatım."

Biz de öyle yaptık: Katherine ve ben, Kim'i evime bırakıp, oğlunun vahşi yaşantısının yakm tarihli dönüm noktalarını ziyaret etmeye koyulduk. Bu biraz vaktimizi aldı, çünkü bu yerleri sadece arabadan izlemenin Katherine'i tatmin etmediğini anladım. Arabadan çıkmak ve bizzat hapisanenin içine girmek istiyordu. Arabayı park etmek, mahkeme salonuna yürümek, devam etmekte olan bir duruşmaya girmek, yargıç kürsüsü ile Ray'in oturduğu masayı görmek ve sedye üzerinde bindiği asansöre göz atmak gerekiyordu. Katherine ardından yeraltı garajına inip, Ray'in saldırisını düzenlediği ve firar ettiği yeri, avukatını rehlin

alarak kaçtığı yönü de görmek istedi. New River boyunca bir güzergâhı takip ettik.

Katherine burada huzur içinde uzunca bir süre oturmak, kanala ve gelip geçen teknelere bakmak isterken, ben de onun yanında sessizce durdum. En sonunda, "Beyin epifizi hakkında bana söylediklerini düşünüyordum da Marie. Sonra da oğlumun fotoğraflarda nasıl görüldüğünü de göz önüne alınca... Johnnie sanki hiç büyümemiş gibi görünüyor; ne psikolojik ne de fiziksel anlamda. Benim de aklıma şu geldi; sence epifizi bu yüzden çıkarmış olabilir mi? Bunu yapmanın, kendisinin büyük bir adama dönüşmesine yardım edebileceği gibi tuhaf bir inanca kapılmış olabilir mi?"

"İlginç bir teori." Benim de aklıma gelmişti, fakat şimdi ona da söyleyeceğim sebep yüzünden bu ihtimali elemeştim. "Ancak beyin epifizi, altı yaşının altındaki çocuklarda görünür derecede iri oluyor. Natty ise altı yaşma henüz basmıştı. Eğer Johnnie beyin epifizinin peşinde olsaydı, bence daha küçük bir çocuğu kaçırdı."

"Belki kızın yaşını bilmiyordu."

"Belki de." Katherine, Bahia Beach'e geldiğinden beri büyük oğlundan bahsetmedi. Hikâyenin o parçasıyla ilgili Kim'in pek bir şey bilmediğini hissine kapılmışım. "Katherine, Cal ne durumda?"

"İyi değil." Kafasını olumsuzca salladı. "Bu konuyla ilgili konuşmayı istemiyor. Karısına ve hatta kız kardeşlerine bile bundan bahsetmek istemiyor. Sana ve Jack'e söylediğimi bilse bu onu öldürürdü. Eğer ki bunu kitabına koyarsan—"

"Koymamanın bir yolunu bulacağım."

"Ne yapacağız bilmiyorum; yarası çok büyük. Başına böyle bir şey gelmesine nasıl izin verdim? Ne kadar üzgün olduğumu söylemeye ömrüm yetmez." Bana baktı, ben de gözlerinin içine işlemiş kedere baktım. "Bunca yıldır Johnnie için yas tutuyordum Marie. Meğerse bana ihtiyacı olan, canı yanan Cal varmış bir de."

"Tahminim o ki, Miller, Cal ve Johnnie dışında başka çocukları da..."

"Evet, muhtemelen öyledir." Kendini sakinleştirmek için derin bir soluk aldı. "Johnnie buradan sonra nereye gitti?"

Tramvaya atladığı durağa gittik.

Plaja inmek ve Johnnie'nin resmi olarak görüldüğü son yer olan tuvaleti bile görmek istedi. Plajda yaptığımız uzun bir öğle yemeğinin ardından, oğlunun söylediklerinin arasından hatırladığım her şeyi bana tekrar anlattırdı.

"Uzun süre hayatta kalabilir, öyle değil mi?" diye sordu bana.

"Kalabilirmiş gibi geliyor," diye onayladım.

"Tüm bunlardan önce epey bir süre hayatta kalabildi."

"Evet, sanırım öyle Katherine."

"Ve bunu da ona Donor Miller öğretti."

Kafasını, bu durumun ardındaki iğrenç ironiyi tarif edebilecek tek bir kelime dahi yokmuş gibi salladı. "Üzerinde o adamı öldürdüğü tekneyi şimdi görmek istiyorum."

"Emin misin?"

"Evet, ardından da McCullenların yaşadığı yeri göster bana."

"Tamam Katherine."

Yaşlı hippinin ev dediği tekne hâlâ Bahia'nın dışında bir kanalda demirlemiş haldeydi. Ray'in beni aradığında evimden sadece yirmi beş kilometre uzakta olduğum gerçeğini, teknenin güvertesinden bir buçuk metre aşağısında Katherine'le beraber durduğumuz o ana dek idrak edememiştim. Her yanına çekilmiş renkli renkli perdelerin kumaşı alabildiğine eskiydi.

"İhtiyarın cesedi nehirde bulundu," dedim.

"Neden öldürenin Johnnie olduğunu düşünüyorlar?"

Cevaplamadan önce tereddüt ettim. Bunlar bir anneye söylenmesi zor şeylerdi. "Natalie'yle aynı şekilde öldürüldü; şahdamarına uygulanan basınçla. İçerisi darmadağın halde," dedim teknenin içini işaret ederken. "Sanki mücadele etmişler gibi. Fakat adam Ray'e göre bayağı yaşlı olduğundan, muhtemelen pek fazla direnememiştir."

Katherine elime uzandı.

"Dua etmek istiyorum Marie."

Kavurucu Bahia güneşinin altında, katilin annesi, oğlunun son kurbanının ruhu için dua etmeyi teklif etmişti

"Âmin," diye tekrarladım.

"Pekâlâ," dedi alçak bir sesle. "Şimdi de gidip kızın yaşamış olduğu yeri görelim."

Bu sefer sadece arabayla geçmekle yetindik; çünkü Tony veya Susan'ın bizi görmesini Katherine istemedi. Çıkamaz sokakta, görünürde kimse yoktu. Ebeveynlerin tümü, çocuklarının dışarıda oynamasından artık korkuyorlarmış gibiydi. Katherine çıkamaz sokaktan çabucak dönmem ve tekrar yola çıkmam için ısrar etti. Onu tanımayacaklarını

söylesem de, kendisini televizyonda görmüş olabileceklerinden korktuğunu ve onları gücendirmekten ödünün koptuğunu bildirdi. Arkasına döndü ve evleri gözden kaybolana dek arkasına baktı.

New River yolu ise bambaşka bir dünyaydı.

Vakit artık akşamüstüydü. Uzun ağaçlardan İspanyol yosunlarının sarktığı, birbirine dolanmış kol kadar kalm sarmaşıkların ve birbirinin üzerine birer elmişçesine kapanan kocaman yeşil yaprakların kapladığı gölgeli ve serin bir yere arabayı çektik. İndirdiğimiz pencerelerden dirseklerimizi çıkartmış halde kuşların ötüşlerine ve çıkardıkları cıvıltılara, hiçbir zaman durağanlaşmayan ve her daim hareket halinde olan ormanın derinliklerindeki yaban hayatın mırıltılarına kulak verdik.

“Burası çok güzel,” dedi Katherine, “ancak ben pek hoşlanmadım.”

Ne demek istediğini anlamıştım. Her ne kadar, böyle kıyıda köşede kalmış yerlerde bulunan harika evlerde yaşayan arkadaşlarım olsa bile, ben böyle bir yerde oturabileceğimi sanmıyordum. Tuzlu suya, güneş ışığına ve temiz havaya ihtiyacım vardı; böyle bir yerdeyse, yorganımın altında beni ısırarak için sürünen şeyin ne olduğunu düşünene düşünene uykuya dalardım. Buralar, şirin görünümü kerntenkele ve kurbağaların bile zehirli olduğu, yılanların ve örümceklerin ise her yerden fırladığı alt tropikal bölgelerdi.

Kitaplarımdan biri için yaptığım araştırma sebebiyle daha önce burada bulunmuştum.

Sürekli dönen yol nihayet bizi bir anda istikametime ulaştırdı; paslanmış dikenli tellerle çevrili, girişi engelleyecek hiçbir şeyin olmadığı ve araçların rahatlıkla girebileceği

bir kapı... Bir zamanlar burada gerçekten de bir kapı bulunmuş olabileceğine dair kimi emareler vardı. GİRMEK YASAK ve ÖZEL MÜLK, UZAK DURUN gibi tabelalıların yanından geçtik.

Ama sahibi ölmüştü; bizi dışarıda tutabilecek kimse yoktu.

“Burada olmamız sorun yaratır mı Marie?”

“Yaratması için bir sebep yok.”

Binaları gözlemledik: ofis, tamirhane ve hiçbir şey için kullanılmamış, dökülmekte olan bir ek bina... İçerilere doğru ilerledikçe, liman görüş alanımıza girdi, fakat su taksileri dışındaki teknelerin hiçbiri artık yoktu.

Dedim ki, “Bakacak pek bir şey yok, değil mi?”

“Johnnie burada ne kadar süre çalıştı?”

“Bunu söylemek zor Katherine. Donor Miller’ın polise anlattığına göre, Johnnie, cinayetten bir buçuk yıl önce buraya gelmiş. Fakat artık bunun muhtemelen doğru olmadığını biliyoruz. Donor’ın burada bulunduğu süre boyunca, o da buralarda bulunmuş olabilir. Yanlış hatırlamıyorsam Donor burayı on yıl önce satın almıştı.”

Katherine, Miller’ın geçmiş yaşamının polis tarafından araştırıldığını biliyordu.

Yanında Ray’le beraber Kansas’tan ayrılmasının ardından nereye gittiğini veya beraberce nereye gittiklerini şu an bilmememize rağmen, doğrudan bu eyalete geldiklerine dair şüphelerimiz vardı.

“Arabadan inip, biraz yürümek istiyorum,” dedi Katherineine.

İkimiz de arabadan çıktık ve yat limanına doğru yürümeye başladık.

Olası sorularını cevaplayabilecek kadar yakınından, ama biraz kendi başına bırakabilecek kadar da uzaktan Katherine'in peşinden yürüdüm. Nehre vardığımızda, arkasına döndü ve "Hangi tekneydi?" diye sordu.

"Altı numara. Fakat tekne burada değil Katherine."

"Ah. Polis almıştır sanırım."

"Doğru."

"Sence ofisin içine de bakabilir miyiz?"

"Tabii. Gidip deneyelim."

Kapının kilitli bile olmadığını gördük. Ancak içeri adım attığımızda, Katherine duygusallaştı ve beni iterek dışarı çıktı. Ardından fırladım ve derin derin soluklanana dek sırtını okşadım.

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Artık gitmek ister misin?"

"Hayır, henüz değil. Tabii senin için de sakıncası yoksa Marie."

"Sen istediğin sürece buradan ayrılmayacağız."

"Benim için burada bekler misin?"

"Tabii ki. Biraz kendi başına kalmak ister misin?"

Ufak ve müteşekkir bir gülümseyiş atıp, kafasıyla onaylamakla yetindi.

Tamirhaneye doğru gidişini izledim; bedenim yanında olmasa da, kalbim onunlaydı. Etrafta böcek ısırıkları ve

yılanlar hakkında endişelenmeden oturabileceğim hiçbir yer yoktu.

“Katherine!” diye seslendim. “Yılanlara dikkat et!”

Beni duyduğunu göstermek için bir elini havaya kaldırdı.

Nehre dal parçaları atmak için limana doğru yürürken, ardımdaki güneş yavaşça inişe geçti. O gökyüzünde aşağılara indikçe, ormanın iç kısımlarındaki bu yerde hava serinledi. Şu saatlerde ise sahiden kavrulmaya başlayan verandam, eğer hâlâ dışarıdaysa, Kim’i evin içine yollayacaktı.

Otuz dakika geçmesine rağmen Katherine dönmeyince, ne zaman döneceğin merak etmeye başladım. On beş dakika daha geçince, biraz tedirgin oldum. Yat limanının etrafındaki yoğun bitki örtüsünün içine dalıp da kaybolmuş olabilir miydi? Her yanımız sularla çevriliydi ama ben Katherine’in yüzüp yüzemediğini dahi bilmiyordum.

Bunun için endişelenmek delice diyerek, kafamdaki telaşlı düşünceler için kendimi azarladım.

Onu gördüğüm son yöne doğru ilerleyerek, “Katherine?” diye seslendim.

O yönden herhangi bir yanıt gelmedi.

“Ağlamak için bir ağacın dibine oturmuştur ve her an ormanın içinden çıkıp, eve gitmeye dönmek için hazır olduğunu söyleyecektir, “ diyorum kendi kendime. Tamirhaneye yaklaşp, içeride paslanan ekipmana bir bakış attım. Tamirhaneyi de geçtikten sonra, dökülmekte olan üçüncü binaya doğru yaklaştım. Oraya varıp, Katherine’in bulunabileceği hiçbir yer göremeyince tekrar, “Katherine?” diye seslendim.

Hâlâ yanıt yoktu, fakat ormanın içine doğru uzanan bir patika vardı.

Bu patikayı görmek beni rahatlattı.

Ormanın güzelliğine doğru bir yürüyüşe çıkmak için gittiği yön burası olmalıydı.

Fakat artık geç olmuştu ve hava da birazdan kararmaya başlayacaktı. Her ne kadar Katherine'i daldığı düşlerden uyandırmak hoşuma gitmese de, arabanın yerini bulacak kadar etrafımızı görebiliyorken onu bulup, buradan ayrılmamız gerekiyordu. İçindeki el fenerini almak için arabama dönmeyi düşündüm, ama bu gülünç geldi. Ne de olsa henüz etrafı görmeye yetecek kadar ışık vardı. O patikada çok da ilerlemiş olamazdı, değil mi?

Peşinden gitmeye koyuldum.

Doksan metre sonra patika gittikçe daraldı. İspanyol yosunlarını saçlarımın üzerinden atarken, suratıma veya omzuma sıçrayabilecek mahlukları düşünerek kendimi yiyip bitirdim.

Katherine'e seslenmeye devam ederken, birden durdum.

Ağaçların arasından bir müzik yükseliyordu. Bunun ne olduğunu anladığım an kalbim duracakmış gibi oldu: Gitar aracılığıyla çalınan, notalarının tek tek basıldığı bir melodi. *Yesterday, all my troubles...*

Anında dehşete kapıldım; hem Katherine hem de kendi adıma.

Bu, Ray'di. Öyle olduğunu biliyordum, öyle olmalıydı.

Geri dönüp yardım mı çağırmalı, yoksa Katherine'i kendim mi aramalıydım?

Bu ikilemle karşılaşır karşılaşmaz, cevabı biliyordum: Onun nerede olduğunu, ne durumda olduğunu ve Ray'le beraber olup olmadığını anlamadan Katherine'i bırakamazdım.

Patikadan ayrılamazdım da, çünkü bitkiler fazla yoğundu; üstelik hem gürültü çıkarır hem de kolayca kaybolabilirdim. Tek seçeneğim, müziğe doğru elimden geldiğince sessiz şekilde ilerlemek ve kalp atışlarımla uygun tempoda çalınan notaları takip etmektir.

Sağımda, ormanın içinde bir şeylerin hareket etmesiyle beraber neredeyse çılgın atacak oldum.

Seemed so far away...

Müziğini çalmaya devam eden gitaristin benim farkımda olmadığı ortadaydı.

Neredeyse ikinci patikayı kaçırdım. Sola, ormanın iyice derinliklerine doğru uzanan dar ve yeşilliklerle kaplı bir yoldu. Bu patikaya adım attığımda, sanki ardımdan kapanıp, mühürlenmekte olan bir zarfın içine girmişim gibi hissettim. Müzik daha yoğun, fakat müthiş bir zarafetle çalındığı için hâlâ yumuşaktı.

İlerde güneş ışığının düştüğü noktanın içinde Katherine'i gördüm.

Ayakta, yerdeki bir şeye bakıyordu.

Ne olduğunu görmek için yaklaştım: devrilmiş bir kütüğün üzerine oturmuş, annesi gözlerini onun üzerinden alamıyorken, gitarının tellerine doğru bakan Ray... Daha kirli ve pis görünse de aşağı yukarı aynıydı. Müzik çalmaya devam ederken –genellikle müziğin temposu yavaşladığında— konuşuyorlardı. Onları dinlemek için ilerlemeyi kestim.

"...Kuzey Florida, Donor'ın kulübesi oradaydı."

"Orada ne kadar süre kaldın Johnnie... Ray?"

"Bilmem. Herhalde uzun bir süre. Sonra da buraya geldik."

"Önceki hayatına ait herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

Ray kafasını yukarı çevirince irkildi ve en sonunda oğlunu görebilen Katherine'in neler hissettiğini düşündüm. Oğlunun hiçbir güzel yanı yoktu. Ray, onu hatırladığım gibi, belki daha bile kötü gözüküyordu.

"I-ıh," dedi Ray olumsuz anlamda.

"Hiçbir şey mi? Beni veya babanı da mı?"

"Hı-hı."

"Bir abin ve iki kız kardeşin var."

"Hadi canım." Pek umursamış ve hatta inanmış gibi bile gözüküyordu.

"Seni sevmeyi asla bırakmadık Johnnie."

Gözlerini kısarak Ray, "Anlamadım?" der gibi Katherine'e baktı.

Birkaç saniye geçtikten sonra, Katherine nazikçe, "Kızı neden öldürdün?" diye sordu.

"Ölmesini istememiştim."

Cevap beni şaşkına çevirdi; Katherine'in de aynı durumda olduğunu görebiliyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Gitarın birkaç telini tıngırdatmasının ardından, Ray, "Donor, gidip küçük bir çocuk bulmamı ve ona getirmemi söylemişti. Artık onun için yaşımın fazla ilerlediğini, onun da kendisini yaşlanmış hissettiğini ve bu yüzden yeni bir çocuğa ihtiyaç duyduğunu söyledi. Kendisine bir çocuk bulmam gerekiyordu; benim yerimi dolduracak bir çocuk. Ben de o kızı buldum."

“Fakat onu öldürdün.”

“Öldürmemem gerekiyordu!” Ray, sanki hâlâ yakalanmaktan korkuyormuş gibi etrafına bakındı. “Yine de öldürmeliydim ama. Öldürmeliydim ki böylece ölmesin.”

“Anlamıyorum.” Katherine’in sesinde akıttığı gözyaşlarının etkisini duyabiliyordum.

“Bu ölüm!” dedi Ray, altüst olmuş bir görünümle. “Anlamıyor musun? Şu an içinde olduğumuz durum. Yaşam, ölümdür. Ölüm, yaşamdır. Ben bunu çözdüm. Eğer kızı Donor’a versem, ölecekti. Bana hep yaptığı şeyleri, bu sefer de ona yapacaktı ve kız da, benim şu an olduğum gibi, ölmüş olacaktı.” Gitardan kaldırdığı sağ elini önce göğsüne, sonra da kafasına vurarak, *ölü* olduğu yerleri gösterdi: beyni ve kalbi. “Fakat eğer onu öldürürsem, benim öldüğüm gibi ölmek zorunda kalmayacaktı.”

Oh, Tanrım. Söylediklerini duyunca yüreğim parçalandı.

Eğer Ray’i doğru anlayabildiysem, Natty’i öldürme sebebi, kızı Donor’dan koruyabilmektir. Nasıl ki Ray, Donor’ın küçük oğlanıydı, Ray’de Natty’i Donor’ın küçük kızı olmaktan kurtardı.

Lütfen Katherine, ona köprüyü sor...

Katherine artık açık açık gözyaşlarına boğulmuş da olsa, Ray pek oralı değil gibiydi.

“Fakat onun beynini kestir, şu şeyi aldın—”

“Kesmedim!” Bu, yetişkinden çok, bir çocuğu andıran Ray’in sesiydi. “Onu ben yapmadım! Donor yaptı! Kızı buraya getirip, bir süre ormandan ayrıldım. Daha sonra da köprüye götürdüm.”

“Neden köprü?”

"Korkmuştum."

"Neden korkuyordun Johnnie?"

"Donor'dan. Beni başka bir çocuk bulmaya yollardı. Yeni bir çocuk."

Bir şey söylemeden kafasını salladı.

"Donor'ı durdurmaya çalışıyordun."

"Evet."

"Fakat polisin seni hapse atıp, mahkûm ettikten sonra da idama yollayacağını idrak edememiştin."

"Ölüm kısmı sorun olmazdı. Fakat hapishane kısmına daha fazla dayanamazdım."

Yere çöken Katherine, dizlerini yumuşak toprağa sapladı.

"Johnnie? Donor bunu neden yaptı?"

"Neyi?"

"Beyninden o kısmını—"

"Sanırım bir ruh istediği içindi; ruh da artık ne demekse. Eğer masum bir çocuğun ruhunu ele geçirebilirse... Neydi o kullandığı kelime... Hah, hatırladım, *kefareтини* ödeyebilecekti." Kafasını sallayan Johnnie, bunun ne anlama geldiğinden pek emin değilmiş gibi gözüküyordu. "Bunu diyerek ne kastettiğini hiçbir zaman anlayamadım. Tek istediği küçük bir çocuk diye düşünmüştüm; tıpkı benim gibi."

Bir an için ikisi de sessiz kaldı.

"Sen gerçekten de annem misin?"

"Evet Johnnie."

Daha önce hiç duymadığım bir melodiyi çalarken kafasıyla onayladı. Bestenin ona ait olup olmadığını merak etti. Bu tuhaf ve bedbaht adamın, gün yüzüne asla çıkmayacak

nasıl bir yaratıcı potansiyel barındırdığını düşündüm. Fakat şu an ne yapmam gerektiğine karar vermem lazımdı. Kendimi onlara göstermeli miydim?

Ya da sıvışıp, hızla yardım mı çağırmalıyım?

Katherine tehlikede miydi? Peki ya ben?

Ardımda bir ses duydum. Tam arkama dönecekken, sırtıma çarpan bir şey beni hızla öne, açıklığın bulunduğu alana doğru fırlattı.

“Kes sesini Ray! Kes sesini!” diye bağırdı bir adam.

Tekmelenip, itilince düştüm; beni tekmeleyen ayakta ve sırtıma inip, canımı yakan şeyden kaçmak için süründüm. Yüce İsa, bu bir pompalı tüfektir! Dönüp de yukarı doğru baktığımda, suratı öfkeden öylesine çarpık bir hal almış birini gördüm ki adamı tanıyamıyordum bile. “İlerle sürtük!”

Katherine’e çarptım; dehşet içindeki kadın beni tuttu.

Adam pompalı tüfeğini, birbirine sokulmuş haldeki Katherine ve bana doğru çevirdi.

Ardından tüfeği Ray’e çevirdi. “Onlara ne anlattın?”

“Hiçbir şey Donor! Hiçbir şey demedim!”

Katherine kollarımın arasında titrerken, şunları düşündüm: Donor! Eğer Donor buysa, o halde Donor’ın cüzdanı ve akrep kolyesiyle beraber Everglades’de bulunan ceset kime ait?

“İkiniz,” diye bağırdı bize, “ayağa kalkın!”

Dediğini yapıp, güçlkle kalktık.

“Buraya gelin, gidiyoruz.”

Ona yaklaştığımızda, Katherine'i saçlarından yakalayan Donor, onu arkasına doğru fırlatırken bir yandan da, *tek bir hareket dahi yaparsan, onun canını daha da yakarım*, dercesine gözlerimin içine bakıyordu.

Ben donakaldım, ama Ray bağırdı, "Hayır! Onu bırak!"

Ray birden üzerimize doğru atıldı.

Katherine'i bırakan Donor, silahını Ray'e doğru çevirdi. Tüfeğin namlusuna doğru atıldım, fakat kollarım ona çarpamadan silah patlıyor. Tüm orman havaya uçuyor gibi hissettim. Sanki bir an havada süzülüyormuş gibi duran Ray, ardından yere kapaklandı. Silahın yanına doğru düşüp, yere çarptım. Bana uzanan Donor, kollarımdan birini tutup çekti ve "Ayağa kalk!" diye bağırdı.

Çığlık atan Katherine, oğlunun yanına gitmeye çalıştı.

Fakat Donor, Katherine'i durdurmak için tüfeği kafama dayadı. Biliyordum, ki Donor da biliyor olmalıydı, eğer silahı Katherine'in kafasına çevirmiş olsaydı, kadını durdurması için onu vurması gerekirdi. Katherine'in suratındaki ifade o kadar çaresiz ve öylesine ıstırap doluydu ki, daha fazla dayanamayıp kafamı çevirdim.

"Gidiyoruz," dedi tekrar.

Önde Katherine, arkasında sırtıma dayalı silahla ben, patikadan geri döndük. Bir kez daha vurulan ve benim bir kez daha yaşayıp yaşamadığını bilmediğim Ray'i ardımızda, yerde bıraktık. Düşe kalka yürüyen gözyaşları içindeki Katherine, feryatlar içinde, "Johnnie," dedi.

Arabayla yat limanından uzaklaştık.

Arkamdaki koltukta oturan Katherine'in yanında, tüfeğini kadının sağ kalçasına dayamış olan Donor vardı.

"Sen şu yazarsın," dedi bana.

Evet anlamında başımı salladım.

"Ne?"

"Evet. Öyleyim."

"Bizi evine götür."

"Niye?"

"Kes sesini ve sür."

*

Bahia'ya dek, sokak lambalarının altında aydınlanmış aşına olduğum hareketli sokaklarda, trafik ışıklarında durup, yüzlerce arabayı geçerken, mutlak bir sessizlik içindeydik. Zihnim, Katherine'in vurulmasına engel olacak şekilde arabamı çarpmanın bir yolunu bulmak için delicesine çalıştı. Fakat sürmeye devam etmekten başka yapacak bir şey bulamadım. Kalçama silah dayanmış olan ben olsaydım, arabayı bir postanenin basamaklarına doğru sürer, arabayı, bir yangın musluğuna bindirirdim. Fakat kalçasına silah dayanmış olan ben değil, Katherine'di.

Şu an onun neler hissettiğini kafamda canlandıramıyordum bile.

Donor'ın dediklerini harfiyen yerine getirmek dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

Benim çıkmaz sokağın giriş kapısındaki güvenlik görevlisinin yanından geçtik. Ona durumu çaktırmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Garajıma girdiğimiz andan itibaren düşünebildiğin tek şey Kim'di. Hiçbir şeyden haberi yoktu ve bizim gelişimizi bekliyordu.

Yaşanan bu dehşeti derhâl sonlandırmam lazımdı.

Motoru kapattıktan sonra, sessizce, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Ne?" dedi. *Katil egosu*, diye düşündüm. *Evet, katil egosu.*

"Ray, Natty'nin epifizini aldığını söylüyor. Birçok insan bu organın nerede olduğunu bile bilmez. Sen bunu nasıl biliyordun?"

Namlunun ucuyla kafatasıma vurdu.

Acı içinde haykırıp, kafamı tuttum.

Parmaklarımın arasından kanlar sızdı.

"İşte tam burada," dedi, kafamda vurduğu yeri kastederek. "Kore Savaşı'nda sıhhiye bölümünde olduğum için, bu bokla ilgili her şeyi biliyorum. Ruhun burada. Onu alabilirim. Ruhunu çalabilirim. Seninkini de alırdım ama masumiyeti beni kesmezdi."

Manyak herif! Hastalıklı, sapık bir deli!

Bizi zorla arabadan çıkardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum ona, çünkü bilmem gerekiyordu.

Cevap vermeden önce Katherine'i mutfağa doğru iteledi.

"Beni Kansas'a geri götüreceksin."

Suratımın büründüğü ifadeyle gülmeye başladı.

"Benim artık kim olduğumu bilmiyor musun?" diye sordu bana.

Hayır anlamında kafamı sallarken, tüfeği midemin hizasında tutan Donor, elini arka cebine götürdü. Çıkardığı cüzdanı üzerime fırlattı. Cüzdanımı açtığımda, aşağı yukarı onun yaşındaki bir adamın ehliyetini görüyorum. Ehliyetinde, Fred Kepler, yazıyordu.

"Ben Fred Kepler oldum," dedi gülerek. "Ve Fred de, Everglades'deki timsahları besleyen ben oldu. Önce yeni bir ruh ele geçirdim. Şimdi ise Fred Kepler olarak yeniden

doğma şansını. Fred olarak Kansas'a dönecek ve ardından kaybolacağım. Herkes Donor Miller'ın öldüğünü düşünüyor. Fakat Fred Kepler hayatta ve şimdi de evi olan Kansas'a dönüyor!"

Beni mutfağa doğru sürükledi.

Telefonumun çaldığını duydum ve saatin de sekiz olduğunu gördüm. Gelen çağrı da, ailemi tanıdığını söyleyip, beni tam da bu saatte arayacak olan şu kadındı.

Donor tam arkamdan gelirken, kenara fırladım.

Bu da emekli şerif Jack Lawrence'ın onu vurmasına fırsat tanıdı.

*

Donor'ın kimi öldürdüğünü öğrenince, "Donor Miller'ın izinde Florida'ya geldim," dedi Jack, "ve sanırım onu buldum da. Beni içeri Kimmie aldı."

Telefonum üçüncü kez çaldı; ya koşarak onu açacak ya da Katherine Kepler'ı kucaklayacaktım. Katherine'i kollarımın arasına aldım, Kimmie de kollarıyla ikimizi birden kucakladı. Telefon bir kere daha çaldıktan sonra sustu.

Saatler sonra, annesinin refakatindeki Johnnie Kepler, hastane yatağında can verdi. Bir elinden de kız kardeşi tutuyordu. Jack ve ben odanın köşesinde dikiliyorduk. Göğsünde devasa bir yarayla bulunan Johnnie'nin hayatta kalma şansı zaten yoktu. Annesinin onu sevdiğini duymaya yetecek kadar hayatta kalmış olması bile bir mucizeydi. Ruh diye bir şeyin gerçekten olması ve Johnnie'nin onlardan birine sahip olması için dua ettim. Eğer bir ruhu varsa, bunun ailesinden koparıldığı günkü kadar masum ve bozulmamış olduğuna ve bu ruhun tüm tatlılığı ve saflığıyla şimdi ona iade edileceğinden emindim.

KÜÇÜK DENİZ KIZI
MARIE LIGHTFOOT

Bölüm 10

Donor Miller'ın, bataklıktaki cesedin Fred Kepler'a ait olduğu iddiasından yola çıkan Dedektif Flanck ve Anschutz, araştırmalarına buradan başladı. Karşılıksız çıkan çekin üzerindeki adresin peşine düşüp, ipoteği son iki aydır ödenmeyen apartman dairesine ulaştılar.

"Fred'i görmeyeli yıllar oldu," dedi apartman sakinlerinden biri.

"Herhangi bir yakını var mı?"

"Niye ki? Öldü? Bizim ihtiyar Fred'in başına bir şey mi geldi?"

Hiçbir komşusu işe yarayacak bir bilgi verecek kadar yakından tanımıyordu adamı. Fakat ipoteğine sahip olan bankada, Fred'in kredi talebinde sıraladığı iki mesleki referansı ve şahsi referansı olarak gösterdiği eski eşinin yer aldığı dosyayı gördüler.

Eski eş, Katherine Kepler değil, Ellen adında bir kadındı.

Kadını bulduklarında, onun Ellie Kepler adında, Fred'e ait olmayan iki çocuğa sahip, orta yaşlı hoş bir bayan olduğu ortaya çıktı. Onları küçük evine davet eden kadın, eski kocasının öldürüldüğünü duyunca ağlamaya başladı. Dedektiflerine katilin kim olduğunu soran kadın, Donor

Miller ismini duyunca, ıslak gözleri her şeyi kavramış bir ifadeyle doldu.

"O herif," diye fısıldadı.

"Önceden adını duymuş muydunuz?"

"Yıllar önce Fred'in küçük oğlanı kaçırmıştı."

"Bunu biliyor—"

Fakat kadın onların sözünü kesti ve sanki tüm dünyanın kaderi buna verecekleri cevaba bağlıymış gibi, "Fred oğlunu görebildi mi?" diye sordu.

"Oğlu mu?" diye savuşturdu soruyu Robyn.

"Ray Raintree, hani şu küçük kızı öldüren herif."

"Bu konu hakkında ne biliyorsunuz Bayan Kepler?"

"Fred bir gün beni görmeye geldiğinde sinirleri çok bozdu. Ray Raintree adında genç bir adamın, küçük bir kızı öldürdüğü gerekçesiyle tutuklanmış olduğunu gazeteler boy boy yazıyordu. Fred hakikaten de çılgına dönmüştü. Kaçırılan oğlunun da, tıpkı katilinki gibi, küçükken Ray Raintree adında hayali bir arkadaşı olduğunu söyledi. Bunun oğlu olma ihtimalinden ödü kopuyordu. Yaşı da uyu-yordu, fakat en kötü tarafı, eskiden Fred'in büyük oğluna müzik dersi veren adam tarafından işe alınmış oluşuydu."

"Fred bunu nereden biliyordu?"

"İsimden, epey tuhaf bir isimden dolayı."

"Peki bu onu neden korkutuyordu?"

Kadın kaşlarını çattı, sebebini kavramaya çalışıyordu. "Suçluluk duygusu sanırım, tabii bir de utanç. Oğlunun hem böylesine ıstıraplar çekmiş olması hem de bir katile dönüşmesi onu mahvediyordu. Aslında epey tuhaf. Uzun süre önce kaybettiğin çocuğunu bulduğunda sevinçten

havalara uçacağını sanırsın. Ancak bu, dehşet vericiydi. Fred buraya geldiğinde, bir kaçıktan farkı yoktu.”

“Herhangi bir girişimde bulundu mu?”

“Bir şeyler yapacağını biliyordum. Ray Raintree’ye kamu avukatları atandığını gazetede okumuş ve oğlunun en azından iyi avukatlarca savunulacağını garantiye alacağını söylemişti. Fred’in hiçbir zaman çok parası olmamıştı, ancak zar zor olsa da bir araya getireceği tüm parasını o çocuk için harcayacaktı. Fred’le son konuştuğumuzda, oğlunu gerçekten görmek isteyip istemediğine henüz karar vermemişti. Sanırım oğlundan ve yaşanan tüm bu şeylerden korkuyordu. Bunun kulağa berbat geldiğinin farkındayım, bunu söylemeyi istemezdim ama... Fred zaten pek de cesur bir adam sayılmazdı. Her zaman bir şeylerden, sorumluluklarından kaçardı.”

“Diğer adamla ilgili bir şeyler söylemiş miydi?”

“Müzik hocasıyla ilgili mi?”

“Evet.”

“O konuda sinirleri epey bozuktu. Öfkeden kudurmuştu. Fred’i hiç öyle davranırken görmemiştim; kalp krizi geçirecek falan sanmıştım. Herifin tekini bulacağını, çocuğunu çalmakla suçladıktan sonra ise bu adamı döve döve öldüreceğini açıkça söylüyordu.” Kadın, dedektiflere baktı. “Ona inanmamıştım. Fred’in bunu yapabilecek kadar cesurca davranacağını düşünmemiştim. Nihayetinde polise gidip, o adamı size tutuklatacağını tahmin etmiştim.”

Paul, “Fakat bunun yerine Miller onu öldürdü,” dedi.

“Oh Tanrım,” diyen kadın ellerini suratına götürdü.

“Halihazırda bildiklerimizle, sizin anlattıklarınızı bir araya getirecek olursak,” dedi Robyn, “eski kocanızın Donor

Miller'ı bulmak için Damacı Yengeç'in yat limanına gittiğini farz edebiliriz. Çalışanlarından bazıları, Miller'ın bir adamla karşılıklı şekilde bağıştıklarını duymuş. Miller sert bir adamdı Bayan Kepler. Sıradan bir erkeğin onu dövülebilmek gibi bir şansı olduğundan şüpheliyim. Sanırım eski kocanızı öldürüp, cesedini Everglades'e bıraktıktan sonra onun kimliğine bürünen kişi Miller."

Derli toplu küçük evden ayrılmalarından önce, "Fred oğlunu görebildi mi?" diye tekrar sordu kadın.

Bu şansı hiç elde edemediğini kadına söylemek zorunda kaldılar.

"Bayan Kepler?" diye sordu kapıdan çıkmak üzere olan Robyn. "Eski kocanız, oğlunun kimliğini ilk eşinden saklamaya çalıştı. Neden böyle bir şey yaptığına dair herhangi bir fikriniz var mı?"

Bu sorunun cevabı kolaymış gibi Ellen başıyla onayladı. "O zayıf bir adamdı. Kendisi her zaman gerçeklerle yüzleşmekten korktuğu için, başkalarının da korktuğunu sanırdı. O adamla yüzleşmek için oraya gitmesi onun için epey cesurca bir hareketti. Bana soracak olursanız, Fred bir kahraman olarak öldü, korkak biri olarak değil. Yaptığı şey her ne kadar salakça bile olsa, bunun için onunla her zaman gurur duyacağım. İlk eşine bunu söyler misiniz? Oğluna yardım etmek için nasıl çabaladığını anlatın ona. Nasıl öldüğünü de anlatın."

Robyn bunu yapacağına söz verdi.

Arabadalarken, Paul şöyle bir gözlemini paylaştı, "Fred Kepler'la ilgili diyeceğim tek bir şey var. Değersiz bir orospu çocuğu olmasına rağmen, kendine sağlam kadınlar bulmuş."

"Aynı senin gibi," diye espri yapmıştı ortaklıklarını ima eden Robyn.

"Sen kime değersiz diyorsun?"

Ray'in çantasında bulun bebek dişlerinin üçü de ona ait çıkmıştı. Diş perisinin yastığının altına para koymasını bekleyen küçük bir çocuk gibi, o dişleri bunca yıl saklamıştı. Çaldığı ve biriktirdiği ilaçlar ise, kendine bakmanın tuhaf bir yoluymuştu onun için. Doktora gitmesine izin verilmediğinden dolayı, hastalandığında ona bakacak kimse de yoktu.

"Tedarikli olmalısın," demişti Katherine'e ormandalarken, "çünkü başına ne geleceğini asla bilemezsin."

Donor'ın kendisine söylediği üzere kanallarda geziniyordu.

Donor'ın genellikle almasına müsaade etmediği taksilerden birini kullanabilmek güzeldi. Taksilerden birini alan ya Donor'a haber vermeli ya da çizelgeyi imzalamalıydı. O gece bunlardan birini yapmak Ray'in içinden gelmemişti. Teknelerden birini kafasına göre almıştı. Donor muhakkak öfkelenecekti, fakat son günlerde Donor zaten her şeye öfkeleniyor gibiydi.

Ray'in genellikle ormanda yaşaması, kendi başının çaresine bakması ve açlıktan falan ölmüyorsa ortaya çıkmaması gerekiyordu. Son yıllarda biraz yumuşayan Donor, gecelerini boş teknelerin birinde geçirmesi için ona sıklıkla izin verir olmuştu. Fakat ormanda kendi yaptığı derme çatma çadırında yatmaya alışkın olan Ray için, teknelerin dar alanlarındaki yataklar pek rahat değildi. Çadır yapmayı ona Donor öğretmişti; gitar çalmaktan, ormanda hayatta kalmaya ve özellikle de her türlü kolluk kuvvetinden kaçınmaya kadar bildiği her şeyi Ray'e, Donor öğretmişti.

Intracoastal dalgalı olduğundan, Ray'de yan kanallardan birine girmişti.

Uzun yıllardır böyle yaşıyordu Ray ve artık alışmıştı da. İnsanların evlerde yaşayıp, işlerde çalışmaya nasıl tahammül edebildiğini anlamıyordu. Gerçi bazen evlerine girip çıkan, arabalarına binip inen insanları izler ve merak ederdi: *Acaba nasıl bir his?*

"Sen bir embesilsin," derdi Donor, bunu Ray'in kafasına iyice sokmuştu. "Sen bir özürsün, sen bir geri zekâlısın ve geri zekâlılara ehliyet verilmez. Onlar okula gitmez, arkadaşları olmaz ve kimse onlarla tanışmak istemez. Seninle ilgileneceğim için acayip şanslısın. Sana yardım edecek tek kişinin ben olduğumu asla unutma. Bir şeye ihtiyacın olursa bana geleceksin. Sakına başkasına bir şey sorayım deme, yoksa seni tımarhaneye tıkar veya ömrünün sonuna dek hapse atarlar. Ben de o zaman sana yardım edemem. Beni bir daha asla göremezsin. Şu iğrenç suratını hiç tanıyamıyormuş gibi yaparım."

Burası özel konutların bulunduğu, kıyılarında evlerin dizildiği bir kanaldı.

Kanalın sonuna varan Ray, taksiyi tekrar geri dönmeye uygun bir pozisyonda rıhtıma çekmişti. Karşısındaki evin bahçesinde koşan küçük bir kız görünce Ray'in ödü koptu. Siyah beyaz damalı bir tekne görmek kızı heyecanlandırmış gibiydi. İşte Ray tam o anda Donor'ın kendisini bu kızı yakalaması için gönderdiğini anlamıştı.

Teknesindeki bir paket patlamış mısırı çıkaran Ray, bunu kıza uzattı.

"Patlamış mısır ister misin?"

Ray diğ er eliyleyse tekneyi sabit tutmak için iskele direklerinden birini tutuyordu.

Bir avuç dolusu patlamış mısır alan kız, damalı tekned en öylesine etkilenmişti ki Ray'e bakmamıştı bile. Ray farkına bile varamadan, kız tekneye atlayıvermişti.

Bu iş in çocuk oyuncağından farkı olmayacaktı.

"Bana küçük bir çocuk getir," diye talimat vermişti Donor. "Benim için artık kartlaştın sayılır. Küçük bir çocuk istiyorum, tıpkı senin bir zamanlarki küçük ve tatlı halin gibi. Git de bana bir tane getir Ray."

Bu, Ray'e ç ılgınca gelmişti, fakat son günlerde Donor zaten delirmişti.

Donor her zaman dengesiz ve aşağılık biri olmuştu; fakat artık bazen tamamen dengesiz ve hiç olmadığı kadar da aşağılık biriydi. Ray ormanda daha çok kalıp, oradan dışarı çıkmamayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı, fakat bunu yaparsa Donor'ın kendisini bulacağını ve döveceğini biliyordu. Donor onu her zaman bulurdu. Donor etraftayken her şey acı vericiydi.

"Tekneleri sever misin?" diye sormuştu küçük kıza.

Kız onu duymamış gibiydi.

"Hey! Tekneleri sever misin?"

Kız ona bakmıyor, bunun yerine etraftaki evlere bakıyordu.

"Sağır mısın evlat?"

İsa aşkına, kız sahiden de sağır diye düşündü Ray. Kafasından geçen bu düşünceyle beraber, Ray'in bedeninde ve zihninde tuhaf bir şeyler olmaya başladı; sanki hissetmeye tahammül edemediğı bir hü zünle doluyor, başkasının

hayatına aitmiş gibi görünen anılar, kafasında belli belirsiz beliriveriyordu. Fakat bu anılar onun hayatındandı. Donor'la geçirdiği hayata ait anılardı bunlar; Ray küçük kıza baktı ve onun da bir gün aynı anıları paylaşacağını fark etti.

Tekneyle büyük Intracoastal kanalına açıldılar.

Zihninin derinliklerinde, *Hayır, hayır, hayır!* diye haykırıyordu Ray.

Kız neler olduğunu anlamamıştı. Teknenin arka kısmındaki Ray'e dikkat bile etmemişti.

Ray, sanki tekneyi durduramaz ve kızın başına gelecekleri engelleyemezmiş gibi, dümeni nehre doğru kırmaya devam etti. Fakat engelleyebilirdi. Evet, engelleyebilirdi! Kızı her gün yavaş yavaş ölmekten ve nihayetinde—kendisinin artık hatırlayamadığı uzun yıllardan beri olduğu gibi—yürüyen bir ölüye dönüşmekten kurtarabilirdi. Ray bazen kendini ölü gibi hissederek, kimi zamansa kendini başkalarının zihninin içindeymiş gibi duyumsar ve bu kişilere ait anıları anımsayıp, onların hissettiklerini hissederek. Bazense Ray'in aklı karman çorman olur, her şey kararır ve anlamsızlaşır, ki bunlar en kötü anlardı ve daha sonra kendine gelen Ray, ne yaptığını nerede bulunduğunu hatırlayamazdı.

Taksi, New River'ın girişine doğru dönmüştü.

Burası daha karanlık bir yerdi, kız arkasına döndü.

Ray kızın suratına çökmeye başlayan korkuyu fark etti. Bu görüntü karşısında içi içini yemeyen başlayan Ray, kıza bir saniye daha bakmaya dayanamadı. Onu bu korkudan kurtarmalıydı. Kızı her gün yavaş yavaş ölmekten kurtarmalıydı. Motoru kapatıp, tekneyi sürüklenmeye bıraktı.

Kendisi de sürüklenmeye başlamıştı, daha sonra hatırlayamayacağı bir yere doğru...

Tekneyi iskeleye çektiğinde, kız güvertede uzanıyordu.

Kıza neler olduğunu bilmiyordu Ray.

Ofisinden çıkan Donor, kendisine doğru yürüyordu. Etrafta kimsecikler yoktu. İskeledeki birkaç loş ışık dışında yat limanı karanlıktı.

"Ray, seni işe yaramaz salak herif! Bana haber vermeden teknelerimden birini almak da nedir? Birinin tekneyi çaldığını sandım seni geri zekâlı! 911'i aradım bu yüzden. Bu sefer ne haltlar karıştırdın beyinsiz?"

"Sana küçük bir çocuk getirmemi söylemiştin!"

"Ha! Şimdiden hallettin mi o işi?"

"Bunu yapmamalısın Donor!"

"Bana ne yapıp ne yapmayacağımı—"

"Benim canımı yaktığın gibi başka çocukların da canını yakmamalısın."

"Canını yakmak mı? Bunu nasıl söylersin? Sana iyi davranmaktan başka ne—"

"Artık daha fazla çocuğun canını yakma!"

"Can nasıl yakılıyormuş şimdi göstereceğim sana. Buraya gel!"

Ray, arkasına bile bakmadan ormana doğru kaçmaya başladı.

Ormandan dışarı göz atabilecek cesareti toplaması ne kadar sürdü bilmiyordu. İskelede kimse yoktu. Donor da orada değildi. Limana doğru koşup, teknelerden birini

çözen Ray, tekrar kanala açıldı. Teknenin güvertesinde bir muşamba vardı ve kız da bunun altındaydı.

Donor'a gidip başka bir çocuk bulmasını söyleyecekti ona.

Donor eğer bu kıza sahip olamadıysa, o halde başka bir tanesini isteyecekti.

Ray bunu yapamazdı. Nedenini bilmiyordu, tek bildiği yapamayacağıydı. Fakat eğer yapmazsa da Donor devamlı onun canını yakardı. Donor'ın kendisine başka bir çocuğu kaçırmayacağından emin olması ve kendini Donor'dan koruması gerekiyordu. Fakat tüm bunları nasıl yapabiliirdi ki? Donor'ın ona ulaşamayacağı neresi vardı ki?

Hapishane. Donor, orada kendisine ulaşamazdı.

Eğer yakalanır ve hapse atılırsa, bunun kendisini son görüşü olacağını Donor ona hep söyler dururdu.

Yakalanması ve hapse girmesi gerekiyordu. Tüm dünyaya Donor'm ne yaptığını göstermesi gerekiyordu ki Donor bunu bir daha yapamasın.

Altı numaralı teknenin motorunu çalıştırdı ve limandan ayrıldı. Intracoastal'a vardığında, sonunda köprü olan yan kanallardan birine döndü.

Tekneyle döndüğünde, "Kızı ne yaptın?" diye sordu Donor.

"Ondan kurtuldum."

"Güzel." dedi Donor. "Tekneyi temizle. Kanıtlardan kurtul."

Fakat Ray'in içinden bunları yapmak gelmiyordu. Sonuçta yakalanmak ve hapse girmek, böylece de kendini Donor'dan koruyabilmek istiyordu.

Donor'ın apartmanından ayrılmasını bekleyen Ray, güneşin yükselmesini beklemek için ormanın içine girdi.

RAYMOND

Katherine, kapının eşiğinde elinde çiçeklerle bekliyordu.

Katherine'i bir çiçekçiye götürmüştüm. Beyaz ve pembe güllerden oluşan sevimli bir demet yaptırdıktan sonra, onu şimdi de McCullenların evine getirmiştım.

Katherine ve kapıyı açan genç kadın için yüreğim sızlıyordu. Susan ne yapacaktı acaba? Katherine'i görmek istemeyecek miydi? Böyle bir şey yapmamasını umuyordum, fakat yaparsa da kimse onu suçlayamazdı. Ah, evet! Susan yana çekildi ve Katherine de eve girdi.

Ön kapı kapandı.

Kafamı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım.

Artık bir araba telefonum vardı. Küçük bir dokunuşla 911'i otomatik olarak arayabiliyordum. Eğer biraz şansım varsa, ona asla ihtiyaç duymazdım tabii. Fakat en azından bir süreliğine, arabamdayken –ve tabii beni kaçıran birinin olması ihtimaline karşı— istediğim zaman yardım çağırabilme güvencesine sahip olduğumu bilmek istiyordum.

Bu numarayı henüz kimseye vermemiştim.

O yüzden eğer biriyle konuşmak istersem, arayan kişinin ben olması gerekiyordu.

Ahizeyi kaldırdım ve savcılığı aradım.

"Kitabını zamanında yetiştirebildin mi Marie?"

“Zar zor. Fakat en azından artık başı sonu belli.”

“Güzel. Duyduğuma sevindim. Benim hakkımda neler yazdın?”

“Savcılık büyüsunü konuştuğunu yazdım.”

“Teşekkürler. Karşımda savunma olmayınca bunu yapmak kolay oluyor.”

Ray’in gerçekleri neden hiç itiraf etmediğini galiba biliyoruz: Donor’ın kendisine söylediği son sözleri, Ray’in polise konuşması halinde, onun da başka çocuklara zarar vereceği yönünde anlamıştı. Ray doğruları söylemiş olsa bile, Natty’i öldürdüğü için yine de suçlu bulunacaktı. Neyi neden yaptığına dair kafası karışmış olabilir; hatta yaptıkları, kendine has zalimce bir yöntemle iyi niyet taşıyor dahi olabilir. Fakat bunlar, onun ne olursa olsun Natty’i öldürdüğü gerçeğini değiştirmez.”

“Merak ediyordum da,” dedim, “bu akşam evimde omet üzerine felsefi bir tartışmaya girmek ister misin? Tabii halihazırda çok fazla yumurta kırmamışsam eğer.”

“Yazarların,” dedi sanki aramızda hiç tatsızlık yaşanmamışçasına, “bir konu hakkında avukatlar gibi tartışıyor olması mümkün. Ayrıca yazarların, sanıkları bir insan gibi ele alma konusunda savcılara göre daha başarılı olması da mümkün.”

“Yani ikimizin de bundan bir şeyler öğrenebileceğimizi mi söylüyorsun?”

“Hem onu hem de gelirken şarap getirebileceğimi söylüyorum.”

“İşte ben de buna karşı çıkamam.”

NANCY PICKARD

Arabamın içi çok sıcağı, o yüzden yeni telefonumu da yanıma alıp sokağı çıktım ve ardından McCullenların bahçesine doğru ilerleyip, on beş santimlik gölgesi olan am ağacının altına geçtim. Franklin'le birden tartışmaya, gülmeye ve flört etmeye başladık. Terledim, sivrisinekler her yanıma ısırđı; başımdan birkaç santim öteye düşen Hindistan cevizi, aksi halde kafamı yarabilecek bir atırtıyla kırıldı. Birkaç dakika boyunca, dakikası on sentten, Florida'nın o harika günlerinden birini yaşadım.